

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

212

புரட்டாதி 2023

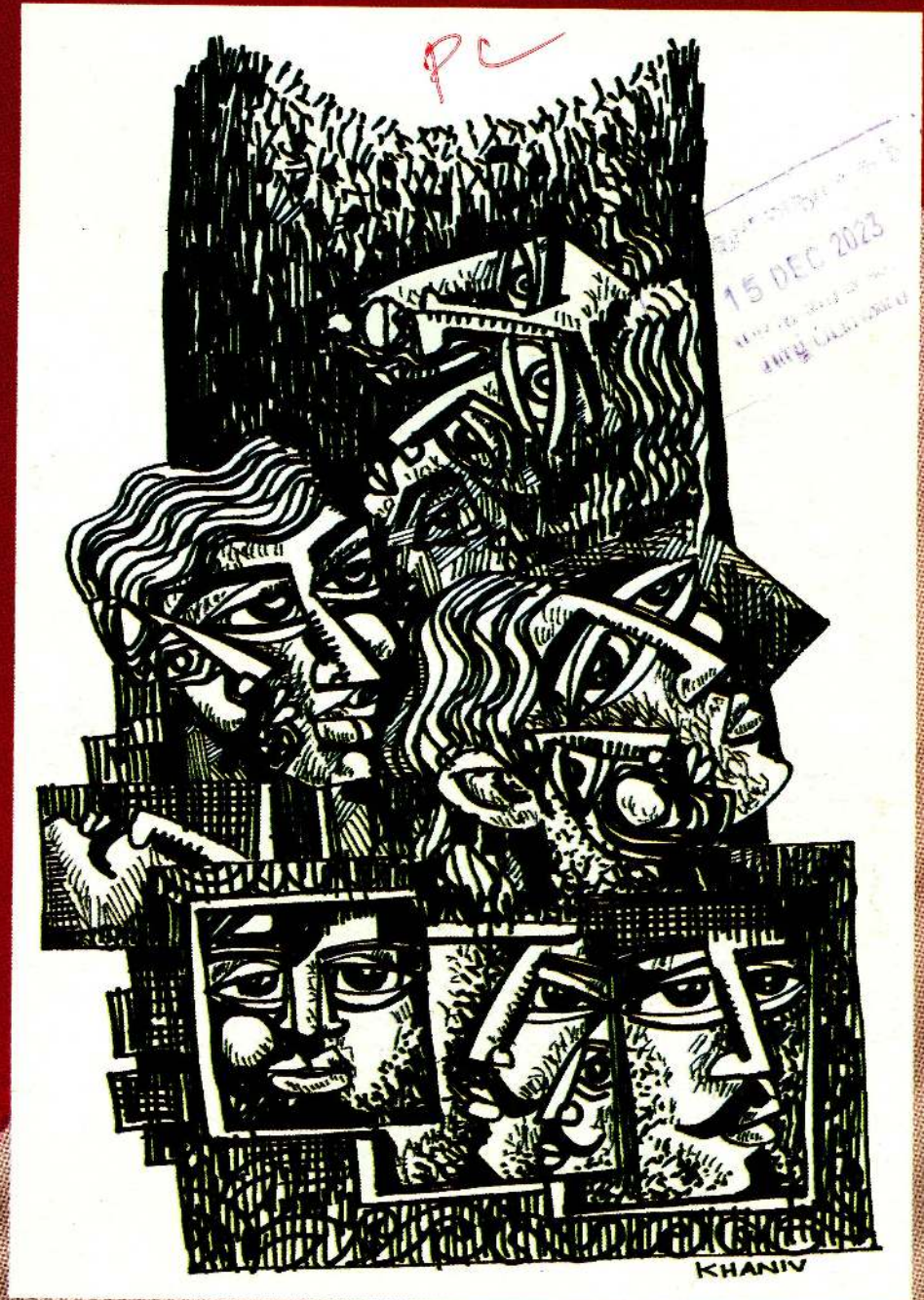
01.09.2023

100/-

ஜீபாதி

புரதம ஓசரிபர் : க.புரணிதரன்

தாட்சாயணி
லிபிபரி ஹாசன்
கந்தையா பத்மாளந்தன்
பா.சிவானந்தி
யானைத்தாத்தா
செம்பாட்டன்
த.ஜெயசீலன்
மொழிவரதன்
என். சரவணன்
துணவியூர் கேசவன்
ஐங்கரன் விககினேஸ்வரா
சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம்
கே. எம். செல்வதாஸ்
கி.க. முரளிதரன்
கனிவுமதி

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- தாட்சாயணி - 07
ஜிஃப்ரி ஹாசன் - 20
கந்தையா பத்மான்ந்தன் - 26
பா.சிவானந்தி - 30

கவிதைகள்

- யானைத்தாத்தா தேவன் பூதனார் - 11
செம்பாட்டன் - 18
த.ஜெயசீலன் - 31
மொழிவரதன் - 36

பத்தி

- சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம் - 34

கதை இல்லாக்கதைகள்

- கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன் - 27

நாவல்(தொடர்)

- இ.சு.முரளிதரன் - 32

விமர்சனம்

- கே.எம்.செல்வதாஸ் - 40

உள் ஓவியங்கள்

- கனிவுமதி

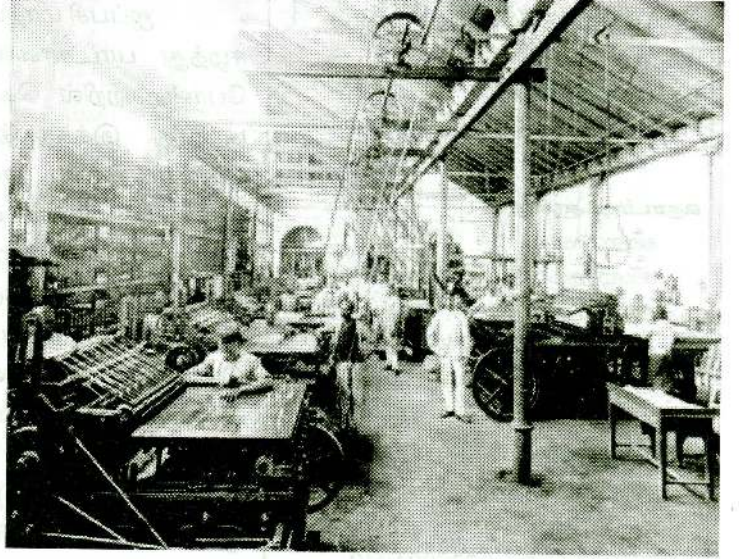
அட்டைப்படம்

- கனிவுமதி

கட்டுரைகள்

அச்ச தொழிலாளர் போராட்டத்துக்கு வயது 130
(1893-2023)

இலங்கை தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் முதலாவது போராட்டம்
என்.சரவணன் - 03

பாரதியின் உரைநடை இலக்கியங்களில்
கல்விச்சிந்தனைகள்
துணவியூர் கேசவன் - 12

போராளிய் பெருங்கவி : பாலஸ்தீன வலியை உயிர்க் கவிதையாக்கி
சுகந்திரப்பிரகடனம் எழுதிய "மஹ்மூத் தர்வீஷ்"
ஜங்கரன் விக்னேஸ்வரா - 29

போராதனைப்பல்கலைக்கழகத்தின் - மலையகம் - 200
ஆய்வுமாநாடு
மொழிவரதன் - 37

ஜீவநதி

2023 புரட்டாதி இதழ் - 212

விரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

ப.விவீணுவரீதீனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலயப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தாள்நதி - 100/= ஆண்டுசந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் என்னை

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செம்மோம்!.

- யாரதிதாசன்-

வாசிப்பு மாதம் வரப்போகின்றது...

ஐப்பசி மாதம் வாசிப்பு மாதமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு ஈழத்து பாடசாலைகள், நூலகங்கள், சனசமூக நிலையங்கள் போன்றவற்றில் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றமை பாராட்டிற் குரியது. இக்காலத்தில் வாசிப்பு தொடர்பான போட்டிகள், கண்காட்சிகள், நூல் வெளியீடுகள், சஞ்சிகை வெளியீடுகள், விசேட உரைகள் என்பன குறித்த இடங்களில் இடம்பெற்று இம்மாதம் கொண்டாட்டத்திற்குரிய மாதமாக கொள்ளப்படுகின்றது. மாணவர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் இக்காலத்தில் புதிய நூல்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. வாசிப்பின் உன்னதம் தொடர்பாக மாணவர்களுக்கு விரிவான தகவல்கள் வழங்கப்படுகின்றன. வாசிக்கும் சமுதாயத்தை கட்டி எழுப்புவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் தொடர்ச்சியாக இவ்வாறான செயற்பாடுகள் நடைபெறுவது குறைவாகவே உள்ளது. ஐப்பசி மாதத்தோடு அனைத்தும் நிறைவுறுவதாக காணப்படுகின்றது. தொடர்ச்சியான செயற்பாடுகள் தான் மாணவர்களிடையே வாசிப்பை ஊக்குவிக்கும். நல்ல நூல்களை ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு பரிந்துரைக்க வேண்டும். நூலகங்கள் புதிதாக வெளி வருகின்ற நூல்களை கொள்வனவு செய்து நூலகங்களில் காட்சிப்படுத்த வேண்டும். மாணவர்களை, வாசகர்களை ஊக்குவிக்கும் போட்டிகளை மாதாந்தம் நடாத்த வேண்டும். வாசகர் வட்டங்களை உருவாக்கி மாதாந்தம் குறைந்தது ஒரு நூல் பற்றிய கலந்துரையாடலையாவது மேற் கொள்ள வேண்டும். நூல் வெளியீடுகள், இலக்கிய கூட்டங்களிற்கு பிள்ளைகளை அழைத்துச் சென்று அங்கு கூறப்படும் விடயங்களை அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டும். பிள்ளைகளிடம் காணப்படுகின்ற படைப்பாற்றலை இனங்கண்டு அவற்றை வெளிக்கொணர்வதற்குரிய களத்தினை ஏற்படுத்தி கொடுக்க வேண்டும். ஐப்பசி மாதக் கொண்டாட்டங்கள் தொடர்ச்சியாக காணப்படுமானால் எமது இலக்கியம் வளரும், புது எழுத்தாளர்கள் உருவாகுவார்கள். எமது இலக்கியம் செழிக்கும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூலாசிரங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழ்வன் - திருகோணமலை.
7. கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

இலங்கையில் முதலாவது தொழிலாளர் போராட்டமான அச்சத் தொழிலாளர் போராட்டம் நிகழ்ந்து 130 ஆண்டுகள் நிறைவடைந்துள்ளன.

இந்தப் போராட்டம் தான் இலங்கைக்கு முதலாவது தொழிற்சங்கத்தை அறிமுகப் படுத்தியது. இந்தத் தொழிற்சங்கத்தின் பின்னர் தான் நாட்டில் பல தொழிற்சங்கங்கள் உருவாவதற்கு வித்தாக அமைந்தது. மலையகத்தின் முதல் தொழிற்சங்கம் கூட நாற்பது வருடங்களின் பின்னர் தான் உருவானது. ஏன் அதிக உழைக்கும் வர்க்கத் தொழிலாளர்களைக் கொண்ட ஒரு துறையில் தொழிற்சங்கமொன்று உருவாவதற்கு நான்கு தசாப்தங்கள் எடுத்தன என்பதற்கான காரணங்களை குமாரி ஜெயவர்த்தன தனது “இலங்கையின் முதலாவது வேலைநிறுத்தம்” என்கிற நூலில் விளக்குகிறார். அச்சத் தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தப் போராட்டம் பற்றிய விபரமான வரலாற்று ஆய்வுப் பதிவுகளை செய்தவர் குமாரி ஜெயவர்த்தன என்றால் அது மிகையாகாது. தனது நூலில் இப்படிக்குறிப்பிடுகிறார்.

“1893ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 14ஆம் தேதி தொழிலாளர் இயக்கத்தில் பிரெடெரிக் ஏங்கெல்சின் கால சேவையைப் பாராட்டி வியன்னா நகரில் ஒரு வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. இவ்வரவேற்பின் போது; பிரெடெரிக் ஏங்கெல்ஸ் தமது சேவைக்கான அதி உயர்ந்த பரிசு என்பது; சைபீரியச் சிறைச்சாலைகளிலிருந்து கலிபோர்னியாவின் தங்கச் சுரங்கங்கள் வரை, அவஸ்திரேலியா போன்ற மிகத் தூர இடங்களுக்கும் பூமியின் நாலா பக்கங்களிலும் தொழிலாளர் இயக்கம் பரவியதுதான் எனப் பிரகடனம் செய்தார். இந்தப் பட்டியலில் அவர் இலங்கையை யும் சேர்த்திருக்கலாம், ஏனெனில், அவர் கூறிய “விழிப்புணர்வின் தீப்பொறி” கொழும்பு தொழிலாளரிடையே அவ்வேளையே இடம் இடம்பெற்றிருந்தது. 1893ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 12ஆம் திகதி எச்.டபிள்யூ. கேவ் கொம்பனியைச் (H.W. Cave and Co) சேர்ந்த 60 அச்சத் தொழிலாளர்கள் தமது சம்பளம் தாமதம் ஆனதற்காக 5 நாட்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர்.”

இலங்கை தொழிலாளர் வர்க்கப் போராட்டத்தின் முன்னோடிப் போராட்டமாகக் கருதக்கூடிய இந்த போராட்டத்தினதும், முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கம் என்கிற ரீதியிலும் இந்த ஆண்டு இலங்கையின் இடதுசாரிக் கட்சிகளும், தொழிற்சங்கங்களும்,

அச்சத் தொழிலாளர் போராட்டத்துக்கு வயது 140 (1893 -2023)

இலங்கை தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் முதலாவது போராட்டம்

தொழிலாளர் இயக்கங்களும் அதன் நினைவாக பல நிகழ்வுகளை ஏற்பாடு செய்திருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி சொல்லும்படியாக ஏதும் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், இலங்கையில் ஒரு அரசாங்க ஊழியர் ஒரு நாளைக்கு 10 மணிநேர வேலைகளை செய்யும் நிலையே இருந்தது. ஒரு தனியார் துறை ஊழியர் சுமார் 12 மணிநேரம் அல்லது 14 மணி நேரம் தினசரி வேலையாகக் கொண்டிருந்தார். பயிற்சி பெற்ற ஒரு தொழிலாளிக்கு மாதத்திற்கு சுமார் முப்பது ரூபாவும், திறமையற்ற தொழிலாளிக்கு சுமார் பன்னிரண்டு ரூபா சம்பளமும் வழங்கப்பட்டது. இந்த ஊதியம் அதிகரிக்கப்பட்ட சில சந்தர்ப்பங்கள் இருந்ததைப் போலவே குறைக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன. பணிக்குத் தாமதமாக வருவது அபராதம் விதிக்கப் போதுமான குற்றமாக கருதப்பட்டது. அபராதம் ஒரு நாள் சம்பளத்தை விட அதிகமாகும். வேலை யாட்களை மதிக்காதது, கீழ்ப்படி யாமை, ஓய்வெடுப்பது போன்றவையும் இதே போன்ற குற்றங்களாக கருதப்பட்டன. பணியிலிருந்து வெளியேறுவது கடுமையான குற்றமாகும்.

19 ஆம் நூற்றாண்டில், நெசவாளர்கள், மாட்டு வண்டிக்காரர்கள், இறைச்சி வெட்டுபவர்கள், துறை முகத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் பிற துறைகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களிடையே கணிசமான அளவு தொழிலாளர் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடைபெற்ற போதும், அவை எந்த அமைப்பும் அல்லது தலைமையும் இல்லாமல் நடத்தப்பட்டன. அதுவும் அவர்களின் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்துவது மற்றும் சட்டபூர்வ உரிமங்களை வழங்குவது தொடர்பானவையாக இருந்தன. ஆனால் இவ்வாறு ஒரு நவீன தொழில்துறை போராட்டத்தின் வடிவத்தில் அதிகாரபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்படுகிற முதல் வேலைநிறுத்தம் 1893 இல் கொழும்பில் நிகழ்ந்த அச்சுத் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டமே.

1891 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் பத்திரிகை அலுவலகங்களிலும், அச்சு நிறுவனங்களிலும் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அச்சுத் தொழிலாளர்களும் புத்தக விற்பனையாளர்களும் பணி புரிந்தனர். இந்தக் காலப் பகுதியில் கொழும்பில் தினமும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் மாத்திரம் வெளியிடப்பட்டன. தொழிலாளர் எழுச்சிக்குப் பின்னர் முதலாளிகளுக்கு சார்பான பத்திரிகைகள்; தொழிலாளர்களின்

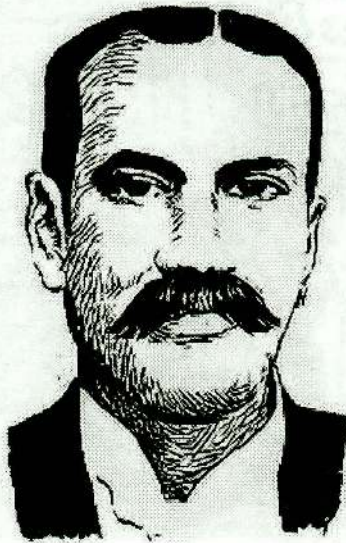
1893ல் கொழும்பில் அச்சுத் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தமானது தொழிற்சங்கங்களின் அவசியத்துக்காகக் அன்று போராடிய ஏ.ஈ.புல்ஜென்ஸ் மற்றும் கலாநிதி லிஸ்போ பிந்து (Lisboa Pinto) ஆகியோர் மேற்கொண்ட மகத்தான முயற்சிகளின் விளைவு என்றும் கூறலாம்.

ஓர் மத் தை பலவீனப் படுத்தும் நோக்கில் உடனடியாக செய்திகளை வெளியிட்டன. உதரணத்துக்கு” அன்றைய ஊதியத்தை விடக் குறைந்த ஊதியத்தில் பணியில் அமர்த்துவதற்காக இந்தியர், சீன, மலாய்த் தொழிலாளர்களை வரவழைக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது என்று வெளியிட்ட செய்தியைக் குறிப்பிடலாம்.

1893ல் கொழும்பில் அச்சுத் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தமானது தொழிற்சங்கங்களின் அவசியத்துக்காகக் அன்று போராடிய ஏ.ஈ.புல்ஜென்ஸ் மற்றும் கலாநிதி லிஸ்போ பிந்து (Lisboa Pinto) ஆகியோர் மேற்கொண்ட மகத்தான முயற்சிகளின் விளைவு என்றும் கூறலாம். பறங்கி சமூகத்தைச் சேர்ந்த புல்ஜென்ஸ் இங்கிலாந்து சேரணு உயர்கல்வியைக் கற்று இலங்கைக்கு திரும்பி பொதுக் காரியங்களில் ஈடுபட்டவர். தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் முதலில் லிஸ்போ பின்ரோவால் வெளியிடப்பட்ட “சயாதீன கத்தோலிக்கம்” (Independent Catholic) இதழில் விவாதிக்கப்பட்டன. அச்சுத் தொழிலாளர்களின் முக்கிய குறைகளாக ஊதியமின்மை, மோசமான வேலை மற்றும் வாழ்க்கைத் தரம் என்பவற்றை முன்வைத்தனர்.

ஜூலை 1893 இல், புல்ஜென்ஸ் அப்பத்திரிகையில் ஒரு கட்டுரையை வெளியிட்டார். அது தொழிலாளி தனது சொந்த பலத்தையும் உரிமைகளையும் எவ்வாறு வென்றெடுப்பது என்பதை விளக்குகின்ற கட்டுரையாக அமைந்திருந்தது. அந்நிபடி, தொழிலாளர் சங்கங்களை கட்டியெழுப்புவதும், அவற்றின் மூலம் போராடுவதும், ஆட்சியாளர்களை அதன் மூலம் மண்டியிட வைப்பது எப்படி என்பது பற்றியும், உலகின் தொழிலாளர் போராட்டங்களைப் பற்றியும் அக்கட்டுரை விளக்கியது. இந்த கட்டுரை தொழிலாளர்களுக்கான ஒரு வேண்டுகோளாக இருந்தது.

கட்டுரை வெளிப்படுத்திய சில உண்மைகள் மிகவும் வெளிப்படையானவை. பயணம் செய்வது கிட்டத்தட்ட சாத்தியமற்ற மிக பலத்த மழை பெய்யும் நாளில் - காலி முகத்திடலில் மின்னல் தாக்கியதில் முத்து என்பவர் உயிரிழந்துள்ளார். அன்று காலை நகரத்தில் உள்ள ஒரு பத்திரிகை அலுவலகத்தில் தாமதமாக வந்ததற்காக ரூ.15 அபராதம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றும் கொழும்பில் உள்ள எந்தவொரு பெரிய நிறுவனத்திலும் எந்த நாளிலும் மொத்த அபராதத் தொகை இவ்வளவு பெரியதாக இருக்குமா என்பது சந்தேகமே!

12 ரூபாய் மாத ஊதியம் பெறும் ஊழியருக்கு ரூ.12 அபராதம் விதிக்கப்பட்டது குறித்தும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு மழை நாளில் தாமதமாக வந்ததற்காக. இந்த அலுவலகத்தில் வதுலிக்கப்பட்ட மொத்த அபராதம் ஒரே மாதத்தில் ரூ. 170.

இந்த அந்தீகன் அனைத்தும் சமத்துவத்திற்கான நற்பெயரை அனுபவிக்கும் ஒரு நிறுவனத்தால் நிகழ்த்தப்பட்டது என்று கட்டுரை கூறுகிறது. இது போன்ற ஒரு நிறுவனத்தில் நிலைமை இவ்வளவு மோசமாக இருந்தால் “நிலைமை எவ்வளவு மோசமாக இருக்கும்” என்று அப்பத்திரிகை வாதிட்டது.

ஆனால் இந்தப் பிரச்சாரம் பலவினமாகவே இருந்தது. ஆனால் தொடர்ச்சியாக புல்ஜன்ஸ் அப்பத்திரிகையின் ஊடாக மேற்கொண்ட பிரச்சாரத்தின் விளைவாக எச் டபிள்யு கேவ் நிறுவனத்தின் அச்சுப் பிரிவைச் சேர்ந்த சிலரை விவாதத்திற்குத் தயார்படுத்த முடிந்தது. கொழும்பில் அப்போது அன்றைய ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமான மிகப் பெரிய அச்சு மற்றும் புத்தக வர்த்தக நிறுவனமாக எச்.டபிள்யு கேவ் நிறுவனம் இருந்தது ஆகும்.

இப்படி ஒரு தழுவில் தான் கேவ் நிறுவனத்தில் சம்பளப் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. வழமையாக மாத இறுதியில் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த சம்பளம் வழங்கப்படாததால் தொழிலாளர்கள் பல சிரமங்களையும் கடன் சுமைகளையும் எதிர் கொண்டனர். சில தொழிலாளர்களின் மாத சம்பளம், 11 ரூபாய் வரை குறைவாக இருந்தது. மேலும், தாமதமாக பணிக் கு திரும்புதல், சேவைத் தவறுகள் மற்றும் விடுப்பு என்பவற்றை காரணம் காட்டி அதற்கான தண்டனை யாக அபராதம் விதிக்கப்பட்டன. அச்சுத் தொழிலின் இயல்பால் ஏற்படும் உடல் ரீதியான உபாதைகள் மற்றும் அவர்களில் பெரும்பாலானோர் வாழ்ந்த மோசமான தழுவல் போன்ற காரணங்களால் தொழிலாளர்கள் சேர்வுக்கும் சொல்லனா துன்பத்துக்கும் இலக்கானார்கள். காலதாமதமின்றி முறையாக ஊழியர்களுக்கு சம்பளம் வழங்க வேண்டும் என கேவ் நிறுவனத்திடம் கோரிக்கைகள் வைக்கப்பட்டன. ஆனால் நிர்வாகம் அந்த கோரிக்கைகளை நிராகரித்தது.

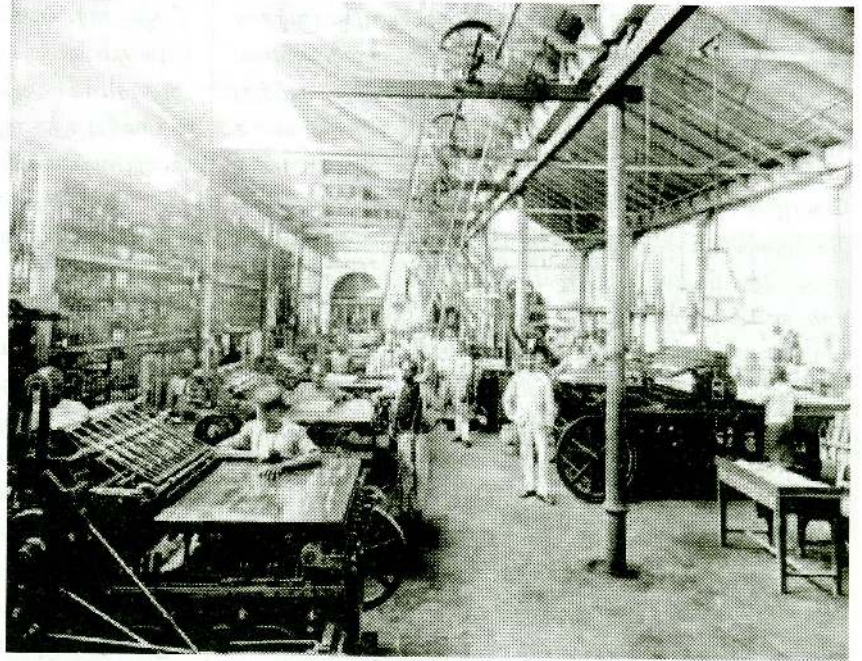
இறுதியில் கியூ நிறுவனத்தின் 60 அச்சுத் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தம் தொடங்கியது. ஆனால் அடுத்த நாளே அப்போராட்டத்தில் 500க்கும் மேற்பட்டோர் இணைந்து கொண்டார்கள். அடுத்தடுத்த நாட்கள் இன்னும் பலர் இணைந்துகொண்டார்கள்.

இத்தொழிலாளர்கள் தமிழ், சிங்கள, பறங்கிய இனங்களைச் சார்ந்தவர்கள்; அவர்கள் மூன்று மொழி

களிலும் அச்சடிக்கும் வேலைகளை செய்தவர்கள். வேலைநிறுத்தம் தொடங்கிய ஒரு நாள் கழித்து நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் இலங்கையின் முதலாவது தொழிற்சங்கமான அச்சுத் தொழிலாளர் சங்கம் (The Ceylon Printers Society) 1893ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 17ஆம் திகதி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

கொழும்பில் உள்ள ராக்கெட் கோர்ட்டில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் இந்த சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. சங்கம் அமைப்பதற்கான தீர்மானத்தை எஸ். பி. தம்போ என்பவர் முன்மொழிந்தார், லவன்டஹான் (Lovendahan) என்பவரால் ஆமோதிக்கப்பட்டது. அது ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது. 18.9.1893 வெளியான “தி டைம்ஸ் ஆஃப் சிலோன்” இந்த கூட்டத்தை வரவேற்று எழுதியிருந்தது. சுமார் 450 ஊழியர்கள் இக்கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர்.

இக்கூட்டத்திற்கு பிரபல வழக்கறிஞர் சார்ள்ஸ்

பெரேரா தலைமை தாங்கினார். லிஸ்போ பின்தோ தலைவராகவும், ஏ.இ.புல்ட்ஜென்ஸ் செயலாளராகவும், ஜே.ஐ.பெர்னாண்டோ பொருளாளராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இவ்வாறாக, அங்கத்தவர்கள் கல்வியறிவும் அறிவும் கொண்டவர்களாக தொழிற்சங்கத்துறைக்குள் நுழைந்ததைக் காணமுடியும்.

அச்சுத் தொழிலாளர் சங்கத்தினரின் தலைமைப் பீடத்திலும் பல இனத்தவரும் அங்கம் வகித்தனர். சங்கத் தலைவர் டொக்டர் லிஸ்போ பின்தோ கோவைச் சேர்ந்தவர். செயலாளர் ஏ.ஈ.புல்ட்ஜென்ஸ் ஒரு பறங்கியர். அதுபோல செயற்குழு அங்கத்தவர்கள் பல சமூகத்தையும் சேர்ந்தவர்கள். பௌத்த சமயத்திற்காகப் பாடுபட்ட மாட்டினஸ் பெரேரா. சீ.டொன் பஸ்தியன் போன்றவர்களும் செயற்குழுவில் அங்கம் வகித்தனர். இவ்வாறு தொழிலாள வர்க்கத்தின் முதல் நடவடிக்கை இன ஒற்றுமையின் அடிப்படையில் நிகழ்ந்தது. “ஒற்றுமையே பலம்” என்ற வாக்கியம் சங்கத்தினுடைய

முதற் சுலோகமாக அமைந்தது. இச்சங்கத்தின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் இச்சுலோகம் பெரிதாக எழுதப் பட்டுப் பலரும் பார்க்கக்கூடிய இடத்தில் வைக்கப் பட்டிருந்தது.

இச்சந்திப்பு குறித்து செய்தி வெளியிட்ட “சுயாதீன கத்தோலிக்கம்” செய்தித்தாள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது. “இந்த சிறிய தீவின் வரலாற்றில் தொழிலாளர்கள் தங்கள் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுப்பது இதுவே முதல் முறையாகும். எனவே இது போன்ற கூட்டத்தை நடத்துவதற்கான யோசனை மிகவும் புதியதும் ஆச்சரியமானதும். சிலருக்கு, இது மிகவும் துணிச்சலான செயலாகத் தோன்றலாம் என்று நாங்கள் நினைக்கிறோம்.”

சம்பள நாளுக்கு மிக அருகில் இந்த வேலை நிறுத்தம் தொடங்கப்பட்டதால் சம்பளம் வழங்குவதை நிறுத்தி வைக்க நிர்வாகம் நடவடிக்கை எடுத்தது. பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக, தொழிலாளர்கள் ஆறு நாட்களில் பணிக்கு திரும்பினர். இதனால், வேலை நிறுத்தம் தொடர முடியாததால், ஆறு நாட்கள் கழித்து முடிவுக்கு வந்தது. வேலையாட்களுக்கு ஓரளவு விசுவாசமாக இருந்த தொழிலாளர்கள் குழுவை அழைத்த தொழிலாளர்கள், நிபந்தனைகளுக்கு மன்னிப்பு கோருவதாகக் கூறி கடிதங்களில் கையெழுத்திட்டனர். மற்ற தொழிலாளர்களுக்கும் இதே நிலைதான். வில்லியம் என்கிற ஒரு தொழிலாளி இந்த போராட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தவர்களில் ஒருவராக கணித்து ஒரு வார சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டது.

அச்சுத் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்தம் தோல்வியடைந்த போதிலும், தொழிலாளர் சங்கம் நீண்ட காலம் நீடிக்கவிட்டாலும், இலங்கை தொழிலாள வர்க்கத்துக்கான வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்துக்கு ஊக்கம் தரும் முன்னோடி போராட்டமாகவும், உதாரணமாகவும் இது அமைந்தது.

அச்சு தொழிலாளர் சங்கம் இலங்கையின் முதல் தொழிற் சங்கமாக மாறியது. 1894 ஆம் ஆண்டில், சங்கம் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு, டாக்டர் லிஸ்போ பின்ரோ இலங்கை அச்சுத் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் தனக்கு உதவ முன்வர வேண்டும் என்று கோரினார்.

அது மட்டுமன்றி இலங்கையில் நிகழ்ந்த இந்த போராட்டத்தின் பின்னர் அதாவது 1894 இல் சிட்னியும் பீட்ரிஸ் வெப் (Sidney, Beatrice Webb) ஆகியோர் எழுதிய தொழிற்சங்கவாதத்தில் வரலாறு (The history of trade unionism) என்கிற நூலும் வெளியாகியது. இந்த நூல் தொழிற்சங்கவாதிகளுக்கான மிக முக்கியமான கைநூலாக இன்றும் கருதப்படுகிறது. சுமார் 800 க்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களைக் கொண்ட அந்த நூல் தொழிலாளர் இயக்க வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல் எனலாம். பிரித்தானியாவில் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் ஆரம்ப தோற்றம் முதல் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை அதன் வளர்ச்சியைப் பற்றி விரிவாக விபரிக்கின்ற நூல் இது.

இந்நூல் பல காரணங்களுக்காக முக்கியமான

தாகக் கருதப்படுகிறது. முதலாவதாக, இது தொழிற் சங்கங்கள் பற்றிய முதல் முக்கிய படைப்புகளில் ஒன்றாகும். வெப்ஸின் புத்தகத்திற்கு முன்பு, தொழிற் சங்கங்கள் பெரும்பாலும் முக்கியமற்றவை அல்லது தீங்கு விளைவிப்பவை என்று முதலாளித்துவ அமைப்பு முறையால் நிராகரிக்கப்பட்டன. தொழிற்சங்கங்களை ஒரு தீவிரமான ஆய்வுக்கு உட்படுத்துவதற்கும் அதனை சட்டபூர்வமாக்குவதற்கும், பிரித்தானிய சமூக, பொருளாதார வரலாற்றில் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை நிரூபிப்பதற்கும் வெப்ஸின் பணி உதவியது.

இரண்டாவதாக, இந்த நூல் ஒரு தேர்ந்த முறையியலின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டது. இந்த நூல் ஏராளமான முதன்மை மற்றும் இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருந்தது. அவர்கள் பல தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும், அவற்றின் உறுப்பினர்களையும் நேர்காணல் செய்திருந்தனர். எனவே தொழிற்சங்க இயக்க வரலாற்றைப் படிக்கும் எவருக்கும் வெப்ஸின் பணி ஒரு மதிப்புமிக்க ஆதாரமாக ஆனது. பிரித்தானிய உதாரணங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் அது உலக அளவில் தொழிற்சங்க அனுபவங்களைப் போதித்த நூலாக அமைந்தது.

மூன்றாவதாக, தொழிற்சங்கங்கள் வெறுமனே பேரம் பேசும் அமைப்புகளாக மட்டும் இருந்திட முடியாது அன்றும் அதன் ஏனைய புரட்சிகர பாத்திரங்கள் எவை என்றும் அந்த நூலில் விபரித்துச் செல்கிறார். ஜனநாயகத்தையும் சமூக நீதியையும் பலப்படுத்துவதில் தொழிற்சங்கங்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன என்று அந்நூலின் ஆசிரியர்கள் வாதிட்டனர். தொழிற் சங்கங்களைப் பற்றிய நவீன புரிதலையும் சமூகத்தில் அவற்றின் பங்கையும் வடிவமைக்க வெப்ஸின் பணி உதவியது எனலாம். தொழிற்சங்கவாதிகள், கொள்கை வகுப்பாளர்கள் மற்றும் கல்வியாளர்களால் பரவலாக இது வாசிக்கப்பட்டது. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொழிற்சங்க சட்டங்களையும், கொள்கை வகுப்பை வடிவமைக்கவும் வெப்ஸின் பணி உதவியது.

இலங்கைக்கு இடதுசாரி இயக்கங்களை விதத்தைத் தலைவர்கள் இந்தப் பின்னியில் தான் இங்கிலாந்தில் இருந்து கற்றுக்கொண்டு வந்து இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கங்களை ஸ்தாபித்தார்கள்.

1893 க்கு முன்னர் 1860 ஆம் ஆண்டு தர்ஸ்டன் தொழிநுட்ப கல்லூரியின் நிர்வாகத்திற்கு எதிராக ஆசிரியர்களும் அங்கே பணிபுரிந்த தச்சர்களும் நடத்திய வேலை நிறுத்தம், 1870 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் நீர்ப்பாசன பணிமனையொன்றில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தம், 1879 இல் வரி அதிகரிப்புக்கு எதிராக இறைச்சிக் கடை உரிமையாளர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட வேலை நிறுத்தம் போன்றவை தொழிலாளர் போராட்டங்களாக இலங்கையின் வரலாற்றில் பதிவாகி இருக்கிற போதும்; முறையாக திட்டமிடப்பட்டு அமைப்பாகத் திரண்டு மேற்கொள்ளப்பட தொழிற்சங்கப் போராட்டமாக இதைத் தான் கொள்ள முடியும்.

கசப்பு

ஊருக்கு அவர்கள் வந்த போது, ஆறு மணி ஆகிக் கொண்டிருந்தது. ஒன்றிரண்டு வீடுகளில் முற்றம் கூட்டுகிற சத்தமும், மேலே எழுகிற தூசியின் புகையும் தெரிந்தது. ஓட்டோவில் வந்து வீட்டு வாசலில் இறங்கிய போது, யாரும் காணவில்லை. கிரீச்சிட்ட கேற்றின் பூட்டைத் திறந்து உள்ளே நுழைகையில் வேம்பின் பச்சை இலைத் துளிர்களுக்கிடையே வெயில் பொட்டுப் பொட்டாய் வழியத் தொடங்கியிருந்தது.

மகேந்திரன் மூத்தவனை வாங்கிக் கொண்டதனால், சேயோன் பயணப்பைகளை எடுத்துக் கொண்டான். பூவிழி சின்னவளை நெஞ்சோடு அனைத்துக் கொண்டு இறங்கினார். ஓட்டோவிற்குக் காசைக் கொடுத்து விட்டுச் சேயோன் வருவதற்கிடையில், படலையைத் திறந்தது போலவே வீட்டின் கதவையும் மகேந்திரன் திறந்து விட்டார். ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகான வருகை. அறைகளெல்லாம் சாம்பல் நிறத்தில் தூசி மொய்த்திருந்தது. மகேந்திரன் உள்ளறைக்குப் போய்க் கூட்டிலைத் தட்டி அறையைக் கூட்டிப் பெருக்கிப் புதிய விரிப்பைக் கூட்டிலில் விரித்த பிறகு, மூத்தவனையும், சின்னவளையும் பூவிழி கூட்டிலில் கிடத்தினார். பயணப்பைகளை வைத்து விட்டுச் சேயோனும் பிள்ளைகளுக்கருகில் சாய்ந்து கொண்டான்.

“சோழகக்காத்து, இந்த முறை சரை கூடத்தான் கொட்டிக் கிடக்கு” மகேந்திரன் முணுமுணுத்தார். பூவிழி கண்களைச் சரித்து வேலிக்கப்பால் பார்த்தான். அந்த

முற்றம் பளீரென்று கிடந்தது. விடியவே கூட்டி விட்டார்கள் போல. அவள் கடிதாரை மாற்றிப் பயணப்பைக்குள்ளிருந்து எடுத்த கவுனொன்றை அணிந்து கொண்டாள். குளித்தால்தான் பயண அலுப்புத் தீரும் போலிருந்தது. மகேந்திரன் வீட்டின் ஏனைய பகுதிகளையும் கூட்டித் தூசி தட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

“என்னப்பா செய்யிறீங்கள் வந்ததும், வராததுமா? கொஞ்சம் படுத்திட்டு எழும்பிச் செய்யலாம் தானே?”

“ட்ரெய்ன்ல நல்ல நித்திரை தானையம்மா, பிறகேன் படுக்கோணும்?” அவரோடு பேசிப் பயனில்லை.

வீட்டைக் கூட்டி முடித்த பிறகு, விளக்குமாறு எடுத்துக் கொண்டு

முன் முற்றத்திற்குப் போனார்.

“வெயில் ஏறினால், பிறகு முத்தத்திலை இறங்கேலாது” தனக்குள் கூறிக் கொண்டார்.

காய்ந்து உலர்ந்திருந்த வேப்பஞ்சருகுகள் சரசரத்தன. சிறு சலங்கையொலிச் சரசரப்பு. இந்திராணி அந்த வேப்பஞ் சருகுகளோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறாளா என்ன?

இவர் பக்குவமாகக் கூட்டிக் குவித்த போது, இடப்புற வேலிக்கு மேல் சிறு நிழல் அசைவது போல் பட்டது. கோதையாயிருக்கும். இவர் நீர்க்குழாய் திறந்து ஹோர்ஸ் பைப் கொழுவி விட்டு, வேலியோரங்களில் நின்ற பூச்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் விட்டார். ஒரு காலத்தில் அந்த முற்றத்தில் நிறைய ரோஜாக்களும், அடுக்குச் செவ்வரத்தைகளும், மொசண்டாஸ்களும் கொத்துக் கொத்தாய்ப் பூத்திருந்தன. எக்ஸோராவிலும், சிவப்பு, மஞ்சள் தவிர மென்சிவப்பு, வெள்ளை நிறங்களிலும் நின்றன. இப்போது பூச்செடிகள் என்ற நினைவே குலைந்தது போல. சிலவேளைகளில், மனோரஞ்சிதம் வீட்டிலிருந்து ஆட்டுக்குட்டி கட்டு மீறி இங்கு வந்து விடுவதுண்டு. எதில் வாய் வைப்பதென்று தெரியாமல் வாய் வைத்துக் கடித்து... இந்திராணி இருக்கிற போது நொடிக்கு நொடி கவனமாயிருப்பாள். மனோரஞ்சிதத்திற்கும், இந்திராணிக்குமிடையில் எந்த நொடியிலும் வெடித்து விட இருக்கின்ற பருத்திப் பஞ்சு போல ஒரு உறவு. இந்திராணி மெல்ல அமுங்கி விடுவாள். தனது எல்லைகள் குறித்துத் தானடைகிற நட்புக் களுக்குத் தன்னையே பொறுப்பாக்கிக் கொள்வாள். அதனால், எந்தவொரு பூகம்பமும் அவளிருந்த வரையில் வெடிக்காதிருந்தது.

ஆனால், இங்கோர் புதிய பூப் பூக்கின்ற போது, அங்கும் புதிய ஒரு கன்று முளைத்து விடுவதுண்டு. இதனைப் பூவிழி அங்கு போய் வருகின்ற வேளைகளில் அவதானித்து விடுவாள்.

கோதை இங்கு வந்து போகிற வேளைகளில் அவளது பார்வை சுற்றிச் சுற்றி பூந்தோட்டத்தில் தான் நிலைக்கும். மகேந்திரன் மிஞ்சியிருந்த பூங்கன்று களுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சி விட்டுக் கிணற்றடிக்குப் போய்க் குளித்து விட்டு வந்தார். வெண்ணிற நித்ய கல்யாணிகளிலும், ஒற்றைச் செவ்வரத்தைகளிலும் பூக்கள் இருந்தன. கை கொள்ளாமல் பூக்களைப் பறித்தார். சிவப்பு அடுக்கில் செவ்வரத்தையொன்று பூத்திருந்தது. அதைத் தனியே வைத்துக் கொண்டார். சுவாமி படத்திற்கு விளக்கேற்றிப் பூக்களை வைத்து வணங்கி விட்டு, ஊதுபத்திக் குச்சி ஒன்றையும், அடுக்குச் செவ்வரத்தையையும் எடுத்தவாரே ஹோலுக்கு வந்தார்.

சுவரில் சாத்தப்பட்டிருந்த இந்திராணியின் படத்திற்கு முன்னால், நின்றார். செவ்வரத்தையைச் சூடி ஊதுபத்தியைப்படத்தில் செருகினார்.

ஊதுபத்தியின் மணம் சுமகமவென்று அறைத் தூசியின் வாடையை விலக்கத் தொடங்கியது.

***

“பூ... பூ...” வேலிக்கருகிலிருந்து குரல்

கேட்டது. பூவிழி வெளியே வந்தாள்.

“எப்ப வந்தனீங்கள்?”

“விடியப்புறம், ஆறுமணியப்பிடி.”

“தோசைகடுறன், கொண்டு வரட்டோ...?”

“சீச்சீ, நான் இஞ்சுபுட்டவிச்சுப் போட்டன்”

“அதுக்கென்ன, சேர்த்துச் சாப்பிடுங்கோ..., தம்பி இதைக் கொண்டு போய்ப் பூவிழிச் சித்திட்டைக் குடுத்திட்டு வாங்கோ”

கோதையின் குரல் தேய்வதற்கிடையில் தோசைக்கல்லில் மா ஊற்றப்படும் சத்தத்தோடு, வெந்தயத் தோசையின் மணம் குபுகுபுவென்று எட்டிப் பார்த்தது.

சற்றைக்கெல்லாம், தோசை நிறைத்து வாழையிலையால் மூடிய பாத்திரங்களோடு அச்சுவும், ரம்மியும் மெதுமெதுவாக வீட்டுக்குள் வந்தார்கள்.

“அட, தோசை சுட்ட பிள்ளைகள் வரீனை, பூ... இதை ஒருக்கா வாங்கி வையம்மா...” மகேந்திரன் உள்ளே குரல் கொடுத்தார்.

உள்ளிருந்து வந்தவள் அவர்களிடமிருந்த பாத்திரங்களை வாங்கித் திறந்து பார்த்தாள்.

அடுக்கடுக்காகக் கண் விழுந்த வெந்தயத் தோசைகளும், அம்மியில் அரைத்த சிவந்த மிளகாய்ச் சம்பலும்.

“கோதைக்கு நான் சொன்னனான், கனக்க வேண்டாமெண்டு, எங்களுக்குத் தந்திட்டு அவள் என்ன செய்யப் போறாள்”

“இல்லைச் சித்தி, நாங்கள் இரவுக்கும் தோசை தான், அதால மா நிறையக் கிடக்கு.”

பெரிய பெண் எனும் தோரணையில் ரம்மி சொல்ல இவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

அவள் கன்னங்களைக் கிள்ளினாள்.

அச்சுவின் கண்கள் உள்ளே தேடின.

“குட்டிப் பாப்பா எங்கை சித்தி?”

“உள்ளை, நித்திரை, பாக்கப் போறீங்களோ, போய்ப் பாருங்கோ...”

இருவரும் உள்ளே போனார்கள்.

சேயோன் உள்ளே உறங்குவதைக் கண்டு திரும்ப எத்தனித்தார்கள்.

“அட, என்ன பயம், போய்ப் பாருங்கோ, சித்தப்பாதானை”

மகேந்திரன் பத்திரிகையைத் தழைத்துக் கொண்டு சொன்னார்.

“அச்சு, வந்து சாப்பிட்டிட்டுப் போங்கோ அப்பன்...”

வேலிக்கு மேலால் கோதையின் குரல்

“போய்ச் சாப்பிட்டிட்டு வாங்கோ பிள்ளைகள்”

அவர் ரம்மியையும், அச்சுவையும் வாஞ்சையோடு அனுப்பினார்.

பூவிழி உள்ளிருந்து தட்டத்தில் தோசையைப் போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். மகேந்திரன் கையைக் கழுவிக்கொண்டு வந்தமர்ந்தார். தோசையைப் பார்த்த போது மனோரஞ்சிதத்தின் ஞாபகம் வந்தது.

வந்த நேரத்திலிருந்து எந்தவொரு அசமத்தமும் இல்லை. ஏதும் உடம்புக்கு முடியாமல் இருக்கின்றானோ என்னவோ? இல்லாவிட்டால் வேலிக்கு மேலால் தலை இதற்குள் நான்கைந்து முறை எட்டிப் பார்த்திருக்கும். கோதைக்குத் தாயின் சமையல் பக்குவம் அப்படியே கை கூடி வந்திருக்கிறது.

அதே வாசம், அதே சுவை.

கோதை இன்னமும் ஆட்டுக்கல்லில் தான் தோசைக்கு அரைக்கிறாள் போலிருக்கிறது. அதே போல சம்பலும் அம்மியில் தான் அரைத்திருப்பாள்.

அந்த அம்மியும், ஆட்டுக்கல்லும் தனக்குத் தான் வேண்டுமென்று மனோரஞ்சிதம் அடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்படியே அது அவளுக்காகி விட்டது.

“இன்னொரு தோசை போடட்டுமாப்பா...?” உள்ளிருந்து பூவிழி கேட்டாள்.

“ம்ஹூம், போதுமம்மா...”

அவர் இப்போதெல்லாம் எவ்வளவு தான் ருசியாகவிருந்தாலும் அதிகம் சாப்பிடுவதில்லை. கைகளைக் கழுவிக்கொண்டார்.

***

வெயில் இறங்கி அந்தி சாய்கையில், சேயோன் தன் கணினியைத் தூக்கிக் கொண்டு அதற்குள்ளே ஐக்கியமாகிப் போனான்.

பெரியவன் விளையாட்டுப் பொருட்களை உருட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

மகேந்திரனின் மடியில் சின்னவள், கையைக் காலை ஆட்டிக் கொண்டிருக்க அச்சுவம் ரம்மியும் அவளோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்றை தங்கச்சிப் பாப்பா...” அச்சு அவளை மற்றவர்களிடம் விட்டுக் கொடுப்பதாயில்லை.

“ம்ம், குழப்படி பண்ணாமல் விளையாட வேணும்...” வேலிக்கப்பால் கோதையின் குரல்.

சற்றுப் பொறுத்து கிருஷ்ணன் மாமாவின் குரல் கேட்டது.

“ஏதோ ஒரு பிசகு போல...” பூவிழி மகேந்திரனை அர்த்தத்தோடு பார்த்துக் கொண்டாள்.

“நான் சொல்லுறன், நீ கொஞ்சம் இரு...”

“பெரிய ஆக்கினையாய்க் கிடக்கடா..., நாங்கள் இனியென்ன சண்டை பிடிக்கிறதே? ஒண்டுக்க ஒண்டு..”

மனோரஞ்சிதத்தின் குரல் இங்கே கேட்கத்தக்க படி கிசுகிசுக்கிறது.

“அது தானை, நான் கதைக்கிறன் எண்ணுறன்...”

பூவிழி நிமிர்ந்து வேம்பின் கிளைகளை ஏறிட்டாள். வேலிக்கு அப்பால் போகாத வகையில் கிளைகள் வெட்டப்பட்டிருந்தன.

ஒரு பக்கக் கிளைகள் கரமொன்றை இழிந்தது போலக் காட்சியளித்தன.

முன்பொருதரம் தரம் வந்த போது நடந்தது மனதை உரசியது.

***

முற்றம் முழுக்கச் சரைகள் பரவிக் கிடந்தன.

மகேந்திரன் கூட்டத் தொடங்கிய போதே புகைச்சல் தொடங்கி விட்டது. மனோரஞ்சிதத்தின் தலை, மேலே உயர்ந்து தெரிந்தது. வேலிக்கு அப்பால், அவகளின் கிணறு இருந்தது. இந்த வேலி உருவாகுவதற்கு முன்னர், இரண்டு வளவுகளுமே, ஒரே வளவாயிருந்த காலத்தில் மகேந்திரன் சிறுவனாயிருந்தான். அந்தக் கிணற்றுத் தண்ணீர் இளநீரைப் போலிருக்கும். அவன் அங்கே தான் தண்ணீர் அள்ளிக் குடித்திருக்கிறான். குளித்துமிருக்கிறான். அந்தக் கிணற்று முற்றத்தினருகே குளியலறை. உள்ளே இரண்டு குளியல் தொட்டிகள் இருந்தன. அந்தத் தொட்டிகள் நிறையும் வகையில் குளியலறை மூலையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் சிறு கவடு வழியே பெரியவர்கள் நீரைக் கிணற்றில் அள்ளி ஊற்ற உள்ளே தொட்டி நிறையும். தாத்தாவும், மாமாவும் வெளியேயிருந்து நீரை அள்ளி, அள்ளி ஊற்ற மகேந்திரனும், மனோரஞ்சிதமும் இன்னும் நான்கைந்து சிறுவர்களும் குளித்துக் குதூ கலிக்க ஞாபகம் இன்னும் மகேந்திரனிடத்தில் காயாமல் இருக்கிறது. மனோரஞ்சிதமும் அதை மறந்திருக்க மாட்டாள்... காலப்போக்கில் குடும்பங்கள் தனித்தனி யாய்ப் பிரிந்த போது, நடுவேலியும் எழ வேண்டிய தேவை வந்து, மகேந்திரனும் குழாய்க் கிணறு அடித்துக் கொண்டார். ஆனாலும் அந்தக் கிணற்று நீரின் மீதான தீராத் தாகம் ஒரு நாளும் வற்றுவதாயில்லை.

“இளநி மாதிரி இருந்த தண்ணி, இவ்வளவு கச்சலாப் போச்சு, அக்கம் பக்கத்தாரிண்டை குப்பை, கூளமெல்லாம் கொட்டுறதுக்கு என்றை கிணறு தானோ கிடைச்சது?”

இவருக்குத் துணுக்கென்றது.

அவள் இவரைத் தான் சொல்லுகிறாளோ?

நிமிர்ந்து பார்த்த போது அவள் கண்களில் கனன்ற தீயைப் பார்க்க முடிந்தது.

மூன்று, நான்கு மாதங்களாய்த் தொடர்ந்த நச்சரிப்புத் தாளாமல்,

“எங்களை, என்ன செய்யச் சொல்லுறீங்கள் மாமி” என்றாள் பூவிழி.

“என்ன செய்யற தெண்டு தெரியாதே உங்களுக்கு. வரிக்கு வரி சொல்ல வேணுமோ... மரத்தை வெட்டி விடுங்கோ..”

“மரத்தை வெட்டி விடுறதோ...?” பூவிழி அதிர்ந்து விட்டாள்.

அவளை விட அதிகம் மகேந்திரன்.

இந்திராணி அவரைத் திருமணம் செய்து வந்த பிறகு, முதன்முதல் கொண்டு வந்து நட்ட வேப்பங்கன்று அது.

“இதென்ன இது, ஒரே வெட்டையாக் கிடக்குது. கொஞ்சங்கூடக் குளிர்மையே இல்லை” என்றவாறே அவள் அந்த வேப்பங் கன்றை நட்டாள். அதற்குப் பிறகு தான் ரோஜா, செவ்வரத்தை, மொசண்டாஸ், என்கிற பூக்கின்ற வகையறாக்கள்.

சிறு கன்றாயிருந்து, வளர்ந்து பெரு மரமாகிற வகையில் அவரும், அவளும், பூவிழியுமாய்ப் பார்க்க வளர்ந்த மரம் அது.

விறாந்தையிலிருந்த படியே முகம் இறுகத் தலையசைத்தார் அவர்.

“என்றை உயிர் போனாலும் நான் உதுக்குச் சம்மதியன்...”

“நீங்கள் சொகுசாக் கொழும்பிலையிருந்திட்டு, மாசாமாசத்துக்கு உல்லாசப்பயணம் மாதிரி வந்திட்டுப் போவீங்கள். நாங்களே கிடந்தது உலையுறது.”

இது கோதையின் குரல்.

பூவிழிக்கு நம்பச் சிரமமாக இருந்தது.

ஒரு சின்னப் பிரச்சினை. இதற்குப் போய்...? கிணற்றினைப் பலகை அடித்து மூடி விட்டால் இந்தப் பிரச்சினைதீர்ந்து விடலாம்...”

“ஏன் கோதை, கிணத்துக்கை சரை கொட்டுணு தெண்டா, பலகையடிச்சுக் கிணத்த மூடி விடலாம் தானே?”

“எங்கட கிணத்தை எப்பிடி நாங்கள் வச்சிருக்க வேணுமெண்டு எங்களுக்குத் தெரியும்...” மனோ ரஞ்சிதம் நெறுமினார்.

“இஞ்சை பார் ரஞ்சிதம், மரம் வேலிக்கரையிலையிருந்து மூண்டு அடிக்கு அங்காலைதான் நிக்குது. அது எங்கட வீட்டு மரம். நான் வெட்டுறதாயில்லை...”

மகேந்திரன் ஒரு முடிவோடு சொன்னார்.

இரண்டு, மூன்று மாதங்கள் அவர்களது நச்சரிப்புத் தாங்க முடியாமல் போனது. கோதை முகம் கொடுக்க மாட்டார்.

சிறுசுகள் வர முடியாது வேலிக்கு அப்பா லிருந்து தவித்தன.

கிருஷ்ணன் மாமா அப்படிப்பட்ட ஒரு நாளில் தான் உள் நுழைந்தார்.

“அவள் ரஞ்சிதம் சரியாக் குறைப்படுறாள் மகேந்தி, கொஞ்சம் அனுசரிச்சுப் போனாத்தான் என்ன?”

“அவள் இந்த மரத்தையெல்லோ வெட்டச் சொல்லுறாள்”

“அவளின் டை நிலையையும் ஒருக் காயோசிச்சுப் பாரன்...”

மகேந்திரனுக்கு அந்த மரத்தில் ஒரு இலையை ஒடிப்பதென்றாலும் மனம் நோகும். அப்படிப்பட்ட மகேந்திரன் கிருஷ்ணனின் பேச்சுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தார்.

“அவையளின் டை வளவுப்பக்கம் போற கிளைகளை நான் வெட்டி விடுறன்...”

அந்தக் கிளைகளை வெட்டும் போது, மகேந்திரன் துயரே உருவாக நின்றார். வெயில் பெரும் பாளமாக முற்றத்தில் இறங்கிய போது, இந்திராணியின் பதற்ற முகத்தை மகேந்திரன் கண்டார்.

விடியற்காலை தொடக்கம் பகல் வரை, நெறு நெறுவென்ற நெருப்புப் போல ஒரு வெம்மையை உணர்ந்தார். இந்திராணியின் படத்திற்கு முன்னால் போய் மானசீகமாக மன்னிப்புக் கேட்டார்.

பூவிழிக்குப் பார்க்க மனம் பொறுக்காமல் போயிற்று.

கர்வத்தோடு, வேலிக்கு மேலால் எட்டிய

மனோரஞ்சிதத்தின் முகத்திற்கு நேரே சொன்னார்.

“சரி தானை, உங்களுக்குத் திருப்தி தானை, இனியாவது எங்களைக் கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்க விடுங்கோ...”

மனோரஞ்சிதம் வெடுக்கென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார். அந்த வேம்பின் மீதான வன்மம் அவளுக்கு இந்த ஜென்மத்தில் தீரும் போல் தெரிய வில்லை.

***

கிருஷ்ணன் மாமா உள்ளே வந்தபோது ஏதோ வேண்டாத விபரீதம் வருகிறது எனப் பூவிழி உணர்ந்திருந்தார். ஏன் எதற்கெடுத்தாலும், எல்லாவற்றையும் போட்டியாகவே மனோரஞ்சிதம் அதை எடுத்துக் கொள்கிறார் என்பது இவளுக்குப் புரியவில்லை, கோதையும் அப்படித்தான். இவளோடு எதற்கெடுத்தாலும் போட்டி போடுவார்.

கொழும்பிலிருந்து ரயிலில் வரும் போது ஒரு தரம் எதேச்சையாக “வொரண்ட்” எடுத்து வந்ததாகப் பூவிழி சொல்லி விட்டார். அதற்குப் பின் ஒரு தடவை சந்தித்தபோது கணவனது “வொரண்டில்” குழந்தை களோடு கொழும்பு சென்று ஸை பார்த்து வந்ததாகப் பெருமை பேசினார் கோதை. இவர்கள் சின்ன வயதில் ரயிலில் போகச் சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை. ஆனால், இந்திராணி சிறுவயதில் ரயிலில் போக வாய்த்த சந்தர்ப்பங்களைப் பற்றியெல்லாம் முன்பு சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் மனோரஞ்சிதத்திற்கு ஒரு காலமும் வாய்க்கவில்லையோ? இருக்கலாம். கோதையின் அப்பா ஒரு விவசாயியாகவேயிருந்தார். மகேந்திரன் ஆசிரியர் என்பது அவர்களிடத்தில் ஒரு தாழ்வு மனப்பாங்கை உருவாக்கியிருக்கலாம். பூவிழி பிறந்து சில வாரங்களுக்குப்பிறகே கோதை பிறந்தார். கோதை என்றே அவளது பெயரை இவள் அறிந்திருந்தாலும், பாட சாலை வரவுப் பதிவேட்டில் அவளது பெயர் பூங்கோதை என்றே இருந்தது. அதை முதல் முறை அறிந்தவுடன் இந்திராணியிடம் சொல்ல அவள் சிரித்தார். “எங்களுக்குக் கொஞ்சமும் குறையாமலிருக்கத்தான் மனோரஞ்சிதம் விரும்புறான்”

அம்மாவின் பதிலில் இவளுக்கு வேறெதுவும் வேண்டியிருக்கவில்லை.

கோதைக்குப் படிப்புச் சரியாக ஏறவில்லை. உயர்தரம் படித்து விட்டுத் தையலும், அலங்காரமும் பயின்று கொண்டிருந்தார். தாதிய வேலையிலிருந்த சுகுமாரனின் சாதகம் கிடைத்தவுடன், மனோரஞ்சிதம் கொஞ்சமும் தாமதிக்கவில்லை... அரச உத்தியோகம் ஒன்றே போதுமென அவர்களுடைய கல்யாணத்தை முடித்து விட்டார். அதில் ஒன்றிலாவது இவர்களை முந்தி விட்ட பெருமிதம்.

“எப்பிடிக்க கிருஷ்ணர்? என்ன மாதிரி இங்கத்தை யப் பாடுகள்?” மகேந்திரன் கிருஷ்ணரை வரவேற்றபடி கேட்டார்.

“என்றை பாட்டுக் கொரு கேடுமில்லை, உங்களுக்குள்ளை ஏனிப்பிடி புடுங்குப்படுறியன் எண்டு

விளங்குதில்லை”

மகேந்திரன் கண்கள் சுருங்க, “என்னவாம் ரஞ்சிதம்?” என்றார்.

“வேற என்ன, தண்ணி தான் வர,வரக் கச்சலா மாறுதாம்...”

“அதுக்குத்தானை அவையளின்ரை பக்கத்துக் கிளை எல்லாத்தையும் வெட்டிக் கிடக்கு, ஒரு கஞ்சலும் போகாது”

“பளிங்கு மாதிரிக் கிடக்கு அவையளின்ரை முத்தம், இதுக்கு மிஞ்சி என்ன வேணுமாம்...?” பூவிழி குழந்தையை அணைத்தவாறே கேட்டான்.

“எனக்குத் தெரியுது, அவளுக்கு விளங்கினால் தானை?”

“இஞ்சை ஒவ்வொருக்காலும் தண்ணி கோலி எடுக்கக்கை எவ்வளவு இலை, எத்தினை பழம் வருது?”

மனோரஞ்சிதத்தின் குரல் மேலால் எக்கியது.

“வேம்பு மூலிகை தானை, கிருமி அண்டாது, வருத்தம் வராது, இந்தத் தண்ணியைக் குடிச்சா...” மகேந்திரன் சொன்னார்.

“தங்களுக்கு வேணுமெண்டா வேப்பிலையைப் போட்டுக் கரைச்சுக் குடிக்கச் சொல்லுங்கோ, கிருஷ்ணர் அண்ணை...” வேலிக்கரையில் மனோரஞ்சிதம் வெறுப்போடு காறித் துப்பினான்.

“இனி, எங்களிடடை எதுவும் கேக்கிறதுக் கில்லை. கிளையெல்லாம் வெட்டியாச்சு...” என்றார் மகேந்திரன்.

“கிளையள் வராட்டிக் காணுமே..., வேரெல் லாம் இஞ்சையெல்லோ கிடக்குது...”

“இதென்ன விசர்க்கதை கிருஷ்ணர்...” அவர் எழுந்தே விட்டார்.

“உந்த மரத்திண்டை வேர் இதுக்கை வந்து கிணத்தை இடிச்சுக் கொட்டப் போகுது..., தண்ணியைப் பழுதாக்கப் போகுது..., உந்த மரத்தை வெட்டித் தான் ஆகோணும்...” மனோரஞ்சிதம் ஆங்காரமாய்க் கத்த ஆரம்பித்தான்.

***

மனோரஞ்சிதம் இருண்ட முகத்தோடு நின்றிருந்தான். மகேந்திரனின் அப்பா, அவளது தாயிடம் இப்படித்தான் சொன்னார்.

“எனக்கு, மனோவுக்கு மகேந்தியைச் செய்யுற திலை எந்த மாற்றுக் கருத்தும் இல்லை. ஆனா, மகேந்திரன் அதுக்கு ஒத்துக் கொள்ளவல்லோ வேணும், அவன் ட்ரெயினிங் கொலிச்சிலை ஒரு ரீச்சரை விரும்புறான் போலை கிடக்கு”

அதற்குப் பிறகு மனோரஞ்சிதம் காத்திருக்க வில்லை.

மகேந்திரன் இந்திராணியைத் திருமணம் செய்ய முதலே தனக்கான திருமணத்திற்கு நாள் குறிக்குமாறு சொன்னான். எனினும், இந்திராணியை விட மகேந்திரனிடத்தில் தனக்கு அதிக உரிமை உண்டு என அவள் நிரூபிக்க முயன்ற ஒவ்வொரு தருணங்களிலும் மகேந்திரன் மெல்ல, மெல்ல அவளை விட்டு விலகலானார்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் இந்திராணி இறந்து விட்ட பிறகும் அந்த விலக்கம் ஓட்டவில்லை. இப்போது சேயோனுக்குக் கொழும்பில் வேலை என்பதால் அவர்கள் முற்றாகவே விலகி விட்டிருந்தாலும், ஊருக்கு வரும் நேரங்களில் மனோரஞ்சிதத்தின் நாவு வன்மம் கக்கத்தவறுவதில்லை.

இப்போது,

“இனி, இவள் என்ன சொன்னாலும் நான் அதைக் கேட்கப் போறதில்லை. இது நாங்கள் நட்ட மரம், அப்படியே தான் நிக்கும். தன்ரை தண்ணியைப் பாது காக்க அவ வேற வழியப் பாக்கட்டும்...” மகேந்திரன் எழுந்து உள்ளே போனார்.

பூவிழி திகைத்துப் போய் நின்றான்.

இனி ஒரு தரம், கொழும்பிலிருந்து இங்கே ஆறுதலுக்குக் கூட வர முடியாது போலிருந்தது.

நாங்கள் இங்கே இல்லாத நாள் முழுக்க ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை, வந்து இறங்கியவுடன் தான் பிரச்சினை ஆகிறது போல என நினைத்தான்.

அச்சு, வேலியருகே நின்றான்.

இவள் கையசைத்து அருகே அழைத்தான்.

“உங்கட தண்ணி கைக்குதோ அச்சு...?”

“இதுவோ சித்தீ...?” அச்சு கிணற்றுப்புறம் கை காட்டிக் கேட்டான்.

“இளநி மாதிரித் தண்ணி எண்டு அம்மம்மா சொல்லுவா, வேற தண்ணி குடிக்கவே மாட்டா...”

அவன் வாயைப் பொத்திச் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னான்.

பூவிழி புன்னகை அரும்ப முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

ஹர்த்தால்

காலமை வெள்ளண்ணவே

எழும்பியும் போட்டன்

குளிச்ச முகங்கமுழி

வெளிக்கிடும் விட்டன்

ஸ்கூல்பாக்கைக்

கழுத்திலை கொழுவியும் போட்டன்.

வீட்டு வாசல்லை நிண்டு குளையும் பாக்கிறன்

வானும் வந்த பாடிலை

நேரம் நல்லாய் போச்சது பிந்தி.

ஹர்த்தாலெண்டு ஆரோ

சொல்லுகினம் மாமா

அதையேன் கலண்டரிலை

போடுறெல்லை மாமா?

நானும் ஆறுதலாய்

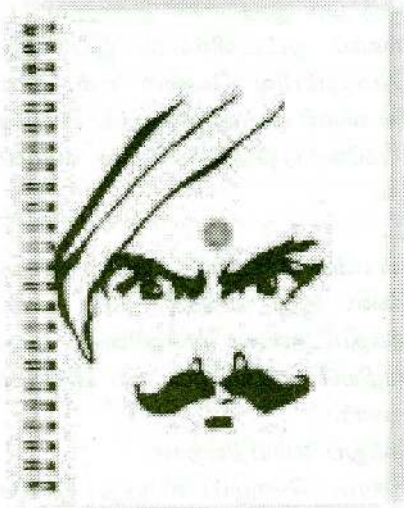
படுத்திருந்திருப்பேனே மாமா!

ஆருக்கும் அது

இடைஞ்சலில்லைத்தானே!

- யானைத் தாத்தா தேவன் பூதனார்

பாரதியின் உரைநடை இலக்கியங்களில் கல்விச் சிந்தனைகள்

மகாகவி பாரதியார் தனது ஆக்கங்களில் தூர நோக்கோடும் சமூகவுணர்வோடும் வெளிப்படுத்தியுள்ள பல்வேறுபட்ட விடயங்களுள் கல்விபற்றிய கருத்துக்களும் முக்கியத்துவ முடையன. “அடிமைக்கு விடுதலை கல்வியால் வரவேண்டும்; ஏழையின் ஏழ்மை கல்வியால் தீரவேண்டும்; பெண்கள் தமது பெருமையைக் கல்வியால் அடையவேண்டும்; காணவேண்டிய வளர்ச்சிகள் அனைத்திற்கும் வழிகாணும் கண்ணும் கல்வி; வளர்ச்சியை உருவாக்கும் கருவியும் கல்வி என்று எண்ணிப் பாடியவர் பாரதி” (டாக்டர்.வா.செ.குழந்தைசாமி, 2006). காலத்திற்கேற்ற, தேசத்திற்கேற்ற, சுபீட்சத்தை ஏற்படுத்தத்தக்க கல்வி தொடர்பான பாரதியாரின் கருத்துக்களும் முன்மொழிவுகளும் ஆழமானவை. காலங் கடந்தும் பயன்தரத்தக்கன. “பல அறிஞர்கள் பலநூல் கூடித்திட்டமிட்டுத் தயாரித்த பாடத்திட்டங்களை பாரதி அன்றே நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சாத்தியங்களை விளக்கியுள்ளார் என்பது வியப்பிற்குரியது” என முனைவர் க. இளமதி சானகிராமன் (2004) குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. கவிதைகளும் கல்வி தொடர்பான பாரதியாரின் கருத்துக்கள் பலவற்றை வெளிப்படுத்தியிருந்தனவாயினும் பாரதியாரின் உரைநடையாக்கங்களை முன்னி

லைப்படுத்த விழைவதால் பாரதியாரின் கட்டுரைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள கல்விச் சிந்தனைகளே இங்கு கவனத்திற்குள்ளாகின்றன. பாரதியாரின் கல்வி பற்றிய கருத்துக்கள் காலங்கடந்தும் பயன்படவல்லன என்பதனால் அவற்றை மீள நோக்கவும் இலங்கையின் கல்விச் செல்நெறியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க இக்கட்டுரை முயல்கிறது.

இந்தியா பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த வேளையில், பிரிட்டிஷார் தமது தேவைக்காக ஊழியப் படையை உருவாக்கும் நோக்கோடு அமுல்படுத்தியிருந்த கல்வித்திட்டம், சுயசிந்தனையும் பல்திறனும் ஆளுமையும் மிக்க இந்தியர்களை உருவாக்க உதவாது என்ற உண்மையைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டவராகப் பாரதியார் தேசியக் கல்வி என்ற தனது திட்டத்தை முன்மொழிந்திருந்தார். இந்திய சமுதாயம் அறிவுச் சுரண்டலுக்கு உட்பட்டிருந்த அக்காலத்தில் நடைமுறையிலிருந்த அத்தகைய கல்வித்திட்டத்தில் மிகுந்த அதிருப்தியுற்றிருந்த பாரதியார் பாடசாலைகளிலே கல்வி பயிலும் மாணாக்கர்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்கே அவமானமாக இருக்கின்றது என்றும் வாலிபர்களைக் கிழவர்களாக்கும் கல்வி முறைமையே நடைபெறுகின்றது என்றும் வேதனைப்பட்டார். இளைஞர்களை சுதேசிய வெறுப்புமிக்க, ராஜபக்தியுள்ள குமாஸ்தாக்களாக்கவே பிரிட்டிஷ் கல்விமுறை முயல்வதாகக் குற்றஞ்சாட்டினார். இந்தநிலையை மாற்றும் முயற்சியே பாரதியாரின் தேசிய கல்வித்திட்டம். சிந்தனையிலும் நடையுடை பாவனைகளிலும் ஆங்கில உணர்வுள்ள இந்தியர்களை உருவாக்க மிட்டிஷார் முயன்று வெற்றியும் கண்டிருந்த சூழலில், இந்தியா விடுதலையடைய வேண்டுமாயின் அதற்குத் தேசியக் கல்வியே ஆதாரம் என்ற நம்பிக்கையோடு பாரதியார் முன்வைத்த தேசியக் கல்வி என்ற திட்டத்தின் முக்கியத்துவம் உணரத்தக்கதே. ஏறத்தாழ தொண்ணூறு வீதத்தினர் கல்வியறிவற்றோராய் இருந்த சூழலில் கல்வியை வளர்ச்சிக்கான கருவியாகக் கண்ட பாரதியாரின் பார்வையை எண்ணி டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி (2006) வியப்பதும் பொருத்தமானதே. அக்காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த இலங்கையிலும் இந்தியாவில் நிலவிய அதே கல்விச் சூழலே இருந்தது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்வோம்.

பாரதியாரின் கல்வித் திட்டம்

வெளியுலகமும் தீவிரமாக மாறிவருவதனை தமிழ்நாட்டார் ஆழ்ந்து கவனிக்கவேண்டும் எனக் குறிப்பிடும் பாரதியார் தமிழ்நாட்டார் கிணற்றுத் தவளைகளைப் போல வாழ்வதிலே பயனில்லை என்கிறார். எனவே உலக மாறுதல்களுக்கேற்றதாக தனது கல்வி தொடர்பான அபிலாசைகளை முன் வைக்கின்றார். “பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து இந்தப் பாரை உயர்த்திட வேண்டும்” என்பதில் பல கல்வி வாய்ப்புத் தொடர்பாக அவர் பேச விளைந்தது அதனால்தான். “ஒழுக்கம், நீதி பற்றிப் பேசுவதற்கோ, கதையும் காவியமும் படைப்பதற்கோ வெறும் பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக இயங்கவோ மட்டும் பாரதி கல்விபற்றிப் பேசவில்லை. சமுதாயம் உணவும் உடையும் உறையுளும் பெறக் கல்வி கற்கவேண்டும் என்று கருதினார் பாரதி” என டாக்டர்

வா.செ.குழந்தைசாமி(2006) கூறுவதனை மனங்கொள்ளவேண்டும். தொழிற் கல்வி தொடர்பாக பாரதியார் அழுத்தமாகப் பேசுவது அதனால்தான். தொழிலாளர்களும் கல்வியறிவு பெறவேண்டும் என அவர் வலியுறுத்தினார். “சங்கீத ஞானமுடைய தமிழ்ப் பிள்ளைகள், முதலாவது கொஞ்சம் இங்கிலிஷ் கற்றுக்கொண்டு பிறகு ஐரோப்பிய சங்கீதத்தின் மூலாதாரங் களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இது சுலபமான காரியம். தமிழருடைய அறிவுக்கு எந்த வித்தையும் சுலபம்” (பாரதியார் கட்டுரைகள், 1988; பக்கம் 272) என்பதில் காலத்திற்கேற்ப, கல்வியை பொருளாதாரத்தின் அடித்தளமாகப் பார்க்கும் பாரதியின் பார்வை புலனாகின்றது. பாரதியாரின் தேசியக் கல்வித் திட்டம் உள்ளடக்கியிருந்த அம்சங்கள் கூர்ந்து நோக்கப்படவேண்டியவை.

“தேசக் கல்விக்கு குடும்பக் கல்வியே வேர்” எனக் கருதிய பாரதியார் மிக ஆரம்ப மட்டத்திலிருந்தே கல்வி ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கருதி னார். எனவேதான் கிராமந்தோறும் ஆரம்பப் பாடசாலைகளை நிறுவுமாறு வேண்டுகொள்விடுத்தார். நல்ல காற்றோட்டமும் வெளிச்சமுமுடைய எளிமையான கட்டடங்களில் பாடசாலைகளை நடத்துவது பற்றிய பரிந்துரை களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் கற்றுத் தேறும் குழந்தைகள் தொழில் செய்யத் தகுதியுடையவர்களாக உருவாகுவார்கள் என்பது பாரதியாரின் எதிர்பார்ப்பு. மாறாக மேற்படிப்புப் படிக்க விரும்பு வோருக்கும் இந்த ஆரம்பப் பாடசாலைகள் அடித்தளத்தைத் தருமென அவர் நம்பினார். ஆரம்பப் பாடசாலை முயற்சிகள் வெற்றிபெற்றால் மேற்கூற தேசியப் பாடசாலைகளையும் உருவாக்கலாம் என்பது அவரது எதிர்பார்ப்பு. பிள்ளைகளிடமிருந்து பணம் வசூலிக்காமல் பாடசாலைகள் இலவசமாக நடத்தப்பட வேண்டும் என பாரதியார் உறுதியாகக் குறிப்பிட்டார். ஏழை களான பிள்ளைகளுக்கு இயன்றவரை புத்தகங்களும் உடைகளும் உணவும் கொடுக்கவேண்டும் என்பது அவரது விருப்பம். பாடசாலைகளுக்குரிய நிதியைச் சேகரிக்கும் வழி, பொருத்தமாகச் செலவிடும் முறை, நிதியை சேமித்து நிரந்தர நிதியாதாரத்தை ஏற்படுத்தும் மார்க்கம் என்பவற்றைத் தெளிவாகப் பாரதியார் முன்மொழிந்திருந்தார். வித்தியாதானமே மிகவும் உயர்ந்தது என இந்து சாஸ்திரங்கள் உள்ளிட்ட மத நூல்கள் வற்புறுத்துவ தால் ஈகையிலும் பரோபகாரத்திலும் கீர்த்தி பெற்றதாகிய தமிழ் நாட்டில் இத்தகைய பள்ளிக்கூடமொன்றை மாத வசூல்களாலும் நன்கொடை களாலும் நடாத்துதல் மிகவும் எளிதான காரியம் எனப் பாரதியார் நம்பினார்.

தேசியக் கல்வியின் போதனா மொழியாகத் தாய்மொழியே இருக்கவேண்டும் என்பது பாரதியாரின் உறுதியான கருத்து. “தேச பாஷையே பிரதானம் என்பது தேசியக் கல்வியின் ஆதாரக் கொள்கை. என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது” எனச் சுட்டிக்காட்டும் பாரதியார், “இயன்ற இடத்தி லெல்லாம் பதார்த்தங்களுக்கு தமிழ்ப் பெயர்களையே உபயோகப்படுத்த வேண்டும். திருஷ்டாந்தமாக, “ஆக்ஸிஜன்”, “ஹைட்ரஜன்” முதலிய பதார்த்தங்களுக்கு ஏற்கனவே தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் பிராணவாயு, ஜலவாயு என்ற நாமங்களையே வழங்கவேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் அகப்படாவிட்டால் ஸமஸ்கிருதப் பதங்களை வழங்கலாம். பதார்த்தங்களுக்கு மட்டுமேயன்றி கிரியைகளுக்கும் அவஸ்தைகளுக்கும் (நிலைமைகளுக்கும்) தமிழ், ஸமஸ்கிருத மொழிகளையே வழங்குதல் பொருந்தும். (பாரதியார் கட்டுரைகள், 1988; பக்கம் 229) எனக் குறிப்பிட்டு இந்த இரண்டு மொழிகளிலும் சொற்கள் கிடைக்காவிட்டால் பதார்த்தங்களின் பெயர்களுக்கு மட்டும் ஆங்கிலப் பதங்களைப் பயன்படுத்தலாம். குணங்கள், செயல்கள், நிலைமைகளுக்கு ஆங்கிலப் பதங்களை ஒருபோதும் வழங்கக்கூடாது எனவும் வலியுறுத்தினார். இங்கு அவரின் போதனா மொழிக் கொள்கை தெளிவாகின்றது. “சுதேச மொழிகள் விஞ்ஞானம் கற்பிப்பதற்குத் தகுதியற்றவை என்போரின் கொள்கையை பாரதி தீவிரமாக நிராகரிக்கிறான்” என்றும் “உயர்கல்விவரை தாய்மொழியிலேயே கற்பிக்கப்படவேண்டும் என்பது பாரதியின் கருத்தாகும்” என்றும் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் (1999) சுட்டிக்காட்டியிருப்பதனை மனங்கொள்ளவேண்டும்.

தேசியக் கல்வித் திட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டிய பாடங்கள் தொடர்பாக விரிவான பரிந்துரையை உரிய காரணங்களுடன் பாரதியார் முன்வைத்துள்ளார். பாரதியாரின் தூரசிந்தனையையும் தேசப்பற்றையும்

அவரது பாடத் தெரிவுகள் வெளிப் படுத்திவனவாக அமைகின்றன. “மாணவர்களுக்கு கல்வி நிலையங் களில் கற்பிக்கவேண்டிய பாடங்கள் பற்றிய விரிவுபட்ட பாரதியின் ஞானம் வியக்கத்தக்கதாக உள்ளது” எனவும் “குழந்தைகளின் பாடங்கள் பற்றிய அவரது கருத்துக்கள் அவர் ஒரு படைப்பாளி மட்டுமல்ல மிகச்சிறந்த கல்வியாளர் என்பதைக் காட்டு கின்றன. இன்றளவும் ஆசிரியர்கள், பயிற்சியாளர்கள், கல்வி அமைச்சர் கள் இவர் கூறுவதை ஆய்ந்தறிதல் நலம்” எனவும் டாக்டர் ஜே.ஜி.சண் முகநாதன் (2014) குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கப்பாலது. பாரதியார் பின் வரும் பாடங்கள் தேசியக் கல்வித் திட்டத்தில் இடம்பெறவேண்டுமென வலியுறுத்தினார்.

இந்தப் பாடத்தில் சுதேசிய வரலாறு, சுதேசிய பெருமக்களின் வரலாறு, விரும்பினால் உலக சரித்திரம் ஆகியவற்றைக் கற்பிக்க வேண்டும் என பாரதியார் விரும்பி னார். “நமது நாட்டு பூர்வீக மகான் களைப் பற்றிய உண்மைச் செய்திகள் தெரிவிக்கும் பாங்கும் பாடத்திட்டத் தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று பாரதி பெரிதும் விரும்பினார்.” என்ற ந.இரவிந்திரனின் (2007) கருத்து நிதர்சனமானது. “குழந்தைகளிடத் தில் மொழிப்பற்றையும் நாட்டுப்பற்றை யும் நேரடியாக உணர்த்திக் கற்பித்தல் வேண்டுமென்று பாரதியார் விரும்பி னார்” எனப் பேராசிரியர் சபா. ஜெய ராசா (2001) குறிப்பிடுவதனைக் கவனித்தால் அதற்காகவும் இந்தப் பாடத்தை பாரதியார் முன்மொழிந்தார் எனக்கொள்ளலாம். மாணவர்களுக்கு பூமி, அண்டம், தூரியமண்டலம் பற்றிய தக்க ஞானம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப் பட வேண்டும் என பாரதியார் அவா வினார். துறைமுகப் பட்டணங்கள், அவற்றில் நடைபெறும் வியாபாரங் கள், இந்தியர்கள் குடியேறியுள்ள வெளித் தேசங்கள், அங்கு நம்மவர் நிலைமை முதலியன பற்றியும் இந்தியாவின் ஏனைய மாகாணங்கள் மற்றும் உலகின் பல்வேறு நாடுகளின் நாசிரிக வளர்ச்சி என்பன பற்றியும் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என பாரதியார் முன்மொழிந்தார். ராஜாங்கத்தின் காரியங்கள், கடமைகள், உலக நாடு களின் ராஜாங்க முறைகள் என்ப வற்றையும் ராஜாங்கம் குடிகளின் நன்மைக்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்ட

கருவி என்பதையும் ராஜாங்க காரியங்கள் முன்னெடுக்கப்படும் முறையையும் மாணவர்கள் அறிய வேண்டும் என பாரதியார் விரும்பினார். அத்தோடு கிராம பரிபாலனம், கிராமசுத்தி, வைத்தியம் முதலியன தொடர்பான விபரங்களும் கோயில் பரிபாலனம் ஏழைகளுக்கான நலவுதவிகள் என்பன ராஜாங்கத்தாரினதும் பொது மக்கள் அனைவரினதும் கடமை என்பதுவும் மாணவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார். தத்தம் இஷ்ட தெய்வங்களிடம் பக்தி செலுத்த கற்பிப்பதோடு இதர தெய்வங்களைப் பழித்தல், பகைத்தல் என்ற மூடச்செயல்களை செய்யத்தகாதென்றும் கற்பிக்க வேண்டும் என்று பாரதியார் கூறினார். “கடவுள் ஒருவரே, அவரை ரிஷிகள் பல பெயர்களால் அழைக்கின்றனர்” என்ற ரிக் வேத உண்மையை மாணவர் உணருமாறு செய்யவேண்டும் என வலியுறுத்தியுள்ளார். அத்தோடு உயிர்களை நேசித்தல், பிறரை பகைக்காதிருத்தல், எல்லாம் கடவுள் மயம் என்று உணர்தல் முதலியவற்றையும் மாணவர்க்கு உணர்த்தவேண்டும் எனவும் ஏழைகளுக்கு உதவுதல், கீழ் நிலையிலுள்ள மக்களை உயர்த்தி விடுதல் முதலியனவே சமூகக் கடமைகளில் மேம்பட்டன என்பதைக் கற்பிக்கவேண்டும் எனவும் அவர் விரும்பினார். இந்துக்கள் அல்லாத பிள்ளைகள் இப்பாடசாலைகளில் சேர்ந்தால் அவரவர் மதக் கொள்கைகளை கற்றுக் கொடுப்பதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டும் என பாரதியார் வலியுறுத்தினார்.

தீர்வையை குறைவாக அறவிடல், வியாபார நுணுக்கங்கள், கூட்டு வியாபார நன்மைகள், கூட்டுக் கைத்தொழிலின் சிறப்பு முதலிய விடயங்கள் தொடர்பாக மாணவர்களுக்கு விழிப்புணர்வுபட்ட பாரதி விரும்பினார். பொருளாதாரம் தொடர்பில் மாணவர்களுக்கு கற்பிக்க விழைந்த பாரதியாரின், சிலரிடம் செல்வம் இருக்க பலர் ஏழைகளாக இருக்கும்படி செய்யும் வியாபார முறைகளைக் காட்டிலும் இயலுமானவரை அநேகரிடம் பொருள் பரவியிருக்கும்படி செய்யும் வியாபாரமுறைகள் சிறந்தவை

யென்ற கருத்தினைக் கவனிக்கவேண்டும். இரசாயன பயிற்சியிலே அதிக சிரத்தை காண்பிக்க வேண்டும் என்றும் பௌதிகம், இரசாயனம், சரீர சாஸ்திரம், விலங்கியல், தாவரவியல் என்பன முக்கியமாக போதிக்கப்பட வேண்டியனவாகும் என்று பாரதியார் கருதினார். “கண்களுக்குத் தெரியாத நுட்பமான பூச்சிகள் தண்ணீர் மூலமாகவும் காற்று மூலமாகவும் மண் மூலமாகவும் பரவி நோய்களைப் பரப்புகின்றன என்ற விஷயம் ஐரோப்பிய ஸயன்ஸ் மூலமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருப்பதில் ஒரு சிறிது உண்மை இருப்பது மெய்யேயாயினும், மனம் சந்தோஷமாகவும் ரத்தம் சுத்தமாகவும் இருப்பவனை அந்தப் பூச்சிகள் ஒன்றும் செய்யமாட்டா என்பதை ஐரோப்பியப் பாடசாலைகளில் அமுத்திச் சொல்லவில்லை.” (பாரதியார் கட்டுரைகள், 1988; பக்கம் 236) எனக் குறிப்பிடும் பாரதியார் இதனால் வாழ்நாள் முழுவதும் அச்சத்தில் நரக வாழ்க்கை வாழவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டி, பூச்சிகளாலோ நோய்களாலோ அன்றி கவலையாலும் பயத்தாலுமே மனிதர் சாகிறார்கள் என்ற உண்மையை தேசியப் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளின் மனதில் நன்றாக அழுந்தும்படி செய்யவேண்டும் என பாரதியார் வலியுறுத்தினார். இந்த நிலைப்பாடு உடல் உள வலிமையுள்ளவர்களாக மாணவர்களை உருவாக்குவதாக விஞ்ஞானக் கல்வி அமையவேண்டும் என்ற பாரதியாரின் எதிர்பார்ப்பையும் ஐரோப்பிய சிந்தனைகளைத் தாண்டி கீழைத்தேய அல்லது இந்திய பாரம்பரியச் சிந்தனைகளுக்கும் விஞ்ஞானக் கல்வியில் இடமளிக்கப்படவேண்டும் என்ற விருப்பையும் வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

மாணவனொருவன் எந்த வகுப்போடு பாடசாலையை விட்டு விலகினாலும் அவன் தனது வாழ்க்கைக்கான பொருளைச் சம்பாதிக்கக்கூடியவானாக இல்லாவிட்டால் அவன் படித்த படிப்பால் பயனில்லை என நம்பிய பாரதியார் தொழிலுக்கான கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார். தொழில் சார்ந்த விடயங்களில் மாணவர்களுக்கு குறிப்பாக தொழிலாளிகளின் பிள்ளைகளுக்கு தகுந்த ஞானமும் அனுபவமும் ஏற்படும்படி செய்தல் நன்று எனப் பாரதியார் கருதினார். ஆத்ம ஞானத்தில் சிறந்திருக்கும் இந்தியாவைக் காட்டிலும் லௌகிக ஞானத்தில் ஐப்பான் உள்ளிட்ட வேறுபல நாடுகள் மேன்மையடைந்திருப்பதை உணர்ந்துகொண்ட பாரதியார், இயலுமானவரை பிள்ளைகளை ஐப்பானுக்கு அனுப்பித் தொழில்சார்ந்த விடயங்களைக் கற்றுக்கொண்டு வரும்படி செய்வதே பிரதான உபாயமாகும் எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது (பாரதி தமிழ், 1963) தொழிற் கல்வி தொடர்பான பாரதியின் தூர சிந்தனையை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைகின்றது. எதிர்கால இளைஞர்கள் ஆரோக்கியமும் வலிமையும் மிக்கவர்களாக உருவாக வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு பாரதியாரிடமிருந்தது. தினசரி வேலைகள் சிறந்த உடற்பயிற்சிகளாயினும் இவற்றைத்தவிர இந்திய கிராமிய விளையாட்டுக்களும் ஐரோப்பிய விளையாட்டுக்களும் பிள்ளைகளுடைய படிப்பில் பிரதான அம்சங்களாகக் கருதப்படவேண்டும் என்று பாரதியார் குறிப்பிட்டார். குஸ்தி முதலியனவும் ஸமக்கட்டைகள் (Parallelbars) முதலியனவும் பழக்குதல் சிறந்தது என்றும் கபாத்து (Drill) பழக்குவித்தல் இன்றியமையாததாகும் என அவர் வலியுறுத்துகிறார். “படிப்பைக் காட்டிலும் வியாட்டுக்களில் பிள்ளைகள் அதிக சிரத்தை எடுக்கும்படி செய்யவேண்டும். சுவரில்லாமல் சித்திரமெழுத முடியாது, பிள்ளைகளுக்கு சரீரபலம் ஏற்படுத்தாமல் வெறுமே படிப்பு மாதிரி கொடுப்பதால், அவர்களுக்கு நாளுக்குநாள் ஆரோக்கியம் குறைந்து அவர்கள் படித்த படிப்பெல்லாம் விழலாகி, அவர்கள் தீராத துக்கத்துக்கும் அற்பாயுசுக்கும் இரையாகும்படி நேரிடும்.” (பாரதியார் கட்டுரைகள், 1988; பக்கம் 237 - 238) என்பதில் பாரதியார் உடற்பயிற்சிக்கும் விளையாட்டுக்களுக்கும் கலைத்திட்டத்தில் எத்துணை முக்கியத்துவம் வழங்க விரும்பினார் என்பது புலனாகும்.

மாதிரி உருக்கள், படங்கள் முதலிய தக்க கருவிகள் மூலமாகவும் பரிசோதனைகள் மூலமாகவும் கற்றல் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்க வேண்டுமென பாரதியார் விரும்பினார். பிள்ளைகள் தாங்களாகவே விஞ்ஞான பரிசோதனைகளைச் செய்துபார்த்துக் கற்க சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும் என அவர் முன்மொழிந்தார். தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் சுலபமாக விளங்கும்படியும் கற்பிக்கப்படவேண்டும் என்பது

பாரதியாரின் எதிர்பார்ப்பு, கல்விப் பயணங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று அனுபவங்களை வழங்கிக் கற்பித்தலை அவர் விதந்து குறிப்பிட்டார். “ஆசிரியர்கள் மலைகளாக நின்றால் மாணவர்கள் ஆறுகளாகப் பெருகுவார்கள். ஆசிரியர்கள் அணைக்கட்டுக்களும் ஆவாராயின் சால்திர நன்செய்கள் சாலவும் பயன்படும்” (கல்விச் சிந்தனைகள் பாரதி, 2007; பக்கம் 112) எனும் பாரதியாரின் கருத்து ஆசிரியர்களின் வகிபாகம், அவர்களின் பணி என்பன தொடர்பான அவரின் எதிர்பார்ப்பைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. தேசபக்தி, மொழிப்பற்று, ஒழுக்கம் முதலானவற்றில் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு முன்மாதிரியாத திகழவேண்டுமென வலியுறுத்தினார்.

பெண்களுக்குக் கல்விவாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டிருந்த தூழலில் பெண்களுக்கான கல்வி தொடர்பாக கரிசனையோடு விசேடமாகப் பரிந்துரைத்திருந்தார் பாரதியார். குறைந்த பட்சம் பத்து வயது மட்டுமாவது பெண்குழந்தைகளும் கல்வி கற்பதனை அவசியமாகக் கருதி உரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும் என பாரதி விரும்பினார். ஆசிரியைகளை பணியிலீடுபடுத்துவது தொடர்பான எண்ணமும் அவரிடம் இருந்தது. “தேசீயக் கல்வியின் தமிழ் நாட்டுக் கிளையென ஒரு கிளை ஏற்படவேண்டும். அதன் ஆட்சி மண்டலத்தில் பாதித் தொகைக்குக் குறையாமல் தமிழ் ஸ்திரீகள் கலந்திருக்கவேண்டும்” (பாரதியார் கட்டுரைகள், 1988; பக்கம் 242) என்பது கல்வியில் பெண்களின் வகிபாகம் தொடர்பான பாரதியாரின் விருப்ப வெளிப்படுத்துவதாய் அமைகின்றது.

இலங்கையின் கல்விச் செல்நெறியில் பாரதியாரின் சிந்தனைகள்

இன்று இலங்கையில் நடைமுறையிலிருக்கும் கல்வித்திட்டத்தை பாரதியாரின் கல்விச் சிந்தனைகளுடன் பொருத்திப் பார்த்தல் சிறந்ததே. இன்றைய எமது கல்வியில், தூரநோக்குமிக்க பாரதியாரின் கல்விசார் நோக்கின் என்னென்ன அம்சங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன; அவசியமான வற்றில் என்னென்ன தவறியுள்ளன என்பதனைக் கண்டறிதல் பயன்தரக் கூடும். இன்று, இலங்கையில் கல்வி பெரும்பான்மை அரசு பொறுப்பிலேயே யுள்ளது. பகுதியளவிலான அரசு பாடசாலைகள் (Semi Government Schools), தனியார் பாடசாலைகள், சர்வதேச பாடசாலைகள் என்பன காணப் பட்டாலும் இவை ஒப்பீட்டளவில் குறைவானவையே. கிராமங்கள் தொடக்கம் நகரங்கள் வரை அரசு பாடசாலைகள் இயங்குகின்றன. வளப்பங்கீடு மற்றும் அமுலாக்கல்களில் குறைபாடுகள் இருந்தாலும் பாரதியார் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே இன, மத, சாதி, பால், மொழி வேறுபாடுகளின்றி அனைவருக்கும் கல்வியில் சமவாய்ப்பு காணப்படுகின்றது.

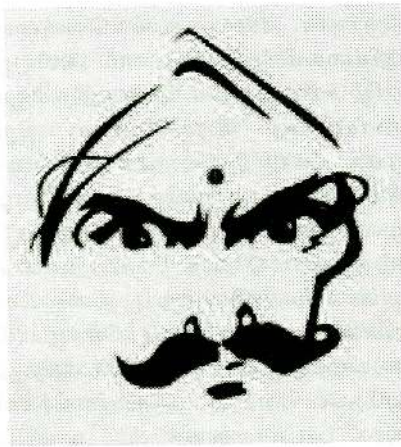
இலங்கையில் இலவசக் கல்வி நடைமுறையிலுள்ளது. சி.டபிள்யூ.டபிள்யூ.கன்னங்கரா அவர்களால் 1943இல் கொண்டுவரப்பட்ட பாலர் வகுப்பு முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை கல்வியை இலவசமாக வழங்கும் திட்டம் 1960களில் பாடசாலைகளை அரசுடமையாக்கும் செயற் பாடுகளோடு முழுமைபெற்றது. இன்றும் அது தொடர்கிறது. பாரதியாரின் எண்ணத்தைப்போல பாடப்படுத்தகங்கள், சீருடை என்பனவும் இலவசமாக வழங்கப்படுகின்றன. சில காலம் இலவசமாக உணவும் வழங்கப்பட்டாலும் இன்று தெரிவு செய்யப்பட்ட சில பாடசாலைகளின் மாணவர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது. பாடசாலைகளில் மாணவர் அனுமதியின்போதும் வேறு சந்தர்ப்பங்களின்போதும் சட்டத்திற்குப் புறம்பாக கட்டாயமாக அன்பளிப்புக்கள் அறவிடப்படும் நிலைமையானது இலவசக் கல்விக்குச் சவாலாக மாறிவருகின்றமையையும் சுட்டிக்காட்டவேண்டும். மேலும் பரீட்சையை நோக்கிய இன்றைய கல்வி முறையில் தனியார் கல்வி நிலையங்கள் (Tuition Classes) பெற்றிருக்கும் இடமும் இலவசக் கல்விக்கு இடையூறு என்பதையும் கவனத்தில்கொள்ளவேண்டும்.

தாய்மொழிமூலக் கல்வியென்பது பாரதியாரின் எதிர்பார்ப்பாகும். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை 1929இல் மக்ரே குழுவின் அறிக்கை கல்வி மொழியாகத் தாய்மொழியின் பயன்பாட்டிற்கு வசதிகள் செய்யவேண்டியதன் தேவையைச் சுட்டிக்காட்டியது. 1935, 1943, 1962ஆம் ஆண்டுகளில் முன்வைக்கப்பட்ட பல்வேறு கல்விச்சீர்திருத்த முன்மொழிவுகளும் கல்வி ஊடகமாக சுதேசிய மொழிகளை பல்வேறு வழிகளில் சிபாரிசு செய்

திருந்தன. 1966 கல்வி வெள்ளை யறிக்கையின்படி சிங்களம் அல்லது தமிழ் போதனை மொழியாக இருக்கும் எனப்பட்டது. (பேராசிரியர் வ. ஆறு முகம், 2000) இவ்வாறாக இலங்கை யில் 1929இல் ஆரம்பித்த தாய்மொழி மூலக் கல்வி படிப்படியாக அமுல்படுத்தப்பட்டு வந்திருப்பதனைக் காணலாம். இன்றைய நிலையில் அனைவருக்கும் தாய் மொழியில் கல்வியிலும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. அதேவேளையில் விரும்பியவர்கள் அரசு பாடசாலைகளிலும் ஆங்கில மொழிமூலமாகக் கல்வியைப்பெற வாய்ப்புள்ளது. சர்வதேசப் பாட சாலைகள் ஆங்கிலவழிக் கல்வியை வழங்குகின்றன. இன்று பெற்றோர் களிடையே அதிகரித்துவரும் ஆங்கிலவழிக் கல்வி மோகம் ஆங்கிலவழிக் கல்வி பெறுவோரின் தொகையைக் கணிசமாக அதிகரிக்கச் செய்திருப்பதனையும் மறுப்பதற் கில்லை.

தூரதிருஷ்டியோடு பாரதியார் விதந்துரைத்த பாடங்கள் பலவற்றை இன்றைய கலைத்திட்டத்தில் காண முடியும். தரம் 6 தொடக்கம் தரம் 11 வரையான வகுப்புக்களில் வரலாற்றுப் பாடம் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப் படுகின்றது. சுதேசிய வரலாறு, சுதேசிய பெரியோரின் வரலாறு என்ப வற்றைக் கற்பித்து தேசப்பற்றை யூட்டும் விதமாக இப்பாடம் அமைக் கப்பட்டிருந்தாலும் தமிழ் மக் களிடையே தமது வரலாற்றிற்கான இடம் வழங்கப்படவில்லை, தமது வரலாறு மறைக்கப்பட்டுள்ளது முதலான மனக்குறைகள் அவ்வப் போது வெளிவந்தவண்ணமே யுள்ளன. அவை தனித்தூய் பார்க்கப் படவேண்டியவை. பாரதியார் முன் மொழிந்த பூமி சாஸ்திரப் பாடத்திற் குரிய எதிர்பார்ப்பைப் பூர்த்திசெய்யும் விதமாகப் புவியியல் எனும் பாடம் தரம் 6 தொடக்கம் தரம் 9 வரை கட்டாய பாடமாகவும் தரம் 10, 11களில் தெரிவுப் பாடமாகவும் கற்பிக்கப்படு கின்றது. அவ்வாறே பாரதியாரின் ராஜ்ய சாஸ்திரப் பாடத்தின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்யும் வகையில் குடியியற் கல்வி என்ற பாடம் தரம் 6 தொடக்கம் தரம் 9 வரை கட்டாய பாடமாகவும் தரம் 10, 11களில் தெரிவுப் பாடமாகவும் கலைத்திட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. தரம் 1 தொடக்கம் தரம் 15

கணக்கீடு ஆகிய பாடங்களாக விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளமையையும் அவதானிக்கலாம்.

ஸயன்ஸ் அல்லது பெளதிக சாஸ்திரம் என்ற பாடம் பற்றிப் பேசிய பாரதியாரிடம் அந்தப் பாடம் தொழில் முயற்சிகளுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்தமையை அவ தானிக்க முடிகிறது. அதனால்தான் அவர் இரசாயன பயிற்சியிலே அதிக சிரத்தை காண்பிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். இரசாயனத்தோடு பெளதிகம், சரீர சாஸ்திரம், விலங்கியல், தாவரவியல் என்பனவும் முக்கியமாகப் போதிக்கப்பட வேண்டியனவாகும் என்றார் பாரதியார். மேற்படி பாடக்கூறுகளை உள்ளடக்கியதாக விஞ்ஞானம் என்ற பாடம் தரம் 6 தொடக்கம் தரம் 11 வரையான வகுப்புக்களில் கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. க.பொ.த உயர்தர வகுப்புக்களில் உயிரியல், இரசாயனவியல், பெளதிகவியல் ஆகிய பாடங்களாக விரிவுபெற்றுள்ளமையைக் கவனிக்கலாம். ஆனால் ஐரோப்பிய சிந்தனைகளைத் தாண்டி கீழைத்தேய அல்லது சுதேசிய பாரம்பரியச் சிந்தனைகளுக்கும் விஞ்ஞானக் கல்வியில் இடமளிக்கப்படவேண்டும் என்ற பாரதியாரின் எதிர்பார்ப்பு எந்தளவுக்கு எமது விஞ்ஞான பாடங்களில் சாத்தியமாகியுள்ளது என்பது சிந்திப்பதற்குரிய வினாவாகும். அவ்வாறு சுதேசிய பாரம்பரிய விஞ்ஞானம் சார் சிந்தனைகள் அழுத்தம் பெறவேண்டியது அவசியமே. “பூச்சிகளால் மனிதர் சாவதில்லை; நோய்களாலும் சாவதில்லை; கவலையாலும் பயத்தாலும் சாகிறார்கள். இந்த உண்மை நமது தேசியப் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளின் மனதில் நன்றாக அழுந்தும்படி செய்யவேண்டும்.” (பாரதியார் கட்டுரைகள், 1988; பக்கம் 236) என்ற பாரதியாரின் விருப்பினதும் உடல் உள வலிமையுள்ளவர்களாக மாணவர்களை உருவாக்குவதாக விஞ்ஞானக் கல்வி அமையவேண்டும் என்ற பாரதியாரின் அவாவினதும் இன்றியமையாமையை தடுப்பூசிகளால் வாழ்வைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள முயலும் இன்றைய நிலையிலிருந்து சிந்தித்தால் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

நடைமுறையிலுள்ள சுகாதாரமும் உடற்கல்வியும் என்ற பாடம் பாரதியார் முன்மொழிந்த சரீரப் பயிற்சி என்ற பாடத்திற்குரிய கூறுகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. காலையில் பாடசாலை ஆரம்பத்தின்போது உடற்பயிற்சி அதாவது பாரதியார் இன்றியமையாதது எனக் குறிப்பிட்ட கபாத்து (Drill) கட்டாயமாக நிகழ்த்தப்படவேண்டும் என அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் பல்வேறு வகையான விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்பும் ஊக்குவிப்புக்களும் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இத்தகைய முயற்சிகளது விளைதிறனின் போதாமை மற்றும் உடல் நலத்தினது முக்கியத்துவம் என்பவற்றைக் கருதி 2023ஆம் ஆண்டுமுதல் அறிமுகமாவுள்ள கலைத்திட்டத்தில் உடற்கல்வி மற்றும் விளையாட்டுக் களுக்கு அதிக முக்கியத்துவமும் அழுத்தமும் கொடுக்கப்படவுள்ளதாக அறியமுடிகிறது.

தொழில்சார்ந்த கல்வி தொடர்பாக அதிக எதிர்பார்ப்பு பாரதியாரிடம் இருந்தது. தொழிலுக்கு உதவாத கல்வியால் பயனில்லை என்பது அவரது கருத்து. “நம் தேசத்தில் படிப்பவர்களில் பெரும்பான்மையோர் “கவர்ன்மெண்டு” உத்தியோகத்தில் விருப்புக் கொண்டு குறைந்த சம்பளத்திலாவது “கவர்ன்மெண்டு” உத்தியோகம் கிடைத்தால் போதுமென்று ஓடுகிறார்கள். எத்தனை பேர்களுக்குத்தான் “கவர்ன்மெண்டில்” உத்தியோகம் கிடைக்கும்” (கல்விச் சிந்தனைகள் பாரதி, 2007; பக்கம் 31) என அன்றையநிலை குறித்து ஆதங்கப்பட்டார் பாரதியார். இந்நிலைமையிலிருந்து இன்றைய இலங்கையின் நிலைமை பெருமளவில் வேறுபட்டுவிடவில்லை. அரச வேலை வாய்ப்பிற் காகக் காத்திருக்கும் பட்டதாரிகளையும் குறித்த பட்டதாரிகளிடம் தாம் எதிர் பார்க்கும் திறன்கள் இல்லையென நிராகரிக்கும் தனியார் துறையினரையும் இங்கு காண்கிறோம். படித்தவர்கள் சுயதொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடும் திறமையோ துணிவோ இல்லாதவர்களாக உள்ளநிலைமையே உள்ளது.

“தற்போதைய கல்வி முறையின் விளைவானது கற்ற இளைஞர்களை, நிலவுகின்ற தொழில் வாய்ப்புக்களுக்குப் பொருத்தமற்றவர்களாகவும் “வேள்ளை ஆடை” உத்தியோகங்களுக்கே தயார் செய்வதாகவும் இருப்பதால் அவர்கள் மத்தியில் வேலையில்லாப் பிரச்சினையும் குறைவேலை

5 வகுப்புக்களை உள்ளடக்கிய ஆரம்பக்கல்விக்குரிய கலைத் திட்டத்தில் இடம்பெற்றுள்ள “சுற்றூடல்சார் செயற்பாடுகள்” பாடம் வரலாறு, புவியியல், குடியியல் பாடக் கூறுகளை மாணவர்களின் வயது மட்டத்திற்கேற்ப உள் வாங்கி வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். க.பொ.த உயர்தர வகுப்புக்களில் கலைப் பிரிவிற்கான தெரிவுப் பாடங்களில் வரலாறு, புவியியல், அரசறிவியல் முதலான பாடங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதனைக் கவனிக்கவேண்டும்.

சமயப் பாடம் என்பது இன்று பல நாடுகளின் கலைத் திட்டங்களில் இல்லாதபோதும் இலங்கையின் கலைத்திட்டத்திலுள்ளது. பாரதியாரின் எதிர் பார்ப்பைப் போலவே ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தான் பின்பற்றும் சமயத்தைக் கற்கமுடியும். ஆனால் இங்கு சமய பாடம் பரீட்சைக்கான ஒரு பாடம் என்பதைத்தாண்டி மதவிழுமியங்களை பிள்ளைகளிடம் எந்தளவிற்குக் கொண்டு சேர்க்கிறது என்பதும் பாரதி விரும்பியதைப் போல மத சகிப்புத் தன்மையை, மதநல்லிணக்கத்தை எந்தளவிற்கு வளர்க்கிறது என்பதுமே நுணுகியாராய வேண்டிய வினாக்களாகும். பொருள்நூல் எனும் பாடத்தையும் பாரதியார் விதந்துரைத்திருந்தார். அந்தப் பாடத்தினுள் அவர் உள்ளடக்க விரும்பிய விடயங்களை உள்ளடக்கியதாக வணிகக் கல்வியும் கணக்கீடும் என்ற பாடம் தரம் 10, 11 வகுப்புக்களில் விருப்புக்குரிய பாடமாக இடம்பெற்றுள்ளது. க.பொ.த உயர்தர வகுப்புக்களில் வணிகக் கல்வி, பொருளியல்,

நிலைமையும் கூடியுள்ளது. இந்நிலைமை கல்விக்கும் தொழிலுக்கும் இடையிலான பொருத்தப்பாடினமை என வர்ணிக்கப்படுகின்றது” என்று இலங்கையின் தேசிய கல்வி ஆணைக்குழு(2003) சுட்டிக்காட்டியிருப்பதனையும் “பாடசாலைக் கல்வியைப் பூர்த்திசெய்யும் இளைஞரின் தராதரம் பற்றி இன்று பல விமர்சனங்கள் நிலவுகின்றன. தொழில்துறரின் கருத்துப்படி கல்விசார் தகைமைகளைக் கொண்ட பலர் பயிற்றப்படக் கூடியவர்களாகவோ வேலைக்கு அமர்த்தப்படக்கூடியவர்களாகவோ இல்லை. முதலீட்டாளர்கள் பலர் அவர்களுக்கு உதவ முன்வந்துள்ளபோதிலும் அவர்கள் சுயதொழிலை ஏற்பதற்குத் தயாராக இல்லையென ஆய்வுகள் தெரிவித்தன. தொழில்களைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் கூட அறிவு, சமூக மற்றும் தனியார் திறன்களில் குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்துவதுடன் அவை அவர்களுடைய பொறுப்புக்களை உயர் ஆற்றலுடன் நிறைவேற்றுவதற்குத் தடையாக உள்ளன” என இலங்கையின், பொதுக் கல்விக்கான புதிய சட்டகத்தை உருவாக்குவதற்கான தேசிய குழு (2009) குறிப்பிட்டுள்ளமையையும் அவதானித்தால் இலங்கையின் கல்விக்கும் தொழிலுக்கும் இடையிலான இடைவெளியைத் தெளிவாகப்பறிந்துகொள்ளமுடியும்.

இலங்கையின் கலைத்திட்டங்கள் மேற்படி இடைவெளியைக் குறைக்க முயன்றேவந்துள்ளன. சுதந்திர இலங்கையில் கலைத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்களிலும் தொழில் பாடங்களை உள்ளடக்குவதற்கும் தொழில் துறைக்குத் தேவையான திறன்களை வளர்ப்பதற்கான மார்க்கங்களை இணைத்துக்கொள்வதற்கும் தவறிய தில்லை. 1966ஆம் ஆண்டின் வெள்ளையறிக்கை பிள்ளைகளிடையே உழைப்பின் மீது அபிமான மனப்பாங்கினை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் வேலை அனுபவத்தை பிள்ளைகளின் கல்வியில் காட்டாயமாக ஒரு அங்கமாக்குவதற்குப் பரிந்துரைத்திருந்தது. தொழில்சார் விடயத்தில் சாதகமாயிருந்ததாகக் கருதப்படும் 1972ஆம் ஆண்டின் கலைத்திட்டம் தொழில் முன்னிலைப் பாடங்கள் இரண்டிணைக் கொண்டிருந்தது. பின்னர் வந்த கல்விச்சீர்திருத்தங்களும் இவ்விடயத்தைக் கவனத்தில் கொண்டிருந்தன. இன்று நடைமுறையிலுள்ள கலைத்திட்டத்தில் தரம் 6 தொடக்கம தரம் 9 வரையான வகுப்புக்களில் “செயன்முறைத் திறன்களும் தொழினுட்பத் திறன்களும்” என்ற பாடத்தினூடாக அடிப்படையானதும் எளிமையானதுமான சுய தொழில் திறன்களைக் கற்பிக்க முயற்சிக்கப்படுகின்றது. தரம் 10,11 வகுப்புக்களில் மனைப்பொருளியல், விவசாயத் தொழினுட்பம், தகவல் தொடர்பாடல் தொழினுட்பம், முயற்சியாண்மை, வணிகக் கல்வி முதலான சில தொழில்சார் பாடங்கள் தெரிவுப் பாடங்களாகக் காணப்படுகின்றன. க.பொ.த உயர்தரத்தில் தொழினுட்பத் துறை (Technology stream) உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. க.பொ.த சாதாரண தரப் பரீட்சையில் உயர்தரம் கற்பதற்குரிய பெறுபேறுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளாதோருக்காக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள பதின்மூன்றாண்டுக் கல்வித் திட்டத்தின் கீழும் தொழில்சார் கல்வியை எழுங்கும் முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இருப்பினும் இவ்விடயத்தில் திருப்திதரக்கூடிய பெறுபேற்றை இன்னும் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதே யதார்த்தமாகும்.

கற்பித்தல் முறைபற்றிப் பேசிய பாரதியார் மாதிரி உருக்கள், பாடங்கள் முதலிய கற்றல் கற்பித்தல் சாதனங்களைப் பயன்படுத்திக் கற்பித்தல் மற்றும் பரிசோதனைகள் போன்ற செயற்பாடுகளின் மூலமாகக் கற்பித்தல் தொடர்பாகக் கோடி காட்டினார். நவீன கல்விச் சிந்தனைகளும் செயற்பாட்டு ரீதியான அனுபவக் கற்றலையே வலியுறுத்துகின்றன. இலங்கையிலும் இத்தகைய கற்பித்தல் முறைகளே வலியுறுத்தப்பட்டு முன்னெடுக்கப்படுகின்றன. இருப்பினும் பரீட்சைகள் அளவுக்கதிகமாக முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ள இன்றைய துழ்நிலையில் பரீட்சைகளுக்குத் தயார்ப்படுத்தலே கற்பித்தல் என்றாகிவிட்ட நிலையில் செயற்பாட்டு ரீதியான கற்பித்தலைவிட போதனை மற்றும் மனனக் கல்வியே மேலாங்கியிருப்பது யதார்த்தமாகும். அனுபவத்தை வழங்கக்கூடிய கல்விச் சுற்றுலா வினை பாரதியார் விதந்துரைத்திருந்தார். ஆனால் இன்று அவை பெரும்பாலும் உல்லாசப் பயணங்களாக மாறியிருப்பதனையே காண்கிறோம்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னதாக, கல்வித் துறையிலும் பாரியளவில் நிலைமாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த சந்தர்ப்பத்தில் பாரதியார் முன்வைத்த கல்வி தொடர்பான கருத்துக்கள், முன்மொழிவுகள் பயன்நிறைந்தவையாகவும் தூர தரிசனங்கொண்டவையாகவும் இருந்தன என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை.

“ஆசிரியர்கள் மலைகளாக நின்றால் மாணவர்கள் ஆறுகளாகப் பெருகு வார்கள். ஆசிரியர்கள் அணைக் கட்டுக்களும் ஆவாராயின் சாஸ்திர நுன்செய்கள் சாலவும் பயன்படும்” என்ற பாரதியாரின் எதிர்பார்ப்பு பெரு மளவிற்கு இன்றும் எதிர்பார்ப்பாகவே உள்ளது. இன்று தேசபக்தி, மொழிப் பற்று, ஒழுக்கம் முதலானவற்றில் ஆசிரியர்கள் எந்தளவிற்கு முன் மாதிரியாத திகழ்கிறார்கள் என்பது வினாவாகவேயுள்ளது.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னதாக, கல்வித் துறையிலும் பாரியளவில் நிலைமாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த சந்தர்ப்பத்தில் பாரதியார் முன்வைத்த கல்வி தொடர்பான கருத்துக்கள், முன்மொழிவுகள் பயன்நிறைந்தவையாகவும் தூர தரிசனங்கொண்டவையாகவும் இருந்தன என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை.

அவர் சுதேசிகளுக்கான சுதேசிகளின் கல்விபற்றியே அதிகம் வலியுத்தினார் என்பதனைக் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். தேவையான துறைகளில் தேவையானளவில் மேலைத்தேய அல்லது அந்நிய சிந்தனைகளையும் கல்விமுறைகளையும் உள்வாங்கிக்கொண்டாலும் எம்மை வளப்படுத்தக்கூடிய மெக்கான கல்வியை அவர் தேடினார். பாரதியாரின் கருத்துக்கள், முன்மொழிவுகள் பல இன்றைய நிலையிலும் எமக்கு உதவக்கூடியதாக, வழிகாட்டக்கூடியதாக இருப்பதனை மனங்கொள்ளவேண்டும். இலங்கையிலும் கல்வித்திட்டங்களை வடிவமைக்கும்போதும் அமுலாக்கும் போதும் பாரதியாரின் சிந்தனைகளிலும் கவனஞ்செலுத்தினால் பயனுறுவோம்.

இஸ்ரேல் இறைபேறே இரங்குவாய் அம்மானே!

ஸ்தோத்திரம் 01:

இரணியாய நமக என்றோதும் இஸ்ரேல் பெரும் பேறே
அரக்கர் குலக் கொழுந்தே அசுர பலம் மிகக்கொண்டோனே
இருக்கின்ற தேசமெங்கும் இருந்துறை இறையே
பெருவல்லரசாம் அமெரிக்காவிலுறை ஐம்பத்தொன்பது இலட்சமே
ஐரோப்பாவில் அகன்றுவாழ் இருபத்தெட்டு இலட்சமே
ஆபிரிக்காவில் தென்னமெரிக்காவில் மெக்சிக்கோ கனடாவென
பெருகிவாழ் யூதர்குலக் குஞ்சுகள் பத்து இலட்சமே
இரும்புக் கோட்டையுறை இஸ்ரேலின் முப்பத்தெட்டு இலட்சமே
இருப்பது பதினைந்து மில்லியன் என்று உலகில் உரைப்பினும்
உலகெலாம் மனிதவுயிர் எழுநூற்றெண்பத்தெட்டு கோடியெனினும்
உனக்கென்ன? உதை கொடு, அடி கொடு, உலக நாயகன் நீயே!

ஸ்தோத்திரம் 02:

உன் சாதனையென்னே!
உருவானாய் ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தெட்டில்
எழுபத்தைந்து வயது தானேயுனக்கு
உலகெலாம் உன்பாதம் பணியவை பரமனே
உருவான நாள் முதல் பாலஸ்தீனியரை ஆயிரமாய்ப் பல்லாயிரமாய்
கருவழித்து உயிர் பறித்து உருக்கொண்டாய் உத்தமரே!

எகிப்துடன் மோதி சினாய்க்குள் சீறிப்பாய்ந்தாய்
காசாவை கட்டுப்படுத்தி சுனாமியாய் சுழன்றடித்தாய்
காசாவின் நீளமோ நாற்பத்தைந்து கிலோமீற்றர்
அகலமோ ஆக எட்டுக் கிலோமீற்றர்
பதினைந்து இலட்சம் பேர் மக்கள்
உன்னையே ராசாவாக கொண்டனரே அம்மக்கள்
வாழிய பல்லாண்டு வாழியவே!

ஸ்தோத்திரம் 03:

சிரியாவில் சினந்தாய் கோலோன் குன்றென நிமிர்ந்தாய்
ஜோர்டான் நதிக்கு மேற்கே பாய்ந்தாய் மேற்கு பலஸ்தீனம் பணிந்தது
உலக இராணுவ பலத்தில் ஒன்பதாவது இடமானாய்
இருநூறு அணு ஆயுதங்கள் உன்வசமானாய்
பொஸ்ப்ரஸ் குண்டுப் பரீட்சையில் பார்சிறக்க பாஸானாய்
இருநூற்று முப்பதுக்கு மேலான உனக்கெதிரான
ஐநாவின் தீர்மானங்களை உதறினாய்
பாலஸ்தீனப் பயனின்றிப் உன்படுக்கையிலே போட்டுவிட்டு பரிகசித்தாய்
யேசுவையே சிலுவையிலிறைய உத்தரவிட்டாயே
அலுக்கோசாய் உலவுவாய் யூதாசே
யூதாயிசமே “எம்மதமென்றே” யூதாசுரமாகப் பொழிவாயே
போற்றி போற்றி ஸ்தோத்திரம்!

ஸ்தோத்திரம் 04:

மொசாட் மோகினியே மூலை முடுக்கெல்லாம் உன்படுக்கையே
பூவையும் பிஞ்சையும் குஞ்சையும் குருமனையும்
நரையையும் தாத்தா பாட்டியையும் கற்பிணித்தாயரையும்
பாரபட்சம் புறக்கணிப்பின்றி உன் போர்ப்ரணியிலே
ஆரையும் எவரையும் ஆளுக்கால் பேதமின்றி அழிப்பாயே
போற்றி, போற்றி அவதியேன் நமக்கு!

செம்பாட்டான்

ஸ்தோத்திரம் 05:

எல்லோரும் ஓடுங்கள் என்று இருபத்திநாலு மணிநேர
அவகாசம் அருளினாய் போற்றி
அப்போதெல்லாம் நீ வானாவாய் பிளேனாவாய் குண்டாய் குறிவைப்பாய்
துப்பாக்கிச் சன்னமாய் துளையிடுவாய்
தூணாவாய் துரும்பாவாய் கட்டிடமெல்லாம்
காலடி மண்ணாய் காட்சியருள்பொழிவாய்
மருத்துவ மனையென்ன நோயாளர் ஐநூறு செத்தாலென்ன
உருத்துடை அழித்தற் கடவுளே
கொன்றேனும் எமைக்காப்பாய் கோமகனே
மோசஸ்சின் பத்துக்கட்டளைகளில் கடலைக்கடப்பாய்
காலனை வெல்லாய் மோட்சமே மனிசருக்கென்று
மனிதப்பிறவியும் வேண்டுவதோ இம்மாநிலத்தேயென
தனி முழுமுதற் கடவுளாய் இனி எம்முடனே இருப்பாயே
இஸ்ரேல் பெம்மானே எம்மானே
எல்லோரும் இறப்பதல்லால் வேறொன்றறியேன்
பராபரமே! அரோகரா!

ஸ்தோத்திரம் 06:

சாஸ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்கின்றேன்
பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் பணிந்து வணங்குகின்றேன்
பிறதட்டை உள்வீதி வெளிவீதி உலகெலாம் பாடுவேன்
பறவைக்காவடியில் என் பெண்டில் பிள்ளையையும் ஒன்றாக்கி எடுப்பேன்
பயபக்தியாய் உன்பரணியே பாடுவேன் எம்மானே!
சிவனொளிபாதம், ஸ்ரீபாதா, அடம்ஸ்மித்
என்றொன்றாய் எல்லோரும் அன்பாய் தொழுவாரென்றே ஓதுவார்
ஆனாலு மென்!
சைவர், கிறிஸ்தவர் பஜனை, ஆராதனை பாராதீர்
இலங்கையில் பிக்குகள் பிரித்தோதல் கேளாதீர்
எம் மதமும் சம்மதம் எனப் பேய்க்கதை பேசுவார்
ஜெருசலம் என்றும் இஸ்ரேலுக்கேயென்று
ஜெயபேரிகை முழங்குவீர்
மதம் உங்கள் மதமென்று
மதயானை என்றே நீர் மலைமீது ஏறுவீர்
முகில் கிழித்து நட்சத்திரங்கள் விரட்டிச்
சூரியனை சுக்குநூறாக்கி
புதுச்சூரியனாய் நீரே பொலிவீர்
இஸ்ரேல் அம்மானே! பெம்மானே!

ஸ்தோத்திரம் 07:

“அறியாமையால் அவர்கள் செய்த தவறை
ஏழுதடவையென்ன ஏழு ஏழுபது தடவையும் மன்னிப்பாயாக!”
என்று யேசு அப்பா சொன்னதைக் கேட்காதிருப்பாயாக!
“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று எவனாம் சொன்னான் பேயன்!
“இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்” என்று ஏமாளியாய் ஆகாதே இறைவரை!
என் இஸ்ரேல் அப்பாவே! என்னை ஈயந்தனன்
உன்னைச் சரண் அடைந்தனன்
எல்லாம் எனக்கினி இஸ்ரேல் அப்பாவே!
என்னை நன்றாய் இஸ்ரேல் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாய் தமிழ் செய்யுமானே
நமப்பார்பதி பதியே!
அரகர மகா தேவா!
ஆமென்!

சிதிர்க்கடன்

சைக்கிள் கம்பியை தாக்கத்தி போல வளைத்து கைத்துப்பாக்கியாகப் படைத்து அதன் பிடியை இறுகப் பற்றி இருந்தான் நசருதீன். அதன் நுனிப் பகுதியில் பூட்டியிருந்த குழிவு நட்டுக்குள் தீக்குச்சியின் தலையில் இருந்த மருந்தை துகள் துகள்களாக உருத்தி துவக்கின் குழிவு நட்டுக்குள் கொட்டிக் கொண்டான். பின் நட்டுடன் ஆணியை நூதனமாகப் பொருத்தினான். அவனை வளைத்து அவனது புழுதிப் பட்டாளம் நின்றது. அவனது நண்பர்களுக்கு ஊர் வைத்த பெயர் புழுதிப்பட்டாளம். பட்டாளத்தில் இன்னும் இரண்டு மூன்று பேரின் கைகளிலும் சைக்கிள் கம்பித் துவக்கு இருந்தது. மருந்து வைத்து மூடப்பட்ட துவக்கின் நுனியை திண்ணையில் ஒங்கித் தட்டினால் "படார்" என்ற ஒசையை எழுப்பி வெடிக்கும். ஒரு சிறிய பட்டாசுச் சத்தம்போல் அதன் ஒசை. காதுக்குள் கொஞ்ச நேரம் விண் கூவி ஒளியும். இலேசான புகை அதன் வாய் வழியே ஒழுகி தீக்குச்சி மணம் வெடிமருந்து மணம் போல் சில கணங்கள் சூழலை நிறைக்கும். அதை முகர்ந்து உள்ளிழுத்தபடி புழுதிப்பட்டாளம் மகிழ்ந்திருக்கும்.

ஒரு வீடு இருந்ததற்கான எச்சமாக ஒரு கட்டாந்தரை மட்டுமே எஞ்சி இருந்த சீமெந்துத் தரையில் நசருதீன் தயார்படுத்தப்பட்ட கம்பித்துவக்குடன் திண்ணையில் குந்தி இருந்தான். கம்பித்துவக்கின் மருந்து வைத்து மூடப்பட்ட தலைப்பகுதியை ஆயாசமாக முகர்ந்து ஒங்கித் தட்டுவது போல் தாப்புக் காட்டிக் கொண்டிருந்தான். பட்டாளம் அவனது துப்பாக்கி வெடிக்கும் ஒசைக்காக காத்துக்கிடந்தது. பக்கத்தில் நசருதீனின் மூத்த அசகாய சகோதரன் முனவ்வரும் தம்பி துப்பாக்கியை வெடிக்கச் செய்வான் என்ற எதிர்பார்ப்பில் காத்து நின்றான். திடீரென்று முனவ்வர் சைக்கிள் கம்பித் துப்பாக்கியை நசருதீன் சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு கணத்தில் அவன் கையிலிருந்து பிடுங்கி திண்ணையில் வேகமாக ஒங்கி அடித்தான். அது பட்டாசின் சத்தத் தோடு வெடித்து ஒசை எழுப்பியது. அதிலிருந்து சில தீப் பொறிகள் தெறித்து எங்கோ மறைந்தன. அதிலொன்று நசருதீனின் இடது தொடைப் பகுதியில் பட்டுத் தீய்த்தது. அவன் ஆ என்ற சத்தத்தை சற்றுத் தாழ்வாக எழுப்பி தழல் தீய்த்த இடத்தைக் கவனமாகத் தேய்த்தான். முனவ்வரும் அந்த இடத்தை வேகமாக தேய்த்து விட்டான். ஆனால் தீப்பொறி பட்ட சிறு தழும்பு ஒன்று அந்த இடத்தில் தடம் பதித்துக் கொண்டு எழுந்தது. உடலின் வேறு பாகங்களிலும் அதன் சூட்டை நேரம் செல்லச் செல்ல நசருதீன் உணர்ந்தான்.

மறுநாள் தூங்கி எழுந்த போது நசருதீனின் இடது பிட்டத்தில் கட்டுத் திரண்டிருந்தது. கைப்புத் தகடு அளவுக்கு சீழ் கட்டி பெரிய கட்டு. அவல்தையாய் இருந்தது அவனுக்கு. உள்ளே ஏதோ ஒன்று விண் விண் எனத் தெறித்தது. புழுப்போல அதனுள்ளே நெளிவதாக உம்மாவிடம் சினுங்கிக் கொண்டே சொன்னான். எந்த இலைகளை அரைத்து பூசுவது என்ற குழப்பத்தில் யாராவது ஆலோசனை சொல்பவர்கள் வருவார்களா என உம்மா வெளியே எட்டிப் பார்ப்பதும் வருவதுமாக இருந்தான்.

நேரத்தியாக இருக்கவோ, நிமிர்ந்து படுக்கவோ அவனால் முடியவில்லை. அது அப்படியான இடத்தில் முளைத்த கட்டு. அந்திச் சூரிய வட்டத்தைப் போன்று செம்மஞ்சள் நிறத்தில் அவனைக் குத்திக் குடைந்து கொண்டிருந்த அந்தக் கட்டுப் புழு கணத்துக்குக் கணம் வளர்ந்து கொண்டிருப்பது போல் உணர்ந்தான். கொழுவி இருந்த கண்ணாடியை முனவ்வர் கழற்றி அவனது பிட்டம் தெரியும் அளவில் சுவரில் சாய்த்து வைத்தான். யாரும் பார்க்கிறார்களா என சுற்றத்தை நோட்டமிட்டுக் கொண்டு சாரத்தை ஒதுக்கி அந்த இடத்தைப் பார்த்தான். அவனுக்கே பயங்கரமாக இருந்தது. தீப்பொறி தெறித்த இடம் வேறு கட்டுத் திரண்டிருக்கும் இடம் வேறு என தனக்குள்ளே முணு முணுத்துக்கொண்டான். முனவ்வர் ஆறுதல் சொல்வது போலவும் இது தீப்பொறியால் வந்ததுதானா என்ற சந்தேகத்துடனும் அவனையே கொஞ்ச நேரம் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஆ ஊ என்று நெளிவதைப் பார்த்து உம்மா சொன்னான்.

"பொறுடா வாப்பா வரட்டும்" காட்டுக்கு விறகு எடுக்கச் சென்ற வாப்பாவை நசருதீன் அச்சத்துடன் காத்திருந்தான். முதலில் என்ன செய்தது என்று கேட்டு

நாலைந்து அறைகள் விழும். முனவ்வர் கம்பித் துப்பாக்கி யால் சுட்டான் என்று சொல்லவும் மனதில்லை. அவனும் இவனிடம் பதறிக்கொண்டு திரிந்தான். கம்பித்துப்பாக்கி செய்யும் கலையையும் நசுருதீனுக்கு கற்றுக் கொடுத்த தும் அவன்தான். காட்டிக் கொடுப்பது அந்த நன்றி விசுவாசத்துக்கு கேடானது என நசுருதீன் நினைத்தான். கட்டுக்குள்ளே நெளிந்துகொண்டிருப்பது உண்மையிலேயே புழுதானா என்ற சந்தேகமும் இப்போது அவனுக்கு வந்தது. பள்ளிக்கூடத்துக்கோ மதரசாவுக்கோ போகத் தேவையில்லை என்ற சலுகையைத் தவிர மிச்சமெல்லாம் அதனால் மிஞ்சியது வலி மட்டுமே. முகங்குப்புறப் படுத்துக்கிடப்பதே கதி என்றாகிற்று. அந்த இடத்தில் கைமருந்துகளை வைத்துக் கட்டவும் முடியாது. இலகுவாக மருந்து கட்டுவதற்கும், எல்லோருக்கும் காட்டுவதற்கும் உரிய இடத்தில் அது வரவில்லை என்பது இன்னொரு துக்கமாக அவனுக்கு வலித்தது.

அன்று செக்கலுக்குள் வாப்பாவும் உசன் வட்டானையும் திரும்பி வருவதை குப்புறப்படுத்தபடி நசுருதீன் பார்த்தான். காட்டில் நல்ல விறகு கிடைத்து மாட்டு வண்டி முழுலோடாக வந்து நின்றது. செங்கல் போரணையில் கல் சுடுவதற்கு போதுமான கொள்ளி வந்துவிட்டது. அப்படி என்றால் வாப்பாவுக்கு பெரிதாக கோபம் வராது என நசுருதீன் மனதுக்குள் கணக்குப் போட்டான். அறை எப்படியும் விழ வாய்ப்பில்லை. ஆனாலும் ஒரு முன்னெச்சரிக்கையாக முனவ்வர் அன்று பின்னேரமே வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு நாளை திரும்பி வருவதாகச் சொல்லி வாழைச்சேனையிலிருந்த அவனது மூத்தம்மாவின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றிருந்தான். கடைசியாக அவன் செல்லும் போது ஒரு பல்லி மிட்டாய் பக்கெட் ஒன்றை நசுருதீனின் கைகளுக்குள் திணித்துவிட்டுச் சென்றிருந்தான். நசுருதீன் பல்லி மிட்டாய் பக்கட்டை ஒரு மூலையில் கடித்து ஓட்டை போட்டு ஒரே முழுங்காக வாய்க்குள் கொட்டிக் கொண்டான். அதன் இனிப்பை உணைத்து இரசித்துச் சுவைத்து திண்ண கட்டுக்குள்ளிருக்கும் புழு அவனை விடவில்லை. உள்ளே ஊர்ந்து ஊர்ந்து ரணப்படுத்தியது. கிட்டத்தட்ட ஒரு புழுவைப் போலவே அவனும் நெளிந்தான்.

“மால மகரி நேரம் குப்புறப்படுத்துக் கெடக் காம ஒலும்பி ஒதுடா” வாப்பா தோளில் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு வந்த கயிற்றுப் பட்டை கீழே இறக்கினார். கையிலிருந்த கோடாரியும் கத்தியும் கதவுமூலைக்குள் சென்றன.

“அவனுக்கு சூத்தில கட்டாம்... சுள்கள்ளெண்டு குத்துதாண்டு கத்துறான் உடும்பு...” உம்மாவின் குரலில் செயற்கையான கடுமை தெரிந்தாலும் உள்ளூர ஒரு கனிவை உணர்ந்தான்.

“என்னடா செஞ்சு?” வாப்பா அதட்டிக் கொண்டே சாரத்தை விலக்கி கட்டை உற்றுப்பார்த்தார். என்ன நடந்தது என்று சொல்ல நசுருதீனுக்குத் தெரிய வில்லை. வலியால் முனங்கி நெளிந்தான். நல்ல வேளைக்கு உசன் வட்டானை நசுருதீனின் கட்டைக் குறித்து தன் மரபார்ந்த கருத்தை எளிதாக வெளியிட்டார். ஊரில் பழம் நம்பிக்கைகளின் நடமாடும் உருவம் உசன் வட்டானை. அவர் நசுருதீனின் கட்டுக்கான காரணத்தையும் அதற்கான சிகிச்சையையும் ஒரே நொடியில் கண்டறிந்தார்.

“அபுலசன் இது செய்த்தான் கொறடா... நீ

ஒண்டுஞ் செய்ய வானா... சேர்மண்ட கபுரடிக்கு பால் டின்னும் பாணிச்சாவலும் தாரண்டு நேந்து வெய்... எல்லாம் செரியாயிடும்..”

உசன் வட்டானையின் மீது வாப்பாவுக்கு ஒரு மதிப்பிருந்தது. அவர் சொல்வது பிழை என்றாலும் அதை மதிப்பளிப்பது போல அவர் பாவனைசெய்து கொள் வார். அவர் முன்னால் பிள்ளைகள் மீதும் தன் கோபத்தை சற்று அடக்கியே கொட்டுவார்.

“முதல் ரெண்டுருவா குத்திய எடுத்து நேந்து ஒரு புடவத் துண்டுல முடிஞ் சி இந்த பந்தல் கட்டிவை...போகக்க அதையும் கொண்டு போ..”

உசன் வட்டானை அவசரப்படுத்தினார். உசன் வட்டானையின் உள்மன நம்பிக்கை அவரை உஷார் படுத்தியது. ஆனால் வாப்பாவுக்கு இதன் மீதெல்லாம் அவ்வளவாக ஈடுபாடு கிடையாது. வட்டானை சொல்லி விட்டார் என்பதற்காக உம்மா செய்ய அவர் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஓ..ஆக்கா..நேந்து கட்றன்” என்று அவரை ஆமோதித்து வாப்பா சொன்னது வட்டானைக்கு முகத்தில் ஒரு பூரிப்பைக் கொடுத்திருந்தது.

நசுருதீனின் கட்டைக் கேள்விப்பட்ட புழுதிப் பட்டாளம் அவன் வீட்டுப் பக்கமாக சில நாட்கள் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. நசுருதீனின் வாப்பா செவியைப் பிடித்து முறுக்கி அறைந்துவிடுவார் என பட்டாளம் அஞ்சியது. முனவ்வர் ஒருவித அப்பாவிக்கோலத்தில் ஆனால் ஓரளவு இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பி வீட்டில் நடமாடும் அளவுக்கு அச்சம் நீங்கி இருந்தான். நல்ல பிள்ளை போல வாப்பா சொல்லாமலே மாட்டுக்கு வைக்கோலும் புண்ணாக்கும் போட்டு பிசறி வைத்தான். தண்ணீர் மொள்ளினான். கடைக்கு கூலி கேட்காமல் உம்மாவுக்குப் போய்க்கொடுத்தான். புழுதிப்பட்டாளத் துடனான உறவை அவனும் அந்த ஓரிரு நாட்கள் சற்றுத் தள்ளிவைத்துக் கொண்டான். ஆனால் நசுருதீனுக்கு இப்போது கட்டின் வலி தணிந்து கபுரடிக்குப் போவது தான் அவன் கண்களில் கனவாக நிழலாடியது.

சேர்மண்ட கபுரடிக்கு பால்டின்னும் பாணிச் சாவலும் கொடுப்பதாக நேர்ந்து வைத்து இரண்டு நாளில் கட்டு வெடித்துவிட்டது. முட்டைவெடித்து குஞ்சு சுதந்திரமாக வெளிவருவதைப் போல் நசுருதீன் கட்டு வெடித்து சுதந்திரமாக வெளியேறி உலாவத் தொடங்கினான். இழந்த செளந்தர்யம் மீண்ட பரவசம் அவனுக்கு. சேர்மண்ட கபுரடிக்குப் போவதை நினைத்து களிப்பில் மிதந்தான்.

கட்டு அவனை அவஸ்தைப்படுத்தியது போல அவன் உம்மாவை அவஸ்தைப்படுத்தத் தொடங்கினான்.

“எப்பமா போர்..?”

“எங்கடா?”

“சேர்மண்ட கபுரடிக்கு..”

“வாப்பா வரட்டும்..கேளு...” உம்மா எரிச்சலாகச் சொன்னாள்.

“அது எங்கம்மா இரிக்கி?”

“ஏராவூர்ல..”

அவன் கண்களில் ஆவல் பூத்தது. அவனுக்கு அன்றைக்கே போக வேண்டும் போலிருந்தது. அன்று முழுவதும் புழுப்போல் உம்மாவைக் குடைந்து கொண்டே இருந்தான். அவளுக்கு அவன் ஒரு கட்டுப் போலவே மாறிவிட்டான்.

“பொர்ரா..உடும் பு..வாப்பா நாளெக்கு வந்தவுடன போவம்..”

மீண்டும் கண்களில் பரவசம். மனது ஊஞ்சலாகி ஆடத் தொடங்கியது. புழுதிப்பட்டாளத்தை தேடி சைக்கிள் சக்கரம் ஒன்றை உருட்டிக்கொண்டே சென்றான்.

“டேய் நசுருடா. கட்டு நல்லப்பெயித்தாடா?” புழுதிப்பட்டாளம் அவனை மொய்த்துக் கொண்டது. களிசனைக் கழற்றி விடுவதைப் போல இடது பிட்டப் பகுதியையே அவர்கள் நீண்டநேரமாக வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். நசுருதீன் வெட்க மடைவது அவன் உடல்மொழியில் தெரிந்தது.

“ஒன்டா..சேர்மண்ட கபுரடிக்கு பால்டின்னும், பாணிச்சாவலும் கொடுக்கிறண்டு நேந்து வெச்சவுடனெயெ கட்டு ஓடஞ்சீட்டு. நாளெய்க்கு வாப்பா வந்தவுடன போறண்டு உம்மா சொல்லி இருக்கா..”

“அது எங்கடா இரிக்கி?”

“ஏராவூர்ல”

“வரக்குல உங்களுக்கு டொபியும் பல்லி முட்டாசும் வாங்கி வருவன் ஏண்டா?”

அவர்கள் முகங்களில் இளிப்பு விரிந்தது.

“நாளெக்குப் போய் வந்து செரியா இவடத்துக்கு வா ஏண்டா?”

புழுதிப்பட்டாளம் நேரமும் இடமும் குறித்தது.

“செரி” என்று நசுருதீன் ஒப்புதலளித்தான்.

வாப்பா சேர்மண்ட கபுரடிக்குப் போய் நேர்த்திக் கடனை முடிப்பதில் ஆர்வமற்றிருப்பதை நசுருதீனால் சகித்துக்கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. நாளை நாளை என நாட்கள் உருண்டதே தவிர அந்த நாள் வரவேயில்லை. இப்போது அவன் மனதில் புண் வந்துவிட்டது. வாப்பாவிடம் நேரடியாகக் கேட்க அஞ்சினான். உம்மாவைத்தான் குடைந்தான்.

“வாப்பாக்கிட்ட கேள்றா உடும்பு” என்று உம்மாவும் வெறும் சொற்களை மட்டுமே கொட்டினான். கபுரடிக்குப் போவது போன்று தூக்கத்தில் கனவுகள் கூட அவனுக்குத் தோன்றின. எதிலும் நம்பிக்கையற்ற வாப்பா இதிலும் பொடுபோக்காகவே இருந்தார்.

“இந்த உடும்பு கபுரடிக்குப் போறலியாண்டு என்ன பாட்டப்படுத்துறான்” உம்மா வாப்பாவிடம் எரிச்சலாகச் சொன்னாள். வாப்பா என்ன கோபத்தில் இருந்தாரோ தெரியவில்லை. நசுருதீனின் பிஞ்சு உடம்பில் நைலோன் கயிறு சரமாரியாக விளையாடியது. கயிற்றின் தடங்களை உடலில் வாங்கிக் கொண்டு நசுருதீன் புறவளவுப்பக்கமாக ஓடிச்சென்றான். புழுதிப்பட்டாளத்தை சற்றுத் தொலைவில் கண்டான்.

பாழடைந்த கிணற்றின் அருகேயிருந்த படிக்கட்டில் தழும்புகளைப் பார்த்தபடி தனியே குந்தி விம்மினான். கட்டை விட அது அசர வலி கொடுத்தது. அருகே மஞ்சோனா மரத்தில் ஒரு குருவி வந்து கீச்சிட்டது. வெள்ளையும் மஞ்சலுமாய் புதுமையான நிறத்தில் புதிதாக வந்த குருவியின் குரலை நசுருதீன் இரசித்தான். கயிற்றின் தடங்கள் காற்றில் அழிந்தன.

“குருவிக் குருவி என்னக் கபுரடிக்கி கூட்டிப் போவியா..?” விளையாட்டும் விம்மலுமாகக் கேட்டான். குருவி சிரரென்று ஓசை எழுப்பிப் பறந்தது. அதன் பின்னால் ஓடிவிடவே அவன் விரும்பினான். ஏமாற்றமாக புழுதிப்பட்டாளத்தை எழுந்து நின்று பார்த்தான். கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவில் அவர்களை இப்போது காணவில்லை. பொழுது நன்றாக இருண்டு

கொண்டு வந்தது. நசுருதீன் அங்கேயே குந்தி இருந்தான். இருளில் மெல்ல ஊர்ந்து வந்து முனவவர் பல்லி மிட்டாய் பக்கெட் ஒன்றை நசுருதீனின் கைகளுக்குள் திணித்தான்.

“மெய்தானடா வாப்பா ஒனக்கு அடிச்சயாம்..”

வெப்புசாரத்துடன் தலையை ஆட்டினான்.

“டேய் வாப்பாக்குத் தெரியாம நாம ரெண்டு பேரும் கபுரடிக்குப் போவமாடா..” முனவவர் விளையாட்டாகத்தான் கேட்டான். வாப்பாவின் நைலோன் கயிறு அவனுக்கு கண்ணில் தோன்றி மறைந்தது. நசுருதீன் மௌனமாக பல்லி மிட்டாய்களை உணைத்தான்.

நசுருதீனின் வாப்பாவின் செங்கல் வாடி தொழிலுக்கு மழை ஒரு எதிரிதான். அவ்வப்போது அது குறுக்கிட்டு அவரது கோபத்தையும் வெறுப்பையும் கிளர்த்திவிடும். அவர் கோபமடைந்தால் இயற்கையைக் கூட தயவுதாட்சண்யமின்றி திட்டுவார். சிலவேளைகளில் நசுருதீன் மீதும் காட்டிவிடுவார். கல்போரணைக்கு நெருப்பு வைத்தால் மழை பெய்யக்கூடாது. பெய்தால் தீயணைந்து கற்கள் எல்லாம் புகையடித்துவிடும். கரைந்தும் விடலாம். அவர் பட்ட அத்தனை கஷ்டங்களும் வெறும் களிக்குவியலாக-துயர் மலையாக மாறி விடும். அதை அவரால் ஒருபோதும் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாது. இத்தனைக்கும் இறைபக்தி மிக்கவரான அவர் இறைவனை அதிகம் நம்புபவர். அவர் இறைவனை நேசிப்பது போல் சகமனிதனை நேசித்தாரா என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. அப்படியென்றால் உசன் வட்டானையை மட்டுமே அவர் நேசித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இறைவன் தன் அடியானான நசுருதீனின் வாப்பாவை அவ்வப்போது சீண்டி விளையாடினான். அப்போதெல்லாம் தன் சகாவான இறைவன் கூட அவரது கோபத்திலிருந்து தப்பவே முடியாது. எரியும் தழல் போன்ற சூடான சொற்களால் கடவுளைக் கரித்து மந்திரம் ஓதுவார். அப்போதெல்லாம் அவரது அன்புச் சகாவான இறைவன் தன் காதுகளைப் பொத்திக்கொள்வானா? அல்லது வாப்பாவைப் பார்த்துச் சிரிப்பானா? என நசுருதீன் யோசிப்பான். இறைவனை வாப்பாவைப் போல் யாரும் நேசித்ததையும் அவன் கண்டதில்லை. சோதனை வந்தால் கடவுளை கரித்துக் கொட்டாமலும் விடமாட்டார். ஆனாலும், அவர் அவனை மட்டுமே நம்பினார். எந்த உதவியையும் அவர் அவனிடம் மட்டுமே கோரினார். மனிதர்கள் என்றால் உசன் வட்டானை. இந்த சூழல் வட்டத்தைத் தாண்டி அவர் வேறெங்கும் சென்றதே இல்லை.

காலையில் தெளிவாக இருந்த வானத்தை நம்பி வாப்பா போரணைக்கு நெருப்பு வைத்தார். அவரது உதவியாளரான உசன் வட்டானையும் வானத்தை நம்பினார்.

அன்று தன் அடியானுடன் தன் வழக்கமான விளையாட்டுக்கு கடவுள் தயாராக இருந்திருக்க வேண்டும். பின்னேரம் இரண்டு மணிக்கெல்லாம் வானம் திடீரென்று மாறியது. வானம் முழங்கி மேற்குப்பக்கமாக இருட்டி வந்தது. கரிய மேகத்தின் கீழால் வெள்ளைக் கொக்குகள் சாவகாசமாகப் பறந்து செல்வதை வாப்பா துயரமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். உசன் வட்டானையின் முகத்திலும் சந்தேகம் படர்ந்தது. வாப்பா கோபமடைந்து சீறும் சிறுத்தையாக போரணையைச் சுற்றி நடக்கத் தொடங்கினார்.

“இந்த வெறுவாய்க்கிலம் கெட்ட வானம் காத்தால நல்லாத்தான காக்கா இரிந்திச்சி”

உசன் வட்டானையைப் பார்த்து உரத்த தொனியில் பேசினார். உசன் வட்டான வானத்தையும் போரணையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி கல்போல நின்றிருந்தார். மழை மெல்லத் தூறத் தொடங்கியது. மழைக்கோட்டுச் சீலையை வாப்பா விரித்தார். முதலில் போரணையின் உட்புறங்களான காண், மகுடம் போன்ற பகுதிகள்தான் பத்தும். அதன் பிறகுதான் மேல் பகுதி பத்தத் தொடங்கும். அதனால் மேலே இப்போதைக்குத் தீ இல்லை. மழைக்கோட்டுச் சீலையை வாப்பா ஒரு பக்கமாகவும், உசன் வட்டானையும் முனவ்வரும் நசருதீனும் ஆளுக்கொரு பக்கமுமாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றனர். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் இறைவனைத் தன் சகாவாகக் கருதும் வாப்பா இப்போதும் அவனை நம்பினார்.

திடீரென்று மின்னல் வெட்டுப் போல அவருக்குள் அந்த யோசனை முகிழ்த்தது. படங்கைப் பிடித்துக்கொண்டே வேகமாகச் சொன்னார்.

“டேய் நசரு, படங்க உம்மாக்கிட்ட குடுத்துட்டு மழய்க்கி ஒதுர துவாவ எடுத்து ஒதுரா..” படங்கு நுனி உம்மாவின் கைக்கு மாறியது. நசருதீன் முகத்தையும் கால் களையும் கழுவிக்கொண்டு தலையில் தொப்பியை கவிழ்த்தான். சம்மானமிட்டு சதவடியில் உட்கார்ந்து துஆ மன்ஸிலை மடியில் வைத்துப் புரட்டினான். மழைக்கு ஒதும் துஆவை தேடிப்பிடித்து வேமாக திரும்பத் திரும்ப மெல்லிய ஆட்டத்துடன் ஒத்த தொடங்கினான். மழையில் நனைந்து அவன் மெல்லிய குரல் ஒரு இசைபோல அந்த இடத்தில் அலைந்து கொண்டிருந்தது. வாப்பா தன் சகாவை நம்பினார். அவன் குரலைக் கூர்ந்து கேட்டார். வானத்தைப் பார்த்தார். மழையின் இசையை வெறுப்பாகச் செவியேற்றார். அதிசயமாக மழை மேலும் அதிகமாகியதையும் கண்டார். மழையின் மெல்லிய கோடு தடித்துச் செறிவாகியது. இசையின் சுருதி கடுமையாகியது. வாப்பாவின் முகம் மேலும் இருண்டது.

“டேய் அதிர பொருள வாசியாப்பம்...” வாப்பா திடீரென்று ஒரு யோசனையில் சொன்னார்.

நசருதீன் பொருளைச் சத்தமாக வாசித்தான். “யா அல்லாஹ், இந்த மழையைக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் திட்டிகளிலும் கொண்டு பொழிய வைப்பாயாக”

“நிப்பாட்டு.. நிப்பாட்டு..” வாப்பா ஆத்திரமாகக் கத்தினார்.

ஏன் என்பதைப் போல உசன் வட்டான வாப்பாவைப் பார்த்தார்.

“செரிதான காக்கா.. இது காடுதான.. இது ஒத ஒத இங்கதான் மழ பேயும்.. ஊருல உள்ளவனும் ஒத ஒத இங்க தான பேயும்.. இவெனும் ஒதுனா இங்கதான பேயும்”

உசன் வட்டானைக்கு இப்பதான் தர்க்கம் பிடிபட்டது. வாப்பா எதையும் ஒரு மேலோட்டமான பார்வையிலேயே ஆழமாகப் புரியக்கூடியவர் என்பதை நசருதீனும் முனவ்வரும் அந்தக் கணத்தில் உணர்ந்தனர். உம்மா ஒரு கையால் முந்தனையால் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு குலங்கிச் சிரிப்பதை நசருதீன் பார்த்தான். சீற்றமடைந்து வாப்பா தன் சகாவை சரமாரியாக ஒரு கணம் திட்டி ஓய்ந்தார். ஆனாலும் மழைதான் ஓயவில்லை.

போரணையும் எதிர்பார்த்த வெற்றியைத் தரவில்லை. இம்முறையும் கபுரடிக்குப் போவது பொய்த்துப் போகும் என நசருதீன் வருத்தமடைந்தான். அவன்

கனவும் எதிர்பார்ப்பும் வாப்பாவின் போரணையை விடப் பெரிதாக இருந்தது. போரணையின் அழிவை விடவும் அவன் கனவுதான் அவனளவில் பெரிதாக இருந்தது.

வெப்பிசாரம் வெடிக்கும் முகத்துடன் நசருதீன் கேவினான் “எப்பமா போரா..?”

“சும்மா போடா உடும்பு...” உம்மா அலட்சியமாகத் திட்டினான். சில நாட்களாக புழுதிப்பட்டாள்தின் முகத்தில் அவனால் முழிக்க முடியவில்லை. உள்ளுக்குள் தேம்பி உடல் குலுங்கித் திரிந்தான். சில நாட்களில் முனவ்வரும் பழித்துக் காட்டத் தொடங்கினான்.

“பொர்ரா வாப்பாட்ட சொல்லிக் குடுத்துக் காடறன்” நசருதீன் விபரீதமாக முடிவெடுத்தான். முனவ்வர் வெளியே சென்று வாப்பா வருவதற்குள் ஒரு பல்லி மிட்டாய் பக்கட்டோடு திரும்பி வந்தான். நசருதீன் ஒரு பல்லி மிட்டாய்ப் பக்கெட்டுக்கு நொடியில் சோரம் போனான். வாப்பாவிடம் முனவ்வர் பற்றி எந்தப் புகாரையும் அவன் எழுப்பவில்லை.

சில நாட்களில் வாப்பா இல்லாத சமயம் பார்த்து புழுதிப்பட்டாளம் அவனைத் தேடி வீடு வரைக்கும் வந்தது. மீண்டும் உறவு புதுப்பிக்கப்பட்டது. சைக்கிள் கம்பித் துப்பாக்கியோடு தீக்குச்சிகள் சிலவற்றை உம்மாவுக்கும் தெரியாமல் எடுத்துக்கொண்டு முனவ்வரும் நசருதீனும் புறப்பட்டனர்.

மீண்டும் அதே திண்ணைவெளியில் குந்திக் கொண்டனர். கம்பித் துவக்கின் தலையில் சொருகப் பட்டிருந்த ஆணியைக் கழற்றி தீக்குச்சியின் மருந்தைப் பிய்த்து துவக்கின் தலைக்குள் வைத்து மீண்டும் ஆணியால் தலையை முனவ்வர் மூடினான். ஒரு கணம்தான். ஓங்கி திண்ணையில் அடித்தான். படார் என்ற சத்தத்துடன் தீப்பொறி பறந்து அவன் உள்ளங்கையில் தீய்த்தது. குடு தணியாமல் சிறிது நேரம் எரிவது போல உணர்ந்தான். அதைக் கவனமாகத் தேய்த்துவிட்டான்.

செருசாமத்தில் முனவ்வரின் தூக்கம் கெட்டது. அதே கைப்புத்தகடு அளவுக்கு அந்திநேரச் சூரிய நிறத்தில் அவன் உள்ளங்கையில் ஒரு கட்டுத் திரண்டிருந்தது. புழுப்போல ஏதோ ஊர்ந்து விண் விண் எனத் தெறித்தது. காலையில் பார்த்தால் அது மேலும் உருப் பெருத்திருந்தது. நசருதீனின் கட்டை விட இது பெரிசு என உம்மா ஊகித்தார். வாப்பா வரும்வரை அவனைப் பொறுமையாக இருக்கச் சொன்னார். ஆனால் அவன் புழுப்போல வலியால் துடித்தான். ஊதிப்பார்ப்பதற்கு உம்மா அவனை பெரிய ஹசரத்திடம் அழைத்துச் சென்றார்.

வாப்பா காட்டால் வந்த உடனேயே உம்மா முனவ்வரின் கட்டைக் காட்டிச் சொன்னான்.

“எச்சுப்பாருங்களம்... நசருக்கு வந்தாப் போல தாங் இவனுக்கும் ஒரு கட்டு” முனவ்வர் உள்ளங்கையை நடுக்கத்துடன் விரித்தான். வாப்பா அதைப் பார்த்து விட்டு பனை மரம் போல் கொஞ்ச நேரம் அசையாமல் நின்றார். காரணம் எதுவும் அவருக்குக் கேட்கத் தோன்றவில்லை. காரணம் அவருக்கு சரியாகத் தெரிந்தவரைப் போல மௌனமாக இருந்தார். எதுவும் பேசாமல் வீட்டிலிருந்து வெளியேறிச் சென்றவர் கொஞ்ச நேரத்தில் திரும்பி வந்தார்.

“எடுங்க போவம்” என்றார்.

“எங்க வாப்பா?”

“சேர்மண்ட கபுரடிக்கு...”

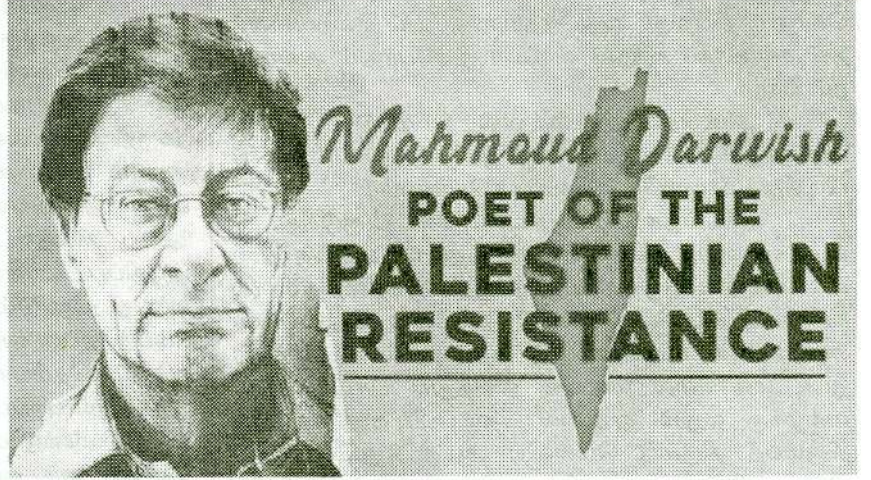
அவர் கையில் பால் டின்னும் பாணிச்சாவலும் 23

போராளி பெருங்கவி :

பாலஸ்தீன வலியை உயிர் கவிதையாக்கிய

சுதந்திர பிரகடனம் எழுதிய “மஹ்மூத் தர்வீஷ்”

“நான் வாழும் வரை என் சொற்களும் வாழும். சுதந்திரப் போராளிகளின் கைகளில் ரொட்டியாகவும் ஆயுதமாகவும் என்றும் இருக்கும்” என்று வார்த்தைகளை ஆயுதமாகக் கூர்த்தீடிய ஒரு பாலஸ்தீன படைப்பிலக்கிய கர்த்தாவே இந்த மஹ்மூத் தர்வீஷ்.

கூர்த்தீடிய வார்த்தைகள் :

விடுதலைக்காக போராடும் ஒடுக்கப்படும் இனத்தின் தரப்பிலிருந்து வெளியாகும் ஒரு இலக்கிய வடிவமானது எத்தனை வீரியம் மிக்கது என்பதை இந்த மூன்று வரிகளில் சொன்னார் பாலஸ்தீனப் புரட்சிக் கவி மஹ்மூத் தர்வீஷ்.

இவருடைய கவிதைகள் பல தமிழில் பலரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாலஸ்தீனக் கவிதைகள் என்ற தொகுப்பு நூலில் இவருடைய கவிதைகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. இந்நூலில் தர்வீஷின் கவிதைகளோடு சேர்த்து பல பாலஸ்தீனக் கவிஞர்களுடைய கவிதைகளும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தது.

பாலஸ்தீன தொடர் வலி :

பாலஸ்தீனத்தையும், அதன் வலியையும் தனது கவிதைகளின் வழியாக உலகிற்கு காட்டிய மிக முக்கியமான கவிஞர் மஹ்மூத் தர்வீஷ் (Mahmoud Darwish) ஆவார். அவர் 1941-ம் ஆண்டு மார்ச் 13 அன்று தற்போதைய இஸ்ரேலின் பகுதியாக உள்ள, அன்றைய பாலஸ்தீன பகுதியான அல்பிர்வா எனும் கிராமத்தில் பிறந்தார். அக்கிராமம் 1948 இஸ்ரேலியரால் அழிக்கப்பட பெற்றோருடன் லெபனானுக்குக் குடிபெயர்ந்தார். 1971 இல் இஸ்ரேலை விட்டு வெளியேறி கெய்ரோவில்

வாழ்ந்தார். 1972 முதல் அவர் பெய்ரூத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். ஏழு வயதிலேயே இஸ்ரேலின் ஆக்கிரமிப்பு காரணமாக தர்வீஷ் இடம்பெயர்ந்து வெளியேற நேர்ந்தது. பின்னர் அவரது குடும்பம் லெபனானுக்குச் சென்றது.

19 வயதில் முதல் கவிதைத் தொகுப்பு :

19 வயதில் தனது முதல் கவிதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்டார். சிறுகிழந்த பறவைகள் என்ற தலைப்பில் அத்தொகுப்பு வெளியானது.

1970-ல் கல்லூரி படிப்பிற்காக ரஷ்யாவிற்கு சென்ற அவர், படிப்பினை முடித்த பிறகு கெய்ரோவில் குடியேறினார். தனது எழுத்துகளுக்காக சிறை தண்டனைகள் பெற்றும் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டே இருந்தார். பின்னர் யாசர் அராபத் தலைமையிலான பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டார். 1988-ம் ஆண்டில் பாலஸ்தீன சுதந்திரப் பிரகடனத்தை எழுதியவரும் அவரே. தர்வீஷ் அந்த அமைப்பின் மூளையாக செயல்பட்டார் என்ற சொல்லலாம். பின்னர் 1993-ம் ஆண்டு அந்த அமைப்புடன் ஏற்பட்ட கருத்துவேறுபாட்டினால் அதிலிருந்து விலகினார்.

பாலஸ்தீனை கவிதைகள் வழியாக உலகின் கவனத்திற்கு முன்வைத்தவர் மஹ்மூத் தர்வீஷ். ஒரு நெருக்கடியான, போர்ச்சூழலின், இளமைக் காலத்திலேயே தன் கண் முன்பாக தன் சொந்த கிராமத்தின் அழிவை பார்க்க நேர்ந்தது. பிந்தைய கட்டத்தில் பிறந்த கிராமத்தின் இருப்பிலிருந்து அந்நியமானார். அவரின் மொழியும், பரந்த வாசகர் வட்டமும் மட்டுமே இதிலிருந்து தப்பியது.

இவரின் கவிதைக்கான தொடக்கம் 1950ல் ஆரம்பமாகிறது. ஒரு கவிதை அதன் வாசிப்பு உள்ளோட்டத்தில் தீவிர அதிர்வை எவ்வாறு உருவாக்க

ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா

முடியும் என்பதற்கு தர்வீஷின் கவிதை உதாரணமாக இருந்தது. அந்த அதிர்வுகள் கவிதை பிரதிகளில் விரவிக் கிடந்தன. பாலஸ்தீன் மற்றும் அரபு அடையாள அரசியலை கவிதை வெளிப் படுத்தியதால் இஸ்ரேலின் மிரட்டலுக்கும், ஒடுக்குமுறைக்கும் ஆளானார்.

பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தில் பணி :

பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் ஆராய்ச்சி நிலைய இயக்குநராக பல ஆண்டுகள் பணியாற்றி யுள்ளார். ஜனரஞ்சக இசைக்கலைஞர்களுக்கு நிகரான பிரபலம் இவருக்கு இருப்பதாக கூறப்படுகிறது. சிறு வயதிலேயே இள அழிப்பின் மோசமான கொடுரத்தை நேரில் பார்த்தார். 1950-ம் ஆண்டிலிருந்தே கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கினார். தர்வீஷின் கவிதைகள் கோபத்தையும், ஆவேசத்தையும், வலியையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்தின. அந்த கவிதைகள் மிகப்பெரும் அதிர்வுகளை உண்டாக்கத் துவங்கின. “எதிர்ப்பைப் பற்றிய கவிதை எதிர்ப்பைவிட ஒரு படி மேலோங்கியதாக இருக்க வேண்டும்” என்பதே அவரது தத்துவமாக இருந்தது. அப்படிப்பட்ட எதிர்ப்பினை பாலஸ்தீன புரட்சி கர கவிதைகளாக கொண்டுவந்ததால் இஸ்ரேல் அரசால் மிகப்பெரும் அடக்குமுறைகளுக்கு உள்ளானார்.

சோவியத் ரஷ்யாவில் மேற்படிப்பு:

இக்கவிஞர் மேற்படிப்புக்காக சோவியத் ரஷ்யா சென்றார். சோவியத்திலிருந்து திரும்பிய பின்னர் கெய்ரோவில் குடியேறிய தர்வீஷ் தன் படைப்புகளை புதிய சாத்தியப்பாடுகளை நோக்கி நகர்த்தினார்.

முன்னை விட அதி உற்சாகமான மனநிலையில் கவிதைகளை முன்னகர்த்தினார். இடைக்கட்டத்தில் தன் எழுத்துகளுக்காக சிறைத் தண்டனையை அனுப விக்க நேர்ந்தது. இந்த கட்டத்தில் தர்வீஷ் தன் அரசியல் வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்காக பாலஸ்தீன் விடுதலை இயக்கத்தில் இணைந்தார். யாசர் அரபாத் தலைமை யிலான அந்த இயக்கத்தின் பெரும் மூளையாக தர்வீஷ் செயல்பட்டார். பாலஸ்தீன பேச்சுவார்த்தை நடுவர் எட்வர்ட் செய்ததுடன் இணைந்து அந்த இயக்கத்தில் பணி யாற்றிய மஹ்முத் தர்வீஷ் 1993ல் ஒஸ்லோ ஒப்பந்தம் காரணமாக கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டு அதிலிருந்து விலகினார். எனினும் பிரபலமான அல் அஹ்ரம் பத்திரிகையில் சில காலம் தர்வீஷ் பணியாற்றி னார். இந்த பத்திரிகை அனுபவம் தர்வீஷைக்கு வெகு வான இதழியல் அனுபவத்தை கொடுத்தது. தர்வீஷைக்கு அரபுலகில் வெகுவான கவனப்படுத்தலை ஏற்படுத்தியது அவரின் அடையாள அட்டை கவிதையாகும்.

தர்வீஷின் கவிதைத் தொகுப்புகள்:

ஆலிவ் இலைகள், ஒரு பாலஸ்தீனக் காதலன், கல்லியில் பறவைகள் மடிகின்றன, ஏழாவது முயற்சி, மனித மாமிசத்தின் இசை, நீ செய்ததற்கு மன்னிப்பு கேளாதே உள்ளிட்ட பல கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவை உலகின் 20-க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் மொழிப்பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. தர்வீஷின் கவிதைகளை அப்படியே ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களுக்கும் உணர்வுப்பூர்வமாக பொருத்திப் பார்த்திட முடியும்.

அரபு மொழியின் மீட்பாளர் :

தர்வீஷின் அரபு மொழியுடனான உறவு மற்றவர்கள் மத்தியில் இருந்து தனித்த ஒன்றாக இருந்தது. அரபு மொழியில் தன் கவிதைகள் வழி புதிய மொழி மண்டலத்தை உருவாக்கினார். அதில் புதிய ஆளுகையையும், ஏக்க உணர்வையும் அவரால் தோற்றுவிக்க முடிந்தது. இதன் காரணமாக அரபு இலக்கிய விமர்சகர்களால் “அரபு மொழியின் மீட்பாளர்” என்று அழைக்கப்பட்டார். தர்வீஷின் மொழி ஆழத்தோடு கூடிய சாதாரணமாகவும், அவர் மற்றும் சார்பானோரின் அக நெருக்கடிகளை வித்தியாசப்படுத்தி அதீதம் கலந்த கற்பனை வெளிக்குள் சலனித்த ஒன்றாகவும் இருந்தது. கவிதைகள் குறியீடுகள், உருவகங்கள், பிம்பங்கள் இவைகளை கவனமாக தேர்ந்தெடுத்த ஒன்றாக இருந்தன. அதற்குள் தீவிர கலைவேட்கையும், அரசியல் அறிவும், சாதாரண கவிதைகள் சொல்ல முடியாமல் தவிக்கிற கருதுகோளின் பொருண்மையும் வெளிப்படு கிறது. 2002 ஆம் ஆண்டு நடந்த இஸ்ரேலிய தாக்குதல் தருணத்தில் அவரிடமிருந்து பல கவிதைகள் வெளி வந்தன.

வெளியான நூற்களும் விருதும்:

இவரது முதல் கவிதைத் தொகுதியான சிறுகிழந்த பறவைகள் 1960 இல் வெளிவந்தது. பின்னர் 1969 இல் ஆசிய ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் அமைப்பு இவருக்கு தாமரை விருது வழங்கி கௌரவித்தது. ஒலிவம் இலைகள் (1964), பாலஸ்தீனத்திலிருந்து ஒரு காதலன் (1966), இரவின் முடிவு (1967), கல்லியில் பறவைகள் இறக்கின்றன (1970), நான் உன்னை காதலிக்கிறேன் நான் உன்னை காதலிக்கவில்லை (1972), ஏழாவது தாக்குதல் (1975), திருமணங்கள் (1977) ஆகியன இவரது படைப்புக்களாகும்.

மரணத்தின் இறுதி வரிகள்:

காத்திருந்த மரணத்தின் கால இடைவெளியில் காவியம் படைத்த மஹ்முத் தர்வீஷ் மரணப்படுக்கையின் இறுதியில் மேற்கண்ட வரிகள் பாலஸ்தீனின் நூற்றாண்டுகளை கடந்து நிற்கும் கவிஞர் மஹ்முத் தர்வீஷ்புனைந்து சென்றவை.

தன் இறுதி கட்டத்தில் வாசக சமூகத்தின் மீது கவிதை வரிகளோடு செல்லும் வாய்ப்பு சிலருக்கே மட்டுமே கிடைக்கிறது.

அது அவனுக்கான வித்தியாச அனுபவம் கூட. படைப்பு மனத்தின் நெருடிய இடைவெளியில் விகசங்களின் வெளிப்பாடாக இவை அமைகின்றன. அரபு இலக்கிய வெளியில் அந்த வினயங்களை கவிதைகளாக அதிக அளவில் வெளிப் படுத்தியவர் மஹ்முத் தர்வீஷ்.

அவரின் கவிதைகள் எல்லா தருணங்களிலும் மரணப்பெருவெளியில், வாழ்விலிருந்து அந்நிய மாக்கலுக்கு பணிக்கப்பட்ட, அனாமதேய சூழலின் விளைபொருளாக எழுந்தவையே.

அகவை 67இல் (ஆகஸ்ட் 9, 2008) மரணிப்பின் பின்னரும் பாலஸ்தீனத்துள் வாழும் பெருங் கவியாக எப்போதும் மிளர்கின்றார் மஹ்முத் தர்வீஷ்.

“ஐயோ என்றை அம்மா... என்னாலே தாங்க ஏலாமல் இருக்குதே... ஐயோ என்றை கடவுளே... ஆ ...ஆ...”.
எண்டு வயித்தைப் பிடிச்சுக்கொண்டு கத்திக்குமுறின பிள்ளைத்தாச்சிப் பொம்பிளை ஒண்டை வெள்ளை உடுப்பிலை வெத்திலைக் கறை தாராளமாயிருந்த ஆசுப்பத்திரி அற்றண்டன்ட் ஒருத்தன் சக்கர நாற்காலியிலை வைச்சு பிள்ளைப் பெறுகிற வாட்டுப்பக்கம் தள்ளிக்கொண்டு போனான். அப்பிடித் தள்ளிக்கொண்டு போகேக்கை அந்த வாட்டின்ரை விறாந்தையில் நிண்ட ஒரு ஆச்சி நெத்தியிலை குறுக்கை கையை வைச்சுக்கொண்டு கண்ணைச் சூவிச் சூவி கத்திக்கொண்டு போற அந்தப் பிள்ளைத்தாச்சி ஆரெண்டு பாத்தா அவவுக்கு மட்டுகட்ட முடியேல்லை .
“ம்கும்...ஆரோ புதுசாப் பிள்ளைப் பெறப்போறவள் போல அதுதான் உந்த முக்கு முக்கிறாள்” எண்டு முணுமுணுத்தவ “பத்துப் பிள்ளைப் பெத்தவளுக்கு ஒரு பிள்ளை பெறப்போறவள் நல்லா முக்கிக்காட்டுறாள்..” எண்டு அங்கை நிண்ட ஆக்களுக்கு கொஞ்சம் சத்தமாவே தான் பத்துப்பிள்ளை பெத்த வீரக் கதையைச் சொல்லாமல் சொன்னா.

வாயிலை ஊறின வெத்திலைச் சாத்தை வாட்டின்ரை ஒதுக்குப்புறமாய்ப்போய் விறாந்தையின்ரை அரைச்சுவராலை எட்டிக் காறிப் புளிச்செண்டு துப்பிப்போட்டு வாயிலை வடிஞ்சு எச்சிலை புறங்கையாலை தடவி முந்தானையிலை துடைச்ச அந்த ஆச்சி “நாங்கள் அந்த நாளையிலை வீடு வளவு கூட்டுறது துடைக்கிறது , ஆட்டடி மாட்டடி வேலை பாக்கிறது, அம்மியிலை அரைக்கிறது, உரலிலை இடிக்கிறது, ஆட்டுக்கல்லிலை திரிக்கிறது, குந்தி இருந்து அடுப்புமூட்டுறது, வயல் வேலை அந்த வேலை எண்டு எல்லாம் இழுத்துப் போட்டுச் செய்வம்...”

“பிள்ளை வயித்தோடையும் பிள்ளைப் பெறு கிட்டும் வரையும் உந்த வேலையை எல்லாம் அதுக்கை பிடிக்குது இதுக்கை பிடிக்குது எண்டு சாட்டுப் போக்குச் சொல்லாமல் செய்வம்...”

“உப்படிச் செய்யறதால எங்களுக்கு உடம்புக்கு நல்ல பயிற்சி... டாக்குத்தருக்கு கனக்க வேலை குடுக்காமல் கக்கசுக்குப் போற மாதிரி ஒரு சின்ன முக்கோடை பிள்ளைப் பெத்துப்போடுவம்...”

“உப்பிடித்தானே என்றை பத்தையும் நான் பெத்து எடுத்தனான்...”

சமூக சேவை

“இப்பத்தேப் பெண்டுகள் நல்ல ஆரியப் பூமாலையள்... உடம்பை வளைச்சு நெளிச்சு குனிஞ்சு நிமிந்து ஒரு வேலையும் செய்யாமல் அதுக்கை நோகுது இதுக்கை நோகுது எண்டு இருந்து போட்டு முக்கிக் கொண்டும் முனகிக் கொண்டும் இருக்கினம்...”

“டாக்குத்தர் மாருக்கும் ஆசுப்பத்திரிக்கும் காசைக் கொட்டி வயித்தை அறுத்துக் கொண்டு திரியினம்... எல்லாம் கலி காலமும் கண்டறியாத காசும் செய்யிற கோலம்...” எண்டு சத்தம் போட்டுப் பறைஞ்சா.

அவ உப்பிடிச் சத்தம் போட்டுப் பறையவும் அங்கை வந்த நேர்ஸ் “எணை ஆச்சி ஆசுப்பத்திரி யிலை சத்தம் போட்டுப் பறையக் கூடாது எண்டு தெரியாதோ... வந்த அலுவல் முடிஞ்சா இஞ்சை நிண்டு அலம்பாமல் மெல்ல நடையைக்

கந்தையா பத்மாநந்தன்

கட்டணை..." என்று சத்தம் போடவும் ஆச்சி அங்கை இருந்து மெல்ல நழுவிப்போனா.

"காலம் எவ்வளவு மாறிப்போச்சுது ... முந்தின காலத்துப் பெண்டுகளின் ரை சோலி வேறை.. இப்பத்தேப் பெண்டுகளின் ரை சோலி வேறை ... ஒவ்வீசு வேலை வெளி வேலை பள்ளிக்க வேலை அது இது என்று அலைஞ்சு திரியிறதாலை அவைக்கு எங்க வீட்டிலை இடிக்கவும் குத்தவும் நேரம் கிடக்குது... இந்தக் கிழடுகள் சும்மா பழம்பாய் சரசரக்கிற மாதிரிப் பழங்கதையளைப் பறைஞ்சு கொண்டு திரியுதுகள்..." என்று நழுவிப்போன ஆச்சியின் ரை முதுகைப் பாத்துப் பேசின நேர்ஸ் போய் அறையிலை குந்தி இருந்து குறையில் விட்ட கதைப்புத்தகத்தை எடுத்து வாசிக்கத் துடங்கினா.

வாட்டிலை கொண்டே அற்றண்டன்ட் விட்டுப் போட்டுப் போன காயத்திரி, அதுதான் வயித்துக்குத் தலை சக்கர நாற்காலியிலை துடிச்சுக்கொண்டு போன அந்த நடுத்தர வயது பிள்ளைத் தாச்சியின் ரை பெயர்தான் காயத்திரி, தன் ரை வாழ்க்கையை எண்ணிக் கண் கலங்கினாள். யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமம் ஒண்டில நடுத்தரக் குடும்பத்தில் பிறந்த சுகாரான அழகியான காயத்திரி தான் விரும்பினவனை இரு பகுதித் தாய்தேப்பன் ரை சம்மதத்தோடை கலியாணம் கட்டினவள். கலியாணம் கட்டி கொஞ்சக் காலம் சந்தோசமா இருந்த நேரத் திலைதான் தொண்ணூற்றி அஞ்சாம் ஆண்டு இலச்சக் கணக்கான சனங்கள் யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து வன்னிப்பக்கமா இடப்பெயர்ந்த அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

ஒருத்தரும் இஞ்சை இருக்கப்படாது எல்லாரும் வன்னிப்பக்கம் உடன வெளிக்கிடுங்கோ என்று இயக்கப் பெடியளின் ரை அறிவுப்பு வந்ததோடை ஆதனிமாதளிப் பட்ட காயத்திரி குடும்பம் கையில எடுக்கக்கூடிய சாமன்களை எடுத்துக்கொண்டு அட்டை ஊருகிற மாதிரி சனத்தோடை சனமா ஊர்ந்து அலசேந்திப்பட்டு ஒரு மாதிரி மல்லாவிப்பக்கம் போய்ச்சேந்தது.

உப்பிடி இடம்பெயரேக்கை "உந்தப் பெடியள் சிதறுவார் உப்பிடி என்னத்துக்கு எங்களை எங்கடை இடத்திலை இருந்து வலோற்காரமா வெளிக்கிடப் பண்ணி அநியாயம் செய்யிறாங்கள் ..." உவங்கள் எங்களுக்குச் செய்த அநியாயத்துக்கு கடைசியா ஒண்டும் இல்லாமல் துலைஞ்சுதான் போவாங்கள்..." என்று திட்டாத கிழடு கட்டையள் இல்லை எண்டுதான் சொல்ல வேணும். அப்படி ஒரு நரகத்து வேதனையை அந்த நேரத்திலை ஊர்ந்து போன அத்தனை சனமும் பால் வயது வேறுபாடில்லாமல் அனுபவிச்சதுகள் எண்டுதான் சொல்ல வேணும்.

புது இடத்துக்கு வந்து சேந்த காயத்திரி குடும்பத்துக்கு இசைவாக்கம் அடையுறத்துக்கு கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும் தங்களுக்கு விதிக்கப் பட்ட நியதியை விளங்கி அது அங்கை வாழ முற்பட்டது. எந்தக் கஷ்டம் வந்தாலும் காயத்திரியும் அவளின் ரை புரியன் கமலனும் அன்னியோன்னியமாக குடும்பம் நடத்தினதின் ரை விளைவு நாலு வரியத்துக் குள்ளை காயத்திரி பெடி ஒண்டும் பெட்டை ஒண்டுமா ரெண்டு பிள்ளையாளுக்குத் தாயாகினாள். கமலன் ஒழுங்கா ஒரு வேலை கிடைக்காமல் அங்கை இஞ்சை

எண்டு கிடைக்கிற வேலையைச் செய்தான் . காயத்திரியும் கிடைக்கிற தொட்டாட்டு வேலையைச் செய்து கமலனோடை சேந்து குடும்ப பாரத்தை சுமக்க முடியாமல் சுமந்தான்.

சண்டையோடையும் சாவோடையும் துன்பங்கள் துயரங்களோடையும் நடைபோட்ட காலம் மெல்ல மெல்லக் கடைசிச் சண்டையுக்கை காலடி எடுத்து வைச்சது. மற்றச் சனங்களைப் போலத்தான் காயத்திரி குடும்பமும் ஊரூராய்த் தள்ளுப்பட்டு அல்லோல கல்லோலப்பட்டு அலைஞ்சு திரிஞ்சுது. பெய்யப் பேல வழியில்லாமல், தின்னக் குடிக்க வழியில்லாமல், பங்கருக்கையும், மரங்களுக்கு கீழையும், கூடாரங்களுக்கையும், வெட்டைவெளியிலையும் எண்டு சாவுக்கு நடுவில படுத்து எழும்பி இடம்பெயர்ந்தது. கடைசிக் கந்தாயத்திலை அந்தக் குடும்பம் முள்ளிவாய்க்கால் பக்கமா தள்ளுப்பட்டு போகேக்கை விழுந்த கொத்துக் குண்டு ஒண்டு முன்னாலை மூட்டை முடிச்சுகளோடை போன கமலனையும் காயத்திரியின் ரை தாய் தேப்பனையும் காவு கொண்டது. பிள்ளையளோடை இழுபறிப் பட்டு. கொஞ்சம் பிள்ளாலை அரக்கி அரக்கிப் போன தாலை காயத்திரியும் பிள்ளையளும் குண்டுச் சிதறலிலை இருந்து தப்பிச்சினம்.

கண்ணுக்கு முன்னாலை கட்டின புரியனையும் தாய் தேப்பனையும் குண்டுக்குப் பறிகுடுத்த காயத்திரி கதறி அழுதாள். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல ஆரு மில்லாமல் அங்கை நிண்ட எல்லாருமே அழுது கொண்டு இருந்திச்சினம் ஏனெண்டால் அவையின் ரை குடும்பத்திலையும் ஆரோ ஒருத்தர் அந்தக் கொத்துக் குண்டு பட்டு சிதறி இருந்திச்சினம். சிதறின உடம்புகளை அள்ளிப்பொறுக்கி எரிக்கவோ புதைக்கவோ முடியாமல் வந்து விழுந்த செல்லுகளுக்கு மத்தியிலை எப்பிடியெண்டான்னை தப்பிப் பிழைக்க வேணும் என்று உயிரைக்கையிலை பிடிச்சுக்கொண்டு பயந்து சிதறிக் கொண்டு ஓடின சனத்தோட சனமா காயத்திரியும் தன் ரை பிள்ளையளை இழுத்துக்கொண்டு கண்மண் தெரியாமல் அழுதழுதபடி ஓடினாள். அப்பிடி ஓடி ஓடிப்போனவள் கடைசியிலை சந்திக்கக்கூடிய அத்தனை அவமானங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு செட்டிகுளம் இடைத்தங்கல் முகாம் என்று சொல்லப்பட்ட திறந்த வெளிச்சிறைச்சாலைக்கு வந்து சேர்ந்தாள்.

எந்தக் கஸ்ரத்திலும் கலங்காமல் கௌரவமாக வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவள் முகாமில எடுத்ததுக் கெல்லாம் கையேந்தப் பழக்கப்பட்டாள். அதுமட்டு மில்லை மேனி மேயும் பார்வைகளையும் புறக்கணிக்கப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டாள். புரியனும் தாய் தேப்பனும் செத்துப்போனாலும் தன் ரை பிள்ளையள் குண்டுச் சிதறல்களிலை இருந்தும் சின்னப் பிள்ளையள் எண்டபடியால் வலோற்கார ஆட்சேர்ப்பிலும் இருந்து தப்பினதுக்கு கடவுளுக்கு நன்றி சொன்னவள் தன் ரை பிள்ளையளின் ரை எதிர்காலத்துக்காக வாழவேணும் என்று தனக்குள்ளை ஒரு வைராக்கியத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டாள்.

ஒருமாதிரி முகாமிலை இருந்து விடுவிக்கப் பட்ட காயத்திரியும் பிள்ளையளோடை தங்கடை சொந்த ஊருக்குத் திரும்பிப் போனாள். பிளேன் போட்ட பரல் குண்டு பட்டு சிதிலமாகிக்கிடந்த வீட்டின் ரை ஒரு

பக்கத்திலை தொண்டு நிறுவனம் ஒண்டு குடுத்த தரப்பாலாலை கூரை போட்டுச் சீவிக்கத் துடங்கினாள். சமூக நோயாளும் பொருளியல் நோயாளும் மிதமிஞ்சிக் கிடந்த ஊரிலை அவளின்ரை சீவியம் திருத்தாமல் கிடக்கிற கல்லுண்டாய் ரோட்டிலை போற மாட்டு வண்டில் மாதிரி விழுந்தெழும்பிப் போனது. அங்கினேக்கை எங்கினையும் நிண்டாப்போல வெளி நாட்டாலை வாற சில சொந்த பந்தங்கள் செய்த உதவியளையும் தொண்டு நிறுவனங்கள் குடுத்த நிவாரணங்களையும் வைச்சுக்கொண்டு ஆரும் அயலட்டையிலை உள்ளவைக்கு ஏவல் மோவல் செய்ததால் வந்த சின்னச் சின்ன வரும்படியளையும் வைச்சுக்கொண்டு ஒருமாதிரி சீவியத்தைக் கொண்டு சென்றாள்.

என்னதான் தன்ரை பிள்ளையாளுக்காக தன்ரை ஆசாபாசங்களை அடக்கி ஒடுக்கிக்கொண்டு சீவிச்சாலும் தன்ரை வயதுப் பெண்டுகள் தங்கடை புரியமா ரோடை சீவிச் சிங்காரிச்சு நல்ல கெட்ட காரியங்களுக்குப் போறது வாறதையும், செல்லம் பொழியிறதையும் பாக்க காயத்திரிக்கு தானும் கமலனும் வாழ்ந்த காதல் நினைவுகளும் அனுபவிச்சு காம நினைவுகளும் வந்து அவள் மனசை அரிச்சுத் துளைச்சதாலை ஏம்பலிக்கத் துடங்கினாள். எத்தினையோ இரவுகள் உந்த அடக்கமுடியாத நினைவுகளாலை நித்திரை வராமல் கவட்டுக்கை கையை வைச்சுக்கொண்டு பாயிலை உழட்டிக்கொண்டு கிடந்து உத்தரிச்சு இருக்கிறாள். கமலன் கனவிலை தன்னும் வந்து தன்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொஞ்சி கலவி செய்ய மாட்டானோ என்று ஏங்கி இருக்கிறாள். விளைஞ்சு காம நெருப்பிலை தேக வெக்கை கூடி சாமத்திலை எழும்பி கிணத்திலை தண்ணி அள்ளிக் குளிச்சும் தன்ரை வெக்கையைத் தணிக்க முடியாமல் தவிச்சு இருக்கிறாள். “அம்மா ஏன்மா இரவிலை குளிக்கிராய்...” என்று கேக்கிற பிள்ளையாளுக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் வெக்கத்திலையும் வேதனையிலும் எத்தினையோ இரவுகள் தவிச்சு இருக்கிறாள்.

காமம் எண்டது வயித்துப்பசி மாதிரி மனுசருக்கு இயற்கையா அமைஞ்ச ஒரு தேவை. அதாலைதான் எங்கடை ஆக்கள் அதை உடம்புப்பசி என்று சொல்லுறவை. வயித்துப்பசி அடிக்கடி வாற மாதிரி உந்த உடம்புப்பசியும் வந்து மனிசரை சிப்பிலியாட்டிப்போடும். வயித்துப்பசிக்கு தீன் போடுற மாதிரி உந்த உடம்புப் பசிக்கும் தீன் போட வேணும். அதுக்காகத்தான் எங்கடை ஆக்கள் கலியாணம் எண்ட ஒண்டைக் கொண்ணந்து அங்கை இஞ்சை என்று ஆத்துப்பறந்து திரியாமல் அமைதியா அந்தப் பசியை அடக்க வேணும் எண்டதோட அதுக்கெண்டு சில நெறிமுறைகளையும் கொண்ணந்தவை. உந்த நெறி முறைகள் இல்லாட்டில் மனுசருக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஒரு வித்தியாசமும் இல்லாமல் போடும். கண்ட இடமெல்லாம் கண்ட கிண்ட நேரமெல்லாம் கண்ட கிண்ட எல்லாரோடையும் கலவியாத்தான் இருந்திருக்கும். காமப்பசிக்கு ஒழுங்காத் தீன் போடவேணும் இல்லாட்டில் வேலிபாயிற வேலையள் தாராளமா நடந்து அது ஒரு சமூக நோயாப் பரவத் துடங்கும். உந்தக் காமத்தின்ரை முக்கியத்தை உணர்ந்துதான் திருவள்ளுவரும் திருக்குறளிலை இருக்கிற மூண்டு பால்களிலை ஒண்டா காமத்துப்பாலை வைச்சவர்.

உண்மையிலை இளவயது விதவைப் பெண்டு களுக்கோ இல்லாட்டில் புரியமாறை வருசுக்கணக்கா வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிப் போட்டு தனிய இருக்கிற இளம் பெண்டுகளுக்கோ உந்தக் காமப் பசி இருக்கும். ஆம்பிளையளின்ரை காமத்தை ஏற்று அதுக்கெண்டு சில வசதியளை ஏற்படுத்திக் குடுத்த எங்கடை சமூகம் இல்லாட்டில் அவையின்ரை காமத்தேவையளை ஒருவிதத்திலை அங்கீகரிச்சு எங்கட சமூகம் மேலத் தேசங்கள் மாதிரி பெண்டுகளின்ரை காமத்தை ஏற்று அதுக்கான வசதிகளை செய்து குடுக்கேல்லை இல்லாட்டில் அங்கீகரிக்கேல்லை. உப்படியான வசதி இல்லை எண்டதுக்காக எல்லாப் பெண்டுகளும் வாயை வயித்தைக் கட்டிற மாதிரி உடம்பைக் கட்டி வைக்க ஏலாமல் தங்கடை காமப்பசியைத் தீர்க்கிறதுக்கு வெளிக் கிட்டு வேசை தாசி, நடத்தை சரியில்லாதவள், அவிசாரி, பரத்தை என்று சொல்லப்பட்டு சமூகப் பிரஸ்டம் செய்யப்பட்டுவிடுவின்ம். பெண்டுகளை உப்பிடி சமூகப் பிரஸ்டம் செய்யிறமாதிரி எங்கட சமூகம் உப்பிடிக்கொத்த ஆம்பிளையளை வேசைதாசன், அவிசாரன், பரத்தன் என்று சொல்லி சமூகப் பிரஸ்டம் செய்யிறேல்லை.

மீளக் குடியேற்றம் எங்கட பிரதேசங்களில நடந்த பிறகு சனத்தின்ரை சமூக பொருளாதார அவலங்களை நீக்கிறதுக்கெண்டு கன நிறுவனங்கள் மழைக்கு முளைச்ச காளான்கள் மாதிரி முளைச்ச கஷ்டப்படுகிற உதவி தேடித்திரியிற சனங்களின்ரை விபரங்களை சேகரிச்சதுகள். தனிய நிறுவனங்கள் எண்டில்லை தனிப்பட்ட ஆக்களும் உப்படியான விபரங்களைச் சேகரிச்சவை. உப்பிடி விபரங்களைச் சேகரிக்கிறதையும் உதவி செய்யிறதையும் நிறுவனங்களும் ஆக்களும் தொண்டாகவும் சில நேரங்களிலை தொழிலாகவும் செய்தவை. உப்பிடிக்கொத்த ஒரு நிறுவனத்திலை காயத்திரியும் தனக்கு ஏதும் உதவி கிடைக்கும் எண்ட நப்பாசையில தன்ரை விபரங்களைக் குடுத்து வைச்சிருந்தவள்.

ஒருநாள் காயத்தியின்ரை இருப்பிடத்துக்கு வந்த ஒருத்தர் “நீங்கள்தானோ காயத்திரி... என்றை பெயர் பரதன் நான் கவிசிலை இருந்து வந்தனான்...” உங்களுக்கு உதவி தேவை என்று கேள்விப்பட்டனான்... எனக்கு உங்களை மாதிரி விதவைகளுக்கு உதவி செய்யிறது சரியானவிருப்பம்...”

“உங்களுக்கு என்ன மாதிரியான உதவி தேவைப்படும் என்று சொன்னியள் எண்டால் அதைச் செய்யலாம்...” எண்டான்.

தனக்கு ஒரு உதவி தன்னைத் தேடி அதுவும் வெளிநாட்டிலை இருந்து வரும் என்று கனவிலையும் எதிர்பாக்காத காயத்திரி ஆதளிமாதளிப் பட்டுப் போனாள். “ஏன் வெளியிலை நிக்கிறியள் ...உள்ளுக்கு வாங்கோ... “எண்டவள் அங்கை மூண்டு காலோடை சுவருக்கு முட்டுக் குடுத்து இருந்த நாற்காலியைக் காட்டி “வாங்கோ... இதிலை இருங்கோ...” என்று எந்தவித விகல்பமுமில்லாமல் தன்ரை முந்தானையாலை அதிலை இருந்த தூசைத் தட்டினாள். விலகின முந்தானையில நிலையெடுத்த கண்களை வலிந்து இழுத்த பரதன் “ஆ...சரி...சரி...” என்று அந்த முக்காலியிலை உட்காந்தான். என்னமோ கனநாள் பழகின ஆள் மாதிரி

காயத்திரியுடன் கதைத்த பரதன் அவளின் சுக துக்கங்களை விலாவாரியாகக் கேட்டான். நெஞ்சில வஞ்சமில்லாத காயத்திரியும் தன்ரை சுக துக்கங்களைக் கேக்க கடவுள்தான் ஒரு ஆளை அனுப்பி இருக்கிறார் என்று எண்ணி தன்ரை மனசைத் திறந்து தன்ரை கஷ்டங்களை எல்லாம் பறைஞ்சாள். கதைச்சு முடிச்சவன் அவளின்ரை கைத்தொலைபேசி இலக்கத்தை வாங்கிக் கொண்டு தன்ரை இலக்கத்தைக் குடுத்து “என்ன உதவி வேணும் எண்டாலும் ஒண்டுக்கும் தயங்காமல் வெக்கப்படாமல் என்னட்டைக் கேளுங்கோ...” “உங்களுக்கு உதவி செய்யிறதுதான் எனக்கு வலு சந்தோசம்...” என்று சொன்னவன் அவள் கேட்ட உதவி கெதியாக் கிடைக்கும் என்றுபோட்டு வெளிக்கிட்டான்.

பரதன் சொன்ன மாதிரியே காயத்திரிக்கு அவள் கேட்ட உதவி ரெண்டொரு நாட்களிலை கிடைச்சது. நன்றி உணர்ச்சியிலை அவளின்ரை நெஞ்சு கனத்தது. இப்பிடி உதவி செய்தவனுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன் என்று ஏங்கினாள். இப்பிட்யே இருக் கேக்கை ஒருநாள் அவளின்ரை கைத்தொலைபேசி கிணு கிணுத்தது எடுத்துப் பார்த்தால் பரதன்ரை இலக்கம். எதிர்பாராத ஒரு மகிழ்ச்சியில் எடுத்துக் கதைத்தாள். நேரம் போறது தெரியாமல் கதைச்சுக்கொண்டு இருக்கேக்கை “வீட்டிலை ஆர் இருக்கிறது... என்ன செய்யறியன்” என்று கேட்டவனிடம் “ஒருத்தரும் இல்லை... தனியத்தான் படுத்திருக்கிறன்...” என்ற வனிடம் “தனியப் படுத்திருக்கிறது கஷ்டமா இல்லையோ...” என்றவனிடம் தன்னை அறியாமலே “கஸ்டம்தான்...” என்றவன் ஏதோ தப்பாகச் சொன்னதாக எண்ணி நாக்கைக் கடிச்சுக்கொண்டான். அவள் அப்பிடிச் சொன்னதும் “ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம் எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறன்...எண்டு போனை வைச்சான். எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறன் என்று பரதன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவளின்ரை மனசிலை ஒரு இனம் புரியாத கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. தொடர்ந்து வந்த நாட்களில் இருவரும் மேசெஞ்சர் ஊடாகச் செய்திகளையும் படங்களையும் பரிமாறினார்கள். இந்தப் பரிமாற்றங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பதற்கான ஆவலுக்கு கதவைத் திறந்து விட்டது.

ஒரு நாள் பை நிறைய பழங்கள் பிஸ்கற் சொக்கிளேற்றுடன் திடுதிப்பென்று வந்த பரதனைக் கண்டதும் காயத்திரி திக்குமுக்காடிப்போனாள். சமூகப் பட்டங்களுக்கு பயந்து சாமத்திலை எழும்பி தண்ணி ஊத்தி பத்தி எரியிற காம நெருப்பை அணைச்சுக் கொண்டு இருந்த காயத்திரி பரதனிடடை தன்னைப் பறிகுடுத்தாள். அண்டைக்குப்பிறகு பரதன் அடிக்கடி வந்து போனான் சில நேரங்களிலை பிள்ளைகள் நிக்கேக்கையும் வந்து போனான். பரதனின்ரை காசாலை காயத்திரியின்ரை வீடு நிறையவே மாறினதோடை மாதாமாதம் அவளுக்கு ஒழுங்கா வந்த மாதவிலக்கும் வராமல் மாறிப்போனது.

குதகம் வராமல் போனதும் துணுக்குற்ற காயத்திரி பரதனிடடைச் சொல்லவும் “ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதை எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறன்... உன்னையும் பிள்ளையளையும் சுவிகக்கு எடுத்துப் போடுவன்...” எண்டான். பரதனின் சொல்லாலை

சமூக நோயளும் பொருளியல் நோயளும் மிதமிஞ்சிக் கிடந்த ஊரிலை அவளின்ரை சீவியம் திருத்தாமல் கிடக்கிற கல்லுண்டாய் ரோட்டிலை போற மாட்டு வண்டில் மாதிரி விழுந்தெழும்பிப் போனது. அங்கினேக்கை எங்கினையும் நிண்டாப்போல வெளி நாட்டாலை வாற சில சொந்த பந்தங்கள் செய்த உதவி யளையும் தொண்டு நிறுவனங்கள் குடுத்த நிவாரணங் களையும் வைச்சுக்கொண்டு ஆரும் அயலட்டையிலை உள்ளவைக்கு ஏவல் மோவல் செய்ததால வந்த சின்னச் சின்ன வரும்படியளையும் வைச்சுக்கொண்டு ஒருமாதிரி சீவியத்தைக் கொண்டு சென்றாள்.

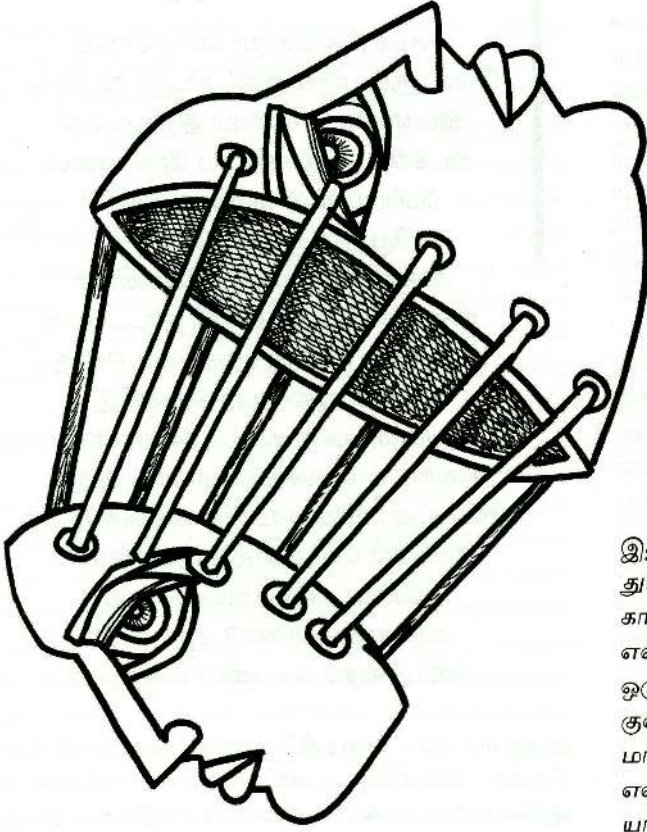
ஆறுதல் பட்ட காயத்திரி கவலை ஒண்டும் இல்லாமல் இருக்க அவளின்ரை வயிறு மெல்ல மெல்ல வீங்க ஆரம்பிக்கவும் அயலட்டைப் பெண்டுகள் புறுபுறுக்கத் துடங்கிச்சினம். “அவனொருத்தன் அடுகிடை படு கிடையா இஞ்சை வந்து திரியேக்கை உப்பிடித்தான் நடக்கும் என்று எங்களுக்கு வடிவாத் தெரியும்... இக்கணம் எங்கடை பெடிபெட்டையளும் இந்த அமரிலை அலையிறவளைப் பர்த்து கெடவெல்லே போகுதுகள் ...” என்று காயத்திரியின்ரை காதுபடவே பறைஞ்சினம்.

எப்பிட்யும் அவளையும் பிள்ளையளையும் சுவிகக்கு எடுத்துப்போடுவன் எண்ட பரதன்ரை சொல்லிலை நம்பிக்கை வைச்சு காயத்திரி அயலட்டைச் சனத்தின்ரை கதையளுக்கு காது குடுக்கேல்லை. சுவிகக்குப் போகுந்தனையும் தானே இவளவை கத்து வாளவை பேந்து அங்கை போனதும் உவளவையை ஆருக்குத் தேவை என்று எண்ணினாள் காயத்திரி. வழக்கம் போலவே வந்து போன பரதனைக் கொஞ்ச நாளாக் காணேல்லை அவன்ரை கைத்தொலைபேசியும் வேலை செய்யேல்லை. காயத்திரிக்குப் பயம் நெஞ்சிலை கூடு கட்டினது. கடவுளே அவர் வெளி நாடு எண்ட படியாலை காசு கீசுக்காக அவருக்கு ஆரும் வாள் வெட்டுக் காரர் என்னவும் செய்துபோட்டினமோ என்று அங்கலாய்க்கத் துடங்கினாள்... காயத்திரி இஞ்சை அங்கலாய்க்கத் துடங்கின நேரத்திலை பரதன் அங்கை தன்ரை பெண்டில் பிள்ளையளோடை சுவிசிலை சுற்றுலா போனான்.

பேசன்ரை பெயர் என்ன என்று பொம்பிளை நேர்ஸ் ஒருத்தி போட்ட சத்தத்திலை கண் முழிச்சு காயத்திரியிடடை லேபர் ருமுக்குப் போக முந்தி இந்தப் போர்மை நிரப்ப வேணும் என்று ஒரு தாளைக் குடுத்தாள். பேனையை எடுத்து விபரங்களை நிரப்பிக் கொண்டு வந்தவள் ஒரு இடத்திலை பிள்ளையின்ரை தகப்பன் பெயர் என்ன என்று கேட்டு இருந்ததைப் பாத்து வாய் விட்டுக் கத்திக் குழறி அழத் துடங்கினாள்.

உண்மை உணரப்படும் வரை வாய்தான்

இதயத்துடிப்பு ஒரு நொடி தன் இயக்கத்தை நிறுத்தித் துடிப்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. இவை எதனையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் நடித்துக் கொண்டு “வாங்கோ” என்று கூப்பிட்டு அறையில் அமரச் சொன்னேன். ஒருவாறு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார். எனினும் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. சில நொடிகள் மௌனமாகவே கழிந்தன. “கால முன் கிழிந்த காயமோ” என எண்ண வைத்தது. எனினும் நானே மெதுவாக உரையாடலை ஆரம்பிக்க வேண்டியிருந்தது. “காலமை என்ன சாப்பிட்டனீங்கள்? என்று கேட்டதுதான் தாமதம் கண்கள் குளமாயின. வற்றாத கிணறாய் விழி நீர் சத்தமின்றி வழிந்தது. ஆயினும் கன்னியாய் வெந்நீர் ஊற்றாய் வெப்ப தட்பம் மாறிமாறி இருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. “நான் ரீச்சரின் பாடத்துக்கு வரேல்ல” அதுதான் உங்களோட என்னை கதைக்கட்டாம்” சரி நீங்கள் மனந்திறந்து கதைக்கலாம். இஞ்சை எங்களுக்கை நடக்கிற உரையாடல் இரகசியம் பேணப்படும் என்று கூறினேன். சிறிது சமாதானமடைந்தவராய் இருக்கையில் சற்று நிமிர்ந்து அமர்வதை அவதானிக்க முடிந்தது. நானும் செவிமடுக்க ஆயத்தமானேன். “முந்தி நாங்க சிலாபத்தில் தான் இருந்தநாங்க. அங்க நல்லாப் படிச்சுக்கொண்டு இருந்தனான் சேர். அங்க என்னோட படிச்ச பிரண்ட் பிள்ளை ஒண்டு ஒரு பெடியனோட கதைச்சது எனக்குத் தெரியும். ஆனா நான்தான் கதைச்சனானாம். எங்கட வீட்டுக்காரருக்குச் சந்தேகம். எனக்குச் சரியான கோவம் சேர். செய்யாத ஒண்டச் செய்தது எண்டு சொல்ல. “அந்தக் கையோட பள்ளிக் கூடத்தை மாத்தி இஞ்சை கொண்டு வந்து சேத்தவை. அடிக்கடி என்ற அலுமாரிய செக் பண்ணிப் பாக்கிறது. எனக்குச் சில நேரத்தில அழுகை வரும். தங்கட பிள்ளையையே இவை நம்பேல்ல எண்டு. இத ஆரிட்டச் சொல்லுறது. இவை இப்பிடிச் செய்யிறதைப் பாக்க எனக்கு அப்பிடிச் செய்தா என்ன எண்டு நெடுக நினைப்பன். அதான் அண்டைக்கு வகுப்புக்கு வராம நான் மச்சானோட மோட்டச் சைக்கிள்ள போனான். வகுப்பு முடியிற நேரம் எங்கட வீட்டுக்குப் பக்கத்துச் சந்தியில் இறக்கினவர். அத எங்கட அம்மா கண்டிட்டா. ரோட்டால போனவையும் கண்டிட்டினம் சேர். அம்மா பெரிய சத்தமா கத்திப் பேசினா. “உன்ன எங்களுக்குப் பிடிக்காது நீ நினைக்கிறது ஒண்டும் நடவாது

அமைதியான காலைப்பொழுது மனதிற்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. அந்த நல்லுணர்வுடன் “மோட்டார் சைக்கிளைக்” கொட்டகையில் நிறுத்தவும் “இன்றைய நாள் இனிமையான நாளாய் அமையட்டும்” என ஒலிபெருக்கியில் தேனூற்றும் பெண் குரல் ஒலிக்கவும் சரியாக இருந்தது. அந்தக் காந்தக் குரலை இரசித்தவாறு வரும்வேளை எதிரே அமேசன் காட்டுப் பசுமையை ஞாபகமூட்டும் படியாகப் பல கிளைகளைக் கொண்ட வேப்பமரத்தின் பச்சைக் கிளைகள் தலையசைத்துப் புன்முறுவலுடன் வரவேற்பது போன்று இருந்தது. அதன் பூவின் வாசனைக்காற்று இலேசாய் இதந்தர உடலும், உளமும் ஆரோக்கியமாய் உணர அலுவலகம் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

மனிதன் நன்றிக்குரியவனாய் இருக்கின்றானோ இல்லையோ இயந்திரம் என் கைவிரல் உணர்ந்து நன்றி கூறிற்று. கண்கள் கையொப்பப் புத்தகத்தைப் பார்க்க கை பேனாவை எடுத்துக் கிறுக்க மனம் அமைதியானது. பாடசாலை நாளாந்தச் செயற்பாடுகளும் ஆரம்ப மாயின. எனக்குரிய இடத்தில் அமர்ந்திருந்தபடி புத்தகம் ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது “சேர்” எனக்கூப்பிட்டபடி ஒரு குரல் ஒலித்தது. குரலுக்குரிய வரை இனங்கண்டு கொண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன். “இந்தப் பிள்ளையோட கொஞ்சம் கதையுங்கோ” “அதுக்கென்ன கதைக்கிறன்” என்ற படி கூறியவருக்குப் பின்னே நின்ற பிள்ளையைப் பார்த்தேன். அழகிய வதனமும், அமைதியான தோற்றமும் உடைய பிள்ளை. அவ்வதனத்தில் ஏதோவொரு குறை! என்னவாய் இருக்கும்? குவளை மலர்களையொத்த கண்களைச் சுற்றிக் கன்னங்கரிய கருவளையங்கள். அச்சிறுமியின் மென்மையான கன்னங்களில் கண்டற் காயங்கள் இறைவா... இத் தோற்றத்தைக் கண்ட என்

பாத்துக் கொள்” என்று சொல்லிப் போட்டு எல்லாருக்கும் முன்னால் அடிச்சுப்போட்டா. ரோட்டில் வச்ச அடிக்க வேண்டாம் என்று அவர் சொல்ல அதக்கேக்க நீ ஆர்? என்று இவ கத்த மோட்டார் சைக்கிள வேகமா முறுக்கிக் கொண்டு போட்டார். பேந்து அப்பாக்குப் போன் பண்ணினவா. அப்பா வந்து எதுவும் கேக்காமலே பெல்ட்டைக் கழட்டி அடி அடியெண்டு அடிச்சுப் போட்டார் என்று கூறி மௌனம் சாதித்தார். வார்த்தைகளுக்கு அப்போது அங்கு தேவை இருக்கவில்லை. ஒரு சினிமாப் பாடல் வரி எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. மௌனம் பேசியதே! மொழிகள் எதுமின்றி! எனக்கு நல்ல பேச்சு. தங்கள் அழிக்க வந்தனானாம். மானத்த விக்க வந்தனானாம் என்று அம்மா பேசுறா” இண்டைக்குப் பள்ளிக்கூடம் வரவே ஒரு மாதிரிக் கிடக்கு சேர். என்னைப் பாத்து ஆம்பிளைப் பிள்ளையள் ஐயிட்டம் என்று சொல்லிச் சிரிக்கினம்” நான் சில வினாடிகளுக்குப் பின் “உங்களுக்கு அந்த உறவினரைப் பிடிக்குமா?” என்று கேட்டேன். சிறு தயக்கத்தின் பின் “ஆம்” எனும் தலையசைப்புப் பதிலாகக் கிடைத்தது. “நீங்கள் எங்கெல்லாம்?” என்று தொடரவும் “நாங்க மோட்டர் சைக்கிள விட்டு எங்கயும் இறங்கேல்ல வகுப்பு நேரம் முடியும்வரை ஓடிக் கொண்டிருந்தனாங்கள். நேரம் வர வீட்ட வந்திட்டம். தேவையான சில விடயங்களைக் கேட்டு அறியவும் மனம் சற்று ஆறுதலானது.

“எத்தின வயதில் ஒரு பெண் திருமணம் செய்யலாம் என்று நினைக்கிறியள்” “இருபத்தொரு வயது” மிகவும் சரியாச் சொன்னீங்க. படிச்ச என்னவா வரப்போறியள்? “நான் நேசா வரவேணும்” “உழைச்சு என்ற கால்ல நிக்க வேணும்” என்ற வரிகளின் பின்னே கண்களில் தீவிரம் தெரிந்தது. “கன்னத்திற்கு மருந்து ஏதாவது போட்டனிங்களே?” என வினாவி சில பரிகாரங்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடிய பின் “திங்கட் கிழமை வந்து சந்தியுங்கோ” என்ன? போட்டுவாறன் சேர்! என அகம் மலர்ந்ததைக் குரல் சொல்லாமற் சொல்லியது.

மழை நின்றாலும் தூவானம் விடவில்லை. “உந்தப் பிள்ளை மோட்டர் சைக்கிள எங்கயோ போனவவாம். என்று கதைக்கினம், நடத்தை சரியில்லாததாம். அதால பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு நிப்பாட்டோணுமாம் என்று சொல்லினம். எனக்குக் காலுக்குக் பூமி நகர்வதைப் போன்று இருந்தது. ஏற்கனவே பாடசாலைகள் எல்லாம் மூடு விழாக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றது. என் மனக் கண்ணில் கட்டடங் களும், மாட்டுப் பட்டிகளும் வந்து போயின. அதை நினைத்து என்னையும் அறியாமல் சிரித்து விட்டேன். சொன்னவர் புரியாது என்னைப் பார்த்தார். ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு மௌனமாக நிமிர்ந்து நின்று அவரின் கண்களை நேருக்கு நேர் பார்த்தேன். என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. அவ்விடம் விட்டகன் றார். அவரும் பெண்ணைப் பெற்ற புண்ணியவதியோ என்னவோ “சில உண்மைகள் உணரப்படவும், உணர்த்தப்படவும் காலம் எடுக்கலாம். உண்மைத் தன்மை உணரப்படும் வரை அது பொய் போன்று தெரிவது புதுமையல்ல” எனது சிந்தனைகள் சிறகடிக்கின்றன.

நாலும் நீங்களும்

என்னை என் கவிதைகளை ஏறெடுத்தும் பாராமல், என் கவியைக் கண்டும் காணாத பாவனையில், என்கவியைப் பற்றி பேசத் தயக்கமுடன், சென்று கொண்டிருக்கின்றீர்! சினிமாவின் சிலுசிலுப்பில், மலினப் பகிடுகளின் மகிழ்வில், இரட்டையர்த்தக் கிளுகிளுப்பில், அரசியலின் கீழ்த்தர வசவுகளில், பாட்டென்றும் நடனமென்றும் பார்க்கக் கேட்கச் சகிக்காத கூட்டுகளில், ஐம்புலனைக் கொடுத்துப் பொழுதழித்தீர்! நானெழுதுவதைத் தவிர்ப்பீர்; “நவீனம் எனைக்கடந்து போன”தென ஏதேதோ பொருளற்றுப் புலம்பிடுவீர்! மானுடத்திற்காக, வையகத்தைப் பாலிக்க, வாழ்வினை நன்னெறியில் வளப்படுத்த, எங்களுயிர்ப் பாரம்பரியம் அடையாளம் பாதுகாக்க, ஊரின் மொழியின் தனித்துவம் உயிர்ப்பிக்க, நாளையை நலஞ்செய்ய, நமது நலிவகற்ற, தூர நோக்கோடு... சொல்லும் என் கவிப்பொருளை நானெழுதும் வேகத்தில் நீர் நாமர்! அவை பகரும் சேதிகளைக் கேளீர், சிறப்புக்களைப் பாரீர். நீதிகளைத் தேறீர். நிஜச் சுவைகளை உணரீர். நாளை அவை புவிக்கு நன்மை தரவல்ல வேதமென ஆவதனை விளங்காமல் புறக்கணிப்பீர்! காலம் கடந்து அவை கவினோடு பொருள், வடிவும், சாகாது வாழவுள்ள சாத்தியத்தை நீர் புரியீர்!

இதுபற்றிக் கவலை எனக்கில்லை. உங்களின்மேல் எதுவித கோபமும் எனக்கில்லை. நாளையோர்நாள் “வாழ்ந்தான் அருகில்.... மறந்தோமே பழக” என்று நீர் வருந்தக் காலமும் நேரமும் வந்துசேரும்! அன்றுங்கள் அருகிருக்கேன் யான்; என் கவிதைகளைக் கண்ணிலொற்றிப் போற்றிடுவீர்... காலம் கடந்துதான்!

இயாத கொலைகள்

18

உள மருத்துவர் அகிலவேள் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீளாதவராக இருந்தார். உதட்டில் ஆச்சரியப் புன்னகை அரும்பியபோதும், முகம் தீவிரமாகவே காணப்பட்டது. மண்பானையிலிருந்து ஒரு கோப்பை நீரை அருந்திவிட்டு, மேசையிலிருந்து “பேப்பர் வெயிற் மாபிளை” சுற்றியவாறே கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“வியாக்ரன்ர தேப்பன்ர பேர் பொன்னம்பலம். கினிநொச்சியில் செல்வச் செழிப்போட வாழ்ந்தவர். பொன்னம்பலத்தார் எண்டா அங்க இருக்கிற ஆக்கள் அந்த மாதிரி மரியாதை குடுப்பினம். தானஞ் செய்யிறத, தன்ர குறிக்கோளாக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். சண்டைக் காலத்திலயும், சுனாமி நேரத்திலயும் மனிசன் எக்கச் சக்கமான உதவியளச் செய்ஞ்சது. இடம் பெயர்ந்து போனாப் பிறகும் கூட சனத்துக்கு கஞ்சி காய்ச்சிக் குடுத்தவர். கடைசிச் சண்ட நேரத்தில முள்ளி வாய்க்காலில ஷெல்பட்டு ஆளும் மனிஷியும் முடிச்சது. தாயும் தேப்பனும் “மல்லி பரல்” தாக்கி உடல் சிதறிச் சாகிறப் பாத்திட்டு, சின்னப் பொடியனாக இருந்த வியாக்ரன் பங்கருக்குள்ள மயங்கிப் போனான். பன்ரண்டு வரியம் சிகிச்சையில் இருந்தவன். 2021 இல தான் மனநில கொஞ்சம் சரியானது. ஆனா அடுத்தடுத்த மாசத்தில முழுசாய்ச் சுகமாயிட்டான். இப்ப நீங்கள் சொல்லுற விஷயங்களைக் கேட்ட நம்ப முடியாமக் கிடக்கு. அந்தப் பொடியனோ இதெல்லாம் செய்ஞ்சது எண்டு ஆச்சரியமாக்கிடக்கு. “Olazapaine” அவன் பாவிக்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை. எனக்கெண்டால் ஒரே குழப்பமாயிருக்கு”

“வியாக்ரன்ர கதையைக் கேட்டாப் பிறகு தான் எனக்குச் சில விஷயங்கள் விளங்குது டொக்ரர்! தியாக மும் கொடையும் இணைஞ்ச காலத்தில... அதுக்கான இடத்தில வாழ்ந்த பொடியனுக்கு சுய நினைவு வரேக்க... சுய நல அரசியல் தான் கண்ணில பட்டிருக்கு... பொது வாழ்க்கையில் சுகம் இல்லாமல் நுழையிறத அவனால ஏற்க முடியேல்ல எண்டு நினைக்கிறன். எந்த விதமான தியான்தையும் செய்யாமல் அரசியல்ல ஈடுபட்டவங்களால வியாக்ரன்ர இயல்பு நிலை குழம்பியிருக்கு... தன்ர சனங்கள் நல்லாயிருக்

கோணும் எண்டு நினைச்சக் கொல்காரனாயிட்டான்”

“தியாகத்தை வலியுறுத்தத்தான் கொலையாளி களின்ர பேரையெல்லாம் கையில் வெட்டியிருக்கிறான் எண்டு நினைக்கிறன்”

“ஓம்... டொக்ரர்... பாரி, பேகன், ஓரி, ஆய், திருமுடிக்காரி, நளன், அதிகமான், நள்ளி, கர்ணன், குமணன், சீதக்காதி, சிபி, சடையப்பர் எண்டு இது வரைக்கும் பதின்மூண்டுகொலையாளிகளின்ர பேரை பதின்மூண்டு பேரின்ர கையில் வெட்டியிருக்கிறான்”

“இப்பிடியான கொலையள இந்த உலகம் இண்டு வரைக்கும் கண்டதில்லை. இந்தமாதிரிக் கையில் பேரை வெட்டின வரலாறும் இல்ல. குளூமி சண்டேபாடலை Ringtone ஆக வைச்சிருக்கிற ஒருவன் கொலை செய்யிறத நினைச்சுப் பாக்கவே ஆச்சரியமாய் இருக்கு ஆழ் மனசின்ர அவலத்தையும் - தனிமையின்ர அழுத்தத்தையும் வெளிப்படுத்திற குளூமிசண்டே பாடலை கேட்க உலகமே பயந்திச்சு. அதை இரசிச்சக் கொண்டு ஒருத்தன் தொடர் கொலையள் செய்யிறான்.”

“டொக்ரர் ஒரு சந்தேகம்... வியாக்ரன் மன அழுத்தத்தில இருந்து வெளியில வந்தாப்பிறகு தான் இந்தக் கொலையள செஞ்சிருக்கிறாரா? இல்லாட்டி உளப் பிறழ்வு தான் கொலையள் செய்யக் காரணமா இருந்திருக்குமா?

“olanzapazine குளிசை கொல நடந்த இடத்தில கிடந்திருக்கு... வியாக்ரனுக்கு பூரண சுகமெண்டால் இந்தக் குளிசை தேவையில்லை. அவர் குளிசைபாவிக்கிறார் எண்டால் ஆரட்டையோ ரீற்மெண்டில இருக்க கோணும். அவரை செக் பண்ணி பாத்தால் தான் சரியான முடிவுக்கு வரலாம். இந்தக் கொலையளில அவர் சம்பந்தப் பட்டிருந்தால் உடனடியாகக் கவுன்சிலிங் குடுக்க வேணும். ரீற்மெண்ட் முக்கியம். குளூமி சண்டே பாட்டில இருந்தும் அவரமீட்டெடுக்க வேணும். அரிமா நேத்ரன் உங்களுக்கு அவரைக் கைது செய்யிறது அவசிய மாயிருக்கும். ஆனா... என்னைப் பொறுத்த வரையில ரீற்மெண்ட தான் முக்கியம். கேலை முடிச்ச சந்தோஷத்தில நோயாளியின்ர நிலையை மறந்திடாதேங்கோ”

“டொக்ரர் நீங்கள் சொல்லுறது எனக்கு விளங்குது. முதல்ல வியாக்ரனை அரல்ற் பண்ண வேணும் அது தான் அவருக்கும் மற்ற அரசியல் வாதிகளுக்கும் பாதுகாப்பு. எனக்குத் தெரிஞ்ச விஷயங்களைக் காவல்துறைக்குத் தெளிவாகச் சொல்லுவன். ரீற்மெண்ட குடுக்க நான் ஏற்பாடு செய்யிறன். முதல்ல மமூத் அம்பாரியைச் சந்திக்கோணும். அரல்ற் பண்ண முதலும், அரல்ற் பண்ணினாப் பிறகும் அரசியல் வாதியளச சமாளிக்கிறது பெரிய விஷயம். எல்லாத்தையும் ரகசிய மாத்தான் செய்யோணும். நன்றி டொக்ரர்... உங்களால தான் இந்தக் கேலை, நான் முடிக்க முடிஞ்சிது”

உள மருத்துவர் அகிலவேளிமிருந்து விடை பெற்ற அரிமாநேத்ரன் காவல் நிலையத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அரசியற் கட்சிகளின் வணிக விம்பம் மக்களுக்குப் புலனாகப் போகிறது. மக்கள் மனதிலுள்ள படிமங்கள் சிதைந்து புதியதோர் பிரதிமை கட்டி

யெழுப்பப்படலாம். தியாக சிந்தனையற்றவர் களுக்கு அரசியல் நுழைவு அசாத்தியமாகலாம். நாளைய விடியலில் அரசியலுக்கு புதிய வியாக்கியானம் மக்களிடமிருந்து புறப்படும் என்ற நம்பிக்கையோடு அரிமா நேத்ரன் காவல் நிலையத்தினுள் நுழைந்தார்.

19

“அதிஷ்டசாலியினர் கையில் இருக்கிற மீனை விட புத்திசாலியினர் கையில் இருக்கிற தூண்டில் பெறுமதியானது. அரிமாநேத்ரன் தூண்டில் மாதிரி... அவரை ஏமாத்தினால் எதிர்காலத்தில் எந்த உதவியையும் வாங்கேலாது. எல்லாத்தையும் அவர்தானே கஷ்டப்பட்டுக் கண்டுபிடிச்சவர்”

“அவங்கட ஓடரை மீறி எதுவும் செய்யேலாது அசகாயன். பிடிச்சக் கொண்டு வந்து விசாரணை செய்ஞ்சால் தேவையில்லாத விஷயங்கள் எல்லாம் பூதம் மாதிரி வெளியில் வரும். பேந்து கைமீறிப் போயிடும். அரிமாநேத்ரனை நான் ஏதாவது சொல்லிச் சமாளிக்கப் பாக்றன். நீங்கள் ஸ்ரேசனில் இருந்து பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ... கனகமுகன் ஒரு ரீமோட போகட்டும். நாளைக்கு எங்கட நாளாய் இருக்கட்டும்”

ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இத்தனை வேடமா? வாழ்க்கை என்பது கமல்ஹாசனின் ஒப்பனை கூடமா? மனிதர்களை நினைக்க நினைக்க அசகாயனுக்கு அச்சம் மேலிட்டது. அரசியல் சதுரங்கம் ஆபத்தானது என்பதை அசகாயன் நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆனாலும் தனது கருத்தை உறுதியாக வெளிப்படுத்துவது என்று தீர்மானித்தபடி தொடர்ந்தார்.

“அவங்கட அரசியல் ஆதாயத்துக்காக நரபலி கொடுக்கிறது சரியா Sir. மரம் வெட்டுறது மாதிரி மனநிலை சரியில்லாதவனைச் சுட்டுத்தள்ளுறது ஒரு மாதிரி இருக்கு”

“மூங்கில் சரிஞ்சால் குழலாகிக் கீதாஞ்சலி... ஆச்சாமரம் சரிஞ்சால் நாடஸ்வரமாகி நாதாஞ்சலி... மனிசன் சரிஞ்சால் வெறுமனே கண்ணீர் அஞ்சலி! மனுசன் மரத்தோட ஒப்பிடக்கூடாது. நரனிலயும் சிறந்தது மரம். அவன் ஒண்டும் அப்பாவி இல்லை. பதின் மூண்டு பேரைப் போட்டுத் தள்ளின கொலைகாரன். சிங்கிள் விதைதான் ஐங்கிள் ஒண்டையே உருவாக்குது. தனியான் எண்டு கருணைகாட்டினால் நாளைக்கு வேற மாதிரி உருவாகிவிடும். தங்கப் பேனாவால எழுதினாலும் வன்முறை எண்ட சொல்லினர் அர்த்தம் மாறியிடாது”

“அவனைப்பிடிச்ச விசாரிச்சால் தானே... இதையெல்லாம் ஏன் செய்ஞ்சவன் எண்டு தெரியவரும்”

“அவனட்ட அறியிருறதுக்கு ஒண்டுமே இருக்காது அரிமாநேத்ரன் எல்லாத்தையும் தெளிவாச் சொல்லிப் போட்டார் தானே? பிடிச்ச விசாரிச்சால் புதிது புதிசாக் கதை சொல்லுவான். பேந்து மீடியாவும் உருட்டத் தொடங்கும். அரசாங்கமும் அரசியல் வாதியளும் இப்பவே இவ்வளவு பிரஷர் தாராங்கள் பிடிச்ச வைச்சிருந்தால் எங்களுக்குத்தான் கஷ்டம். போட்டுத் தள்ளிப்போட்டு பிரமோஷனை வாங்குங்கோ... நாளைக்கு நல்ல செய்தி வரட்டும்”

மழுத் அம்பாரி புறப்பட்டார். வியாக்கிரனைச் சட்டப்படி தண்டிப்பது இனி நடவாத காரியம் என்பது

அசகாயனுக்குத் தெளிவாக விளங்கியது. ஊரொடின் ஒத்தோடு என்ற நிலைப்பாடே மழுத்த அம்பாரியின் தாரக மந்திரம். கேள்விகளுக்குப் பொறுமையாக விளக்கம் சொல்வார். முடிவுகளை மாற்றிக் கொள்ள மாட்டார். விடிந்தால் வியாக்கிரனின் மரணம் என்பது உறுதியாகி விட்டது. அதற்கான வேலைகளைத் துரிதமாகச் செய்யத் தொடங்கினார் அசகாயன்.

20

சூரியக்கோழி இருட் தானியங்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கொத்தித்தின்று முடித்தது. மழலை வெயில் மண்ணைப் புணர்ந்தது. அணிலால் அரிக்கப் பட்ட நுங்கு, காவோலையின் மீது தொப்பென்று விழுந்தது. சற்றுத் தள்ளிப் படுத்திருந்த நாய் மிரண்டு எழுந்து சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அதேயிடத்தில் படித்தது. அனுபவம் போதாமையால் தான் நாயானது சவசலப்புக்கு அஞ்சியிருக்க வேண்டும். முற்றக் கூட்டிக் கொண்டிருந்த நாகம்மாவின் காதுகளில் நுங்கு விழுந்த ஓசை கேட்டது. தடி விளக்கு மாற்றை வாசற் கதவிலே சாத்திவிட்டு, நுங்கை எடுப்பதற்காக விறுவிறென்று விரைந்தார். நாகம்மாவின் கடைசி மகனும் பின்னாலே ஓடிச் சென்றான். பனை மரத்தினடியில் மல்லாந்து கிடந்த சிரட்டை ஒன்றைக் கண்டதும், ஏதொவொரு பாடலை முணுமுணுத்தவாறு சிரட்டையைச் சிறுநீரால் நிரப்பினான். காலை நேர அமைதியைக் குலைத்தவாறு உறுமிக் கொண்டு வந்த வாகனங்கள் நாகம்மாவின் வீட்டின் முன்னே நின்றன. கடகடவென இறங்கிய காவல் துறையினர் நாகம்மாவின் அயல் வீட்டினைச் சுற்றிவளைத்தனர். அந்தக் காட்சியினைப் பார்த்த நாகம்மா அச்சத்திற்குள்ளானார். மகனின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வேகமாக வீட்டிற்குள் புகுந்தார். கதவைச் சாத்திவிட்டு, சாளரத்தின் ஒரு பகுதியைத் திறந்து புதினம் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

வேட்டைநாயின் பாவனையோடு வியாக்கிரனின் வீட்டின் முன்னே காவல் துறையினர் குழுமினர். வாசற் கதவு திறந்தே கிடந்தது. ஆயதங்களை தயார் நிலையில் வைத்தவாறு கனகமுகன் தலைமையில் நான்கு காவலர்கள் கதவைத் தாண்டி நுழைந்தனர். பதற்றமான சூழலைப் பற்றிய கவலையின்றி நாகம்மா வீட்டுச் சேவல் “கொக்கரக்கோ ஒஓஓ” எனக் கூவியது. சேவலின் கூவலைக்கேட்டு நாய் மீண்டும் துள்ளியெழுந்தது. உடலை உதறியது. பனைமரத்தின் அடியிலிருந்த அணிலொன்று நாயின் பார்வையிற்பட்டது. அணிலைக் குறிவைத்தவாறே பதுங்கிப்பதுங்கிச் சென்றது. நாயின் வருகையை அறிந்த அடுத்த கணம், அணில் பனை மரத்தில் ஏறி வட்டை அடைந்து கீச்சிட்டது. வீட்டுக்குள் நுழைந்த காவலர்கள் துருவித்துருவித்தேடினர். வீட்டுச் சுவரைப்பார்த்த கனகமுகன் அதிர்ச்சியடைந்தார்.

“தகுதியானவர்கள்

தாய்நிலத்தை ஆள விரும்பும்வரை

எந்தலை சாயாது

கொலையும் ஓயாது” வியாக்கிரன்

என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

- முற்றம் -

33

மரணத்தின் போதுனை

தினமும் கடந்து போகும் கடைத்தெருதான் அது. இந்த இடத்தைப் பல தடவைகள் கடந்து போயிருக்கிறேன். இருப்பினும், இன்றைய நாளைப் போல் அவ்விடம் என்னைக் கவர்ந்ததில்லை.

பனிக்காலம் என்பதால் ஊரெல்லாம் பனி விளைந்திருந்தது. மாலையிருட்டு நேரம், கரும் குளிரில் அந்த இடத்தைக் கடந்துகொண்டிருந்தேன். பிரகாசமான வெளிச்சத்தில் அக் கடையினுள் வைக்கப் பட்டிருந்த கறுப்பு நிறத்திலான, பட்டுப் போன்ற வெள்ளைத் துணியில் அலங்காரம் செய்யப்பட்டு மினுங்கிக் கொண்டிருந்தது அந்தச் சுவப்பெட்டி. சில கணங்களில் கண்ணில் இருந்து அந்தக் கடை மறைந்து விட்டாலும், சிந்தனையில் இருந்து மறையவில்லை. மரணம் என்னைக் குடைய ஆரம்பித்தது.

நினைவிலிருக்கும் முதலாவது மரணம் எனது தாய்வழித் தாத்தாவினுடையது. அவரின் உடலத்தைச் சுற்றி நின்று பந்தம் பிடித்துக்கொண்டிருந்ததும் வீடு பரபரப்பாக இயங்கிக்கொண்டிருந்ததுமே நினைவிலிருக்கிறது. மரணத்தின் வீரியம் புரியாத வயது அது.

“ஆளை விடு நான் சாகப்போகிறேன்” என்று அடம்பிடித்துப் போய் சேர்ந்த நண்பனையும் பெற்றிருந்தேன். குடி, தனிமை, நோய் எனத் தானே வரித்துக்கொண்ட பாவங்களுடன் வாழ்ந்த பாவப்பட்ட ஜீவன் அது.

பெற்ற மகனை திடீர் நோய்க்குப் பறிகொடுத்த ஒரு மச்சாளின் துயரம் பார்த்துப் பெற்ற

சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம்

ஜீவந்தி 212 - புரட்டாதி 2023

குழந்தையின் மரணத்திற்குள் இருக்கும் வீரியம் அறிந்து கொண்டேன். வேதனை என்னவென்றால், உயிருடன் இருக்கும் பெற்றோர்களும் அவர்களின் குழந்தையுடன் மரணிக்காமல் மரணித்துப் போவதுதான். அது பெருந்துயர்!

எங்கள் வீட்டில் நான் பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தே ஏறத்தாள 40 வருடங்கள் வாழ்ந்திருந்தார் “எம்மி” என்று எம்மால் செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட “சிறியானி புஞ்சி நோனா” என்னும் சிங்களப் பெண். எம்மைப் பொறுத்த வரை அவர் எமக்கு தாயிலும் மேலான தாய். எமக்காகவே வாழ்ந்திருந்தவர். அவரின் இறுதிமுச்சு எனது மடியில்தான் போனது. எத்தனையோ நாட்கள் அவரின் தாலாட்டுடன் அவரின் மடியில் உறங்கியிருக்கிறேன், ஆனால், அவரோ தனது இறுதி உறக்கத்தை என் மடியில் உறங்கி என்னை ஆறுதல் படுத்தினார். இறுதி நிகழ்வின்போது யாரும் ஏதும் கூறவிரும்புகிறீர்களா என பெரியவர்கள் கேட்ட போது, அதுவும் நான் எனது 37வது வயதில் குழந்தைபோல் அழுதபடியே எல்லோருக்கும் ஒரு தாய் எமக்கு மட்டும் இரண்டு தாய்கள் என்று சொல்லி முடிக்க முதலே உடைந்து அழுதேன். சில மரணங்கள் இப்படித்தான். யாதொரு காரணமும் இன்றி ஏனோ வாழ்க்கையில் வந்து, அன்பினைக் காட்டி, பின் மறைந்து போகும். எம்மி எமக்கு அப்படி வாய்த்தவர்.

அதன்பின் பல மரணங்களின் போது அருகி லிருந்திருக்கிறேன்.

இரண்டு உயிர்கள் என் மடியிலும் பிரிந்திருக்கின்றன. அவர்கள் இருவரும் தம்பிரர்களுைய இழந்த நிலையிலேயே இந்த உலகத்தைவிட்டுப் பிரிந்தார்கள். ஆதலால், மரண பயத்தை அவர்களில் காணமுடியவில்லை.

ஆனால், மரணத்தின் வாசலில் சித்தத் தெளிவோடு இருப்பதைப்போன்ற வலி வேறேதும் இருக்க முடியாதென்று தோன்றுகிறது. மரணபயம் என்பதை வென்றுவிடுவதொன்றும் இலகுவல்ல.

நோயிலும் பிணியிலும் உழன்று களைத்து, இனி வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை என்று, மரணமே வலியிலிருந்து விடுதலையளிக்கும் என்னும் எண்ணத்திலிருக்கும் மனிதர்களாலும் மரணத்தை அமைதியாக வரவேற்க முடிவதில்லை என்பதைக் காலம் கற்பித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

முதுமக்கள் மனையொன்றில் பணிபுரிந்த காலத்தில் நோய்கள் பல இருந்த ஒருவரை அனுமதித்திருந்தார்கள். தனது அறையை விட்டு வெளியே அதிகம் வரமாட்டார். அவருக்குப் பிடிக்காத விடயங்கள் நடந்தால் கத்துவார் கூச்சலிடுவார். என்னை அவர் “கறுப்பன்” என்று திட்டிய நாட்கள் உண்டு. சினம் தலைக்கேறினால் துப்புவார், உதைப்பார், அடிப்பார்.

நாட்கள் நகர்ந்து ஆண்டுகளும் கடந்தன. மிகவும் நெடிந்துபோயிருந்தாலும், நினைவுகளை இழக்காதவர். பிணி அவரை உருக்குலைத்திருந்தாலும் சிந்தனைச்சக்தி பிசிரின்று இயங்குகிறது. வாழ்வின் அந்திமத்திற்காகக் காத்திருந்தார்.

உணவு உண்பதை நிறுத்தி விட்டிருந்தார். உடலுறுப்புகள் தம் இயக்கத்தினை நிறுத்தத் தொடங்கியிருந்தன. உடற்கழிவுகளின் துர்நாற்றத்தின் காரணமாக, நாம் சிரமத்துடனேயே அவரைச் சுத்தப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. கருப்பையினுள் இருக்கும் குழந்தையைப்போல் கைகால்கள் உடலுடன் இறுகிப்போனது.

“நான் விரைவில் இறந்துவிடுவேன்” என்பவரை உறுதியாக மறுத்துப் பொய்பேச என்னால் முடிவதில்லை என்பதால், அமைதியாக நின்றுருப்பேன். “இல்லை, நீ சாகமாட்டாய் என்று சொல்லாமாட்டாயா” என்று எதிர்பார்ப்பதை குழிவிழுந்துபோய் ஒளியிழந்திருக்கும் அவரது கண்களில் காண்கிறேன்.

அவருகே செல்லும்போதெல்லாம் “கறுப்பா என்னைத் தொடதே” என்று திட்டிய மனிதர், வாழ்வினை இறுகப்பற்றிக்கொள்வது போன்று எனது கைகளைப் பெரும் பலத்துடன் பற்றிகொள்கிறார். உயிர் மீதான பயம் அவரது ஓர்மங்களையெல்லாம் நொருக்கிவிட்டிருக்கிறது. மரணபயத்தின் காரணமாகச் சினத்தில் சிந்தும் வார்த்தைகளை மறுகணம் உடைந்த குரலாலும், கண்களாலும், கைகளாலும் என்னைக் “கைவிட்டு விடாதீர்கள், மீட்டெடுங்கள்” என்று கெஞ்சுகிறார்.

முன்னைய கோபம் வடிந்து கெஞ்சலாக மாறிவிட்டிருக்கிறது. எதற்கும் மற்றையவர்களில் தங்கியிருப்பதால் மனவுறுதியை இழந்து இறைஞ்சும் எந்தப் பெரிய, உறுதியான மனிதனையும் பிணியும்

வயோதிபமும் அடித்துப்போடும் என்பதை அவரது குரலில் இருந்து கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

எத்தனை மோசமான நிலையிலும், மனிதனுக்குத் தன் உயிர் மீதான ஆசையை மட்டும் விட்டுவிட முடிவதில்லை. நீராகாரமாக மட்டும் சுருங்கி விட்ட உணவையும் அவர் உறுஞ்சும்போது, அதில் அத்தனை வேகம், ஆர்வம். அதனை வாழ்வின் மீதான பற்றாக உணராமல் வேறென்னவாக எடுத்துக் கொள்வது.

ஒரு மனிதனின் அனைத்தையும் உடைத்துப் போடக்கூடியது மரணபயம். அப்படியான பொழுதில் இயற்கை அவருக்கு விடுதலையை விரைவில் கொடுக்க வேண்டும் என்று இறைஞ்சுவதையும், அன்பையும், ஆதரவையும், கனிவையும், கொடுப்பதையன்றி வேறெதைச் செய்துவிட முடியும் எம்மால்? தினமும் கடந்து போகும் கடைத்தெருதான் அது. இந்த இடத்தைப் பல தடவைகள் கடந்து போயிருக்கிறேன். இருப்பினும், இன்றைய நாளைப்போல் அவ்விடம் என்னைக் கவர்ந்ததில்லை.

முன்னைய கோபம் வடிந்து கெஞ்சலாக மாறி விட்டிருக்கிறது. எதற்கும் மற்றையவர்களில் தங்கியிருப்பதால் மனவுறுதியை இழந்து இறைஞ்சும் எந்தப் பெரிய, உறுதியான மனிதனையும் பிணியும் வயோதிபமும் அடித்துப்போடும் என்பதை அவரது குரலில் இருந்து கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

எத்தனை மோசமான நிலையிலும், மனிதனுக்குத் தன் உயிர் மீதான ஆசையை மட்டும் விட்டுவிட முடிவதில்லை. நீராகாரமாக மட்டும் சுருங்கி விட்ட உணவையும் அவர் உறுஞ்சும்போது, அதில் அத்தனை வேகம், ஆர்வம். அதனை வாழ்வின் மீதான பற்றாக உணராமல் வேறென்னவாக எடுத்துக் கொள்வது.

ஒரு மனிதனின் அனைத்தையும் உடைத்துப் போடக்கூடியது மரணபயம். அப்படியான பொழுதில் இயற்கை அவருக்கு விடுதலையை விரைவில் கொடுக்க வேண்டும் என்று இறைஞ்சுவதையும், அன்பையும், ஆதரவையும், கனிவையும், கொடுப்பதையன்றி வேறெதைச் செய்துவிட முடியும் எம்மால்?

குடும்பம் ஒரு கதம்பம்

K. Srinivasan

நூல்:

குடும்பம் ஒரு கதம்பம்

ஆசிரியர்:

கோகிலா மகேந்திரன்

வெளியீடு : ஜீவநதி

விலை : 600.00

அவளின்ரை கையாலை ஒரு பிடி அன்னம்

முருகேசு அண்ணாவியார் தனது அண்ணரின் மகள் வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார். சுமார் ஐம்பத்தியாறு வயதான அண்ணாவியார் தன் மனைவியோடு கோபித்துக்கொண்டு தனது பெறாமகள் வீட்டில் புகலிடம் கோருவது அடிக்கடி நடைபெறும் நிகழ்வாகிவிட்டது.

இத்தனைக்கும் பெறாமகளின் கணவர் தன் மனைவியிடம் கண்டிப்பாகச் சொல்லி வைத்திருக்கும் விடயம் "மாமா எப்ப வந்தாலும் எவ்வளவு நாள் இங்கை தங்கியிருந்தாலும் மனம் நோகாமல் நடத்தி உபசரிக்கவேண்டும்" என்பதுதான். அதன்படியேதான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

அண்ணாவியாருக்கும் மனைவியாருக்கும் பதின் மூன்று வயது வித்தியாசம். இவர்களுக்குப் புத்திரபாக்கியம் கிடைக்காத காரணத்தினால் இக்காலத்தைப் போல முன்னேற்றமான மருத்துவ வசதிகள் அப்போது இல்லை யென்றபடியால் அண்ணாவியாரின் மனைவியார் விரதங்கள், கோவில்கள், மற்றும் ஜோதிடர்களே தஞ்சம் என்று இருந்தார். வேண்டுதல்கள் நிறைவேறவேயில்லை. இப்போது ஒருவருக்கு ஒருவரே துணை.

இப்போது பத்துப்பன்னிரண்டு வருஷங்களாக அண்ணாவியாருக்கு மனைவிமேல் சந்தேகம். அவருக்கும் மனைவிக்குமிடையே இருக்கிற வயது வித்தியாசம்தான் தாழ்வு மனப்பான்மையோடான அவரது சந்தேகத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம்.

இதனால் இளம் பெடியங்களை அண்ணாவியார் தன் வீட்டுக்கு எடுப்பதில்லை. பெடியங்களோடு மனைவி கதைத்தாலும் பிடிக்காது.

நாடகங்கள், கூத்துக்களை முன்னர் தன் வீட்டில் வைத்துப் பழக்கி வந்தவர். இப்போது பக்கத்திலுள்ள கோயில் மடத்தில்தான் பழக்கி வருகிறார். இத்தனைக்கும் அந்த மனிசி அப்படியான ஆளல்ல. அண்ணாவியாரிடம் அகப்பட்டிரு சித்திரவதைப்படுகிறது ஓரளவு அயலுக்குத் தெரியும்.

அண்ணாவியார் மனைவியோடே சண்டை பிடித்துக்கொண்டு வெளிக்கிட்டு மூன்று நான்கு தடவைகள் செல்வச்சன்னதி மடம் ஒன்றில் தங்கினாலும் மூன்றுநான்கு நாட்கள் கடந்தாலே பெரிய விஷயம். "அது பாவம் தனிய" என்று சொல்லிக்கொண்டு தானாகவே வீடு வந்து சேர்ந்து விடுவார்.

பின்னைய காலங்களில் சண்டை வந்தால் தனது பெறாமகள் வீட்டுக்கு வந்து தங்குவதும் பிறகு ஏதோ ஒரு வழியில் உறவாகிவிடுவதும் மூன்று தடவைகள் நடந்தேறிய சமாச்சாரங்கள்.

இந்தத் தடவை பிரிவுக்காலம் ஒரு மாதத்தைத் தாண்டிவிட்டது. உறவுக்காரர் ஒருவர் ஒற்றுமைப்படுத்த முயற்சி செய்தும் அண்ணாவியாரின் மனைவியார் இம்முறை மறுத்துவிட்டார். அண்ணாவியாரிடம் நாடகங்கள் பழகிய மூவர் அவரின் பெறாமகளின் கணவருடன் சிநேகிதம் என்ற படியால் இடையிடையே அங்குவந்து கதைத்துப் பொழுதைப் போக்கிவிட்டுச் செல்வார்கள்.

அன்று அண்ணாவியார் பெறாமகளின் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுவிட்டு முன்விறாந்தையில் வந்து உட்கார்ந்தார். அப்போது அங்கே கதைத்துக்கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவர் கேட்டார் "என்ன அண்ணாவியார் இப்பதான் சாப்பிட்டனீங்கள்போல"

அண்ணாவியார் அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு பெறாமகளின் காதில் விழுந்துவிடாதபடி மெதுவாகச் சொன்னார் "ஓம் தம்பி... என்னதான் இருந்தாலும் அவளின்ரை கையாலை ஒருபிடி அன்னம் சாப்பிடுகிறமாதிரி வருமே...?"

"அப்ப பின்ன நாளைக்கு உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஒற்றுமையாக்கி விடுகிறம் அண்ணாவியார்..."

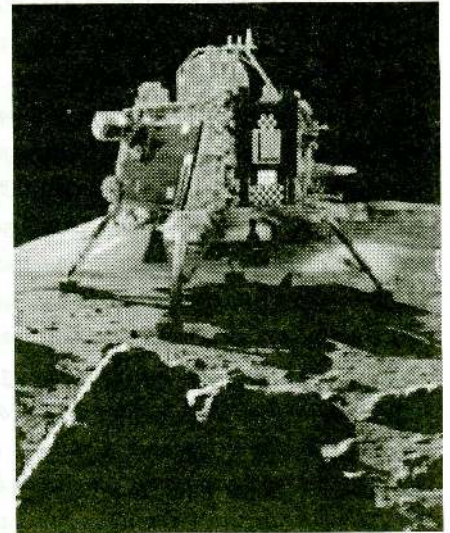
"சரி தம்பியவை நீங்களும் விடுகிறியளில்லை. என்னைக் கட்டாயப்படுத்திறியள். நாளைக்கு எனக்குக் கனக்க அலுவல் கிடக்கு... பின்ன இண்டைக்கே போவமனை".

நா(வி)ட்டுயற்று??

சந்திராயன் 1,2,3களுக்கு
இந்தியா செய்த செலவு
263 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்கள்
சுப்ரீம் செட் 1ஐ
விண்ணில் செலுத்திட
இலங்கை செலவு
320 மில்லியன் அமெரிக்க டொலர்கள்
இந்தியா படைத்தது
சாதனை சந்திரனில்
சந்திராயனை இறக்கி
இலங்கை படைத்தது
சாதனை வங்கு நேரத்து
ஸ்ரீலங்கா என பட்டம் பெற்று
சுப்ரீம் செட் ஏவப்பட்டதா?
சந்திரனுக்கு சென்றதா?
காரணகர்த்தா அவுஸ்ரேலியா
பறந்தது பொய் என்பதா?
இன்றும் இக் கூட்டத்தின் பின்னால்
ஓர் கூட்டம் பின் தொடர்வது
பச்சை சுய நலம்தானே?

நீதியின் நிறம் மஞ்சள்

மஞ்சள் மலர்ந்து பின்
காவிய மானது
காவி உருமாறி
கருஞ்சிவப்பானது
குருதியின் மற்றொருநிறம்
செஞ்சிவப்பதானே?
தொழிலாளர் விடுதலை நிறம்
சிவப்பென்பாரும் உளர்
உண்மைதான்
செம்மேதினம் என
மே ஒன்றை உலகம்
கொண்டாடுகின்றது
மஞ்சளில் இரத்தவாடை
வீசிட கருணை மகள்
மேலும் ஒரு கருந்துணியால் கண்களை
இறுகி போர்த்திக் கொண்டாள்!
நீதியின் காவலர் தலை
கவிழ்ந்து நாடு கடந்தார்

மொழி வரதனின்
இரு கவிதைகள்

பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தின் மலையகம் 200 ஆய்வு மாநாடு வளரும் இளம் படைப்பாளிகளுக்கும் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை /தமிழ் பாடநெறி பயில்வோருக்கும் மிகுந்த பயனுள்ள ஒன்றாகவிருந்தது எனில், மறுப்பதற்கில்லை. கேள்விச்செல்வம் மிகச் சிறந்தது என்பார்கள். பங்குபற்றியவர்களுள் இலக்கிய பற்றாளர்களும், ஆர்வலர்களும் தமிழ்பற்றாளர்களும் கூட இருந்தனர். மலையகம் 200 எனும் தொனிப்பொருளில் கூட்டப்படும் கூட்டங்களுக்கும், ஆர்ப்பாட்டங்களுக்கும், கோஷங்களுக்கும் மத்தியில் இலக்கிய ரீதியாக, ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகளும் ஆங்காங்கே நடைபெறாமல் இல்லை. அந்தவகையில் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ஸ்ரீ பிரசாந்தன் அவர்களின் இம்முயற்சி பாராட்டத்தக்கதே.

முதலாவது கோ.நடேசையர் மீனாட்சியம்மாள் அரங்கிற்கு கலாநிதி சோதிமலர் ரவிந்திரன் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். இதில் மலையகத்தின் பத்திரிகைகள் முயற்சிபற்றி தனது ஆய்வு கட்டுரையை சமர்ப்பித்திருந்தார் பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தின் பிரதம நூலகர் இரா.மகேஸ்வரன் வெளிவந்த பத்திரிகைகளின் கருப்பொருளை அவர் வகைப்படுத்தி இருந்தார். காலத்திற்கேற்ப பத்திரிகைகள் பேசும்பொருளாகக் கொண்டிருந்தது பற்றிக் கூறினார். குறிப்பாக அவரது ஆய்வுமலையகம் சார்ந்த அச்சுப்பத்திரிகைபற்றியதானதாக இருந்தது.

ஊடகம் பற்றி வரைவிலக்கணப்படுத்திய அவர் வீரகேசரியின் தோட்ட வட்டாரம் தோட்ட மஞ்சரி போன்ற பல தகவல்களை வெளிக்கொணர்ந்தார். கோ.நடேசையரின் 1914 இல் வெளியான வர்த்தக மித்திரன் தொடக்கம் பல அவரது பத்திரிகை முயற்சிகள், சவால்கள் என விரிவாக விளக்கினார். இரா.மகேஸ்வரனின் நூலகர் எனும் பின்புலம் அவருக்கு பல தகவல்களைத் திரட்ட உதவி இருக்கலாம் என்றாலும் கூட அவரது ஆய்வு சபையோர்களுக்கும் ஊடகவிய லாளர்களுக்கும் பயன்மிக்கமாயிருந்தது எனலாம்.

மலையக மக்களின் சமுதாய மாற்றமும் இலக்கியங்களில் அவற்றின் மாறுபாடுகளும் எனும் தலைப்பில் இரா.நித்தியானந்தன் அவர்கள் தனது ஆய்வு கட்டுரையை சமர்ப்பித்து உரையாற்றினார். சமூக மாற்றம் வர்க்க முதலாளித்துவ அமைப்பினால் சாத்தியப்படாது என்பதை கூறினார். டி.எஸ்.சேனாநாயக்கா போன்றோர்களின் இனவாத செயற்பாடுகள் பற்றி விரிவாக கூறினார். அவர்கள் இந்திய வம்சாவளி தமிழர்களின் உழைப்பை சுரண்டி மலிவான வேதனத்துடன் பெற முயன்றார்கள் என்பதனை கூறினார். இதற்குதாரணமாக அவர் இந்திய வம்சாவளி தோட்டத்தொழிலாளர்கள் எல்லோரையும் முழுமையாக இந்தியா அனுப்பிட விரும்பாமையை கூறினார். இதேவேளை இம்மக்கள் நாடற்றவர்களாக்கியமையையும் கூறத் தவறவில்லை.

பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் மலையகம் - 200 ஆய்வு மாநாடு

மலையகத்தின் மாற்றங்கள் பற்றி கூறிய அவருக்கு இலக்கியங்களில் அவற்றின் மாறுபாடுகள் பற்றிக்கூறிய நேரம் கிடைக்கவில்லை. அடுத்து எல்.ஜோதிக்குமார் சி.வி.வேலுப்பிள்ளையின் எழுத்துக்கள் அன்றும் இன்றும் எனும் தலைப்பில் தனது ஆய்வை செய்திருந்தார். மலையகத்தில் ஒரு மத்தியதர வர்க்கத்தின் எழுச்சி இடம் பெற்றுள்ளமையை சுட்டிக் காட்டினார். இலங்கையில் அரசியலில் வேறுபாடுகள் உள்ளமையை சுட்டிக்காட்டினார்.

சி.விபின் கவிதை மனம் பற்றி விளக்கிய அவர் அவருக்கும் இசைக்குமான ஈடுபாடு பற்றிக் கூற முற்பட்டார். இசை என்பது ஒரு பெருங்கடல் போன்றது என்றதுடன் மனிதனை ஆசுவாசப்படுத்திய இசை தேவை என்றும் லெனின், கார்ல் மார்க்ஸ் போன்றோர் களும் கூட இசையில் ஆர்வமுள்ளவர்களாய் திகழ்ந்தமையை கூறினார். வேலுப்பிள்ளை கவிதை மனங்களை கொணர்ந்தார் என்றும் மலையக மத்தியதர வர்க்கம் இனி என்ன செய்யலாம் என்பது பற்றியும் பிரஸ்தாபித்தார்.

மலையகமும் அரசியலும் இலக்கியமும் எனும் தலைப்பு குறிப்பிடப்பட்டாலும் மு.சிவலிங்கம் அவர்கள் மலையக வாய்மொழி இலக்கியம், நாட்டார்ப்பாடல்கள் பற்றி தனது ஆய்வரையை நிகழ்த்தினார். பாடல்களில் மலையக அரசியல் சமூக பண்பாடு அடங்கியுள்ளமையை பாடல்கள் மூலம் கூறினார். “ஊரான் ஊரான் தோட்டத்திலே...” எனும் பாடல் ஊடாக வெள்ளையர்களின் சுரண்டல் செயற்பாடுகள் புலப்படுவதை சுட்டிக்காட்டினார். இந்தியாவிலிருந்து வந்த விதம், தோணிகள் கவிழ்ந்ததால் பலர் இறந்தமை பற்றியெல்லாம் அவரது ஆய்வு கூறிச்சென்றது

அரங்கம் இரண்டு சி.வி.வேலுப்பிள்ளை அரங்காக பெயரிடப்பட்டிருந்தது. இதில் மலையக அடையாள பிரச்சினைகளின் நீட்சி எனும் தலைப்பின் கீழ் நோர்வேயிலிருந்து வருகை தந்திருந்த ந.சரவணன் தனது ஆய்வுக்கட்டுரையை தந்திருந்தார். பல தளங்களில் அவர் மலையகம் 200 பற்றி தனது ஆய்வை செய்திருந்தார். சிவில் சமூகம், தொழிற்சங்கங்கள் கட்சிகள் போன்றவைகளுடன் மலையகத்திற்கு வெளியே ஏழு இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்டோர் உள்ளமையை (இருக்கலாம்) யும் அவர்கள் மலையக மக்களோடு இணைக்கப்படாமையையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

மலையகத்திற்கு வெளியே சமூகம், இலக்கியம் பற்றியும் கூறினார். சில இடங்களில் அவர் இம்மலையக மக்களை அருந்ததியினர் என்றும் “தலித்” என்றும் கூறிய வேளையில் சபையில் சிறிது சலசலப்பு ஏற்பட்டது. ஏனெனில் மேற்குறித்த சொற்பதங்களின் விளக்கம் இம்மக்கள் கூட்டத்திற்கு பொருந்தாது என்பதே. அதேவேளை சாதிகள் எனும் அடிப்படையில் சமூகத்தால் பிற்படுத்தப்பட்டோர் எனப்படுவோர் அதிகளவில் வந்தனர் என்றொரு கருத்து உள்ளதை பலரும் அரங்கம் முடிந்த பின்னர் தமக்குள் விவாதித்துக் கொண்டனர். ந.சரவணன் அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து புறப்பட்டு வந்தவர்களுள் ஒரு சில விகிதத்தினரே இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் வியாபார நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதையும் கூறினார்.

மலையகநாவல் இலக்கியம் பற்றி சு.முரளிதரன் தனது ஆய்வுக் கட்டுரையை சமர்ப்பித்திருந்தார். ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம் நாவல் பற்றி குறிப்பிட்டார். இம்மக்களின் குடிபெயர்வு பற்றிக் கூறினார். சோமாவதி இந்திய நட்பு, காதல் குடும்பம் போன்றன பற்றி கூறினார். ஏ.எல்.போலின் சுந்தரமீனான் மேலும் கண்ணனின் காதலி பற்றி கூறிய அவர் இரத்தினபுரி பிரதேசத்தில் இப்படி நாவல் படைக்கக்கூடிய ஒருவர் இருந்திருக்கின்றார் என்பதை நினைவூட்டினார். 1964 இல் கோகிலம் சுப்பையாவின் நாவல்.

சிதம்பரநாத பாவலர், பீர் முஹம்மது, பசறை பி.எஸ்.சாமியின் யார் கொலைகாரன் மேலும் கங்காணி மகன் போன்ற நாவல் பற்றி ஆய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஞானசேகரனின் குருதிமலை, கல்வாத்து, மாத்தளை சோமுனின் எல்லைத்தாண்டா அகதிகள், மாலதி பாவேந்திரனின் உடைய அம்மாயிக்கல்லு பிரமிளா பிரதீபனின் கட்டுப்பொல் போன்ற நாவல்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். ஆனால், அவர் இறப்பர்தோட்ட மக்களின் வாழ்வியல் பற்றிய நாவல் வரவில்லை என்றது தவறு என்பதை குறிப்புரையில் மொழிவரதன் பின்னர் சுட்டிக்காட்டினார். அதாவது, “பால்வனம்” எனும் தலைப்பில் மாத்தளை மலரன்பன் (ஆறுமுகம்) நாவல் ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளமையையும், ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அ.சொலமன்ராஜ் என்ற எழுத்தாளன் இறப்பர்தோட்ட வாழ்வு பற்றி சிறுகதைகள் எழுதி உள்ளமையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதனை அடுத்து தனது ஆய்வு கட்டுரையை சமர்ப்பித்த மு.காளிதாஸ் இலங்கை மலையகத்தமிழர் மரபும் ஆற்றுகை முறைமையும் எனும் தலைப்பில் ஆய்வை சமர்ப்பித்தார். இலங்கை மலையகத்தமிழர் ஆற்றுகையை புரிந்து கொள்ளல் வேண்டும் என்றும், அதன் தனித்துவம் அல்லது வேறுபாடு எவ்வாறு என இனத்தவர்கள் புரிந்திட ஆவண செய்தல் வேண்டும் என்றார். இந்திய சினிமா யதார்த்த, மிகை நடிப்பு பற்றி விளக்கினார். நடிப்பு முறைமைகள் பற்றி விபரித்து நடிப்புகள் எவ்வாறு இம்முறைமையின் கீழ் வருகின்றன என்பதையும் உதாரணங்கள் மூலம் நடிப்பு திலகம் சிவாஜி கணேசன், கமலஹாசன், விக்ரம் ஆகியோர்களை கூறி விளக்கினார். அவரது ஆய்வில் நாட்டார் பாடல்களையும் பாடி சபையோரை சுவாரஸ்ய நிலையில் வைத்துக்கொண்டார். அவரது உரை சபையோரை ஈர்த்திருந்ததுடன் பல புதிய தகவல்களை வெளிக் கொணர்ந்தமையையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அடுத்து மலையக கவிதை இலக்கியமும் சுதன் செல்நெறியும் எனும் தலைப்பில் மல்லியப்பு சுந்தரதிலகர் ஆய்வை மேற்கொண்டிருந்தார். மலையகம் எனும் சொற்பதத்தினை வரைவிலக்கணப்படுத்திக் கூறினார். கவிதைகள் என்றால் என்ன என்பதனை கூறி பல வரைவிலக்கணப் பிரச்சினைகள் உள்ளன என்றார். மலையக கவிதை இலக்கியம் எனும்போது அதனை ஒவ்வொரு காலப்பகுப்புக்குள் பார்க்கலாம் என சில பகுப்புக்களை தந்தார். ஆரம்பகாலம் 1920-1947, 1948-1964, 1965-1985, 1985 இற்றை வரை.

இவைகளுள் கோப்பிக் கிருஷிக்கும்பி ஆரம்ப காலம் என்பதனை குறிப்பிட்டார். கே.கணேஸ் (தலாத்து ஓயா) அவர்களின் பிற மொழிக் கவிதைகள் மொழி

பெயர்ப்புப் பற்றி கூறினார். 1964 இல் ஸ்ரீமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம். அதனை அடியொட்டி எழுந்த கவிதைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்ட அவர் அரு.சிவானந்த னின் கவிதை முயற்சிகள் பற்றியும் மலையக கவிதை வடிவத்தில் ஒரு புதுமாற்றத்தைக் கொண்டந்தவர் அவர் என்பதையும் கூறினார்.

அடுத்து பேராசிரியர் க.அருணாசலம் அரங்கு ஆரம்பமானது. பேராசிரியர் துரை.மனோகரன் இதற்கு தலைமை ஏற்றிருந்தார். மலையகம் சமூகமும் இலக்கியமும் எனும் தலைப்பின் கீழ் சு.தவச்செல்வன் தனது ஆய்வு கட்டுரையை சமர்ப்பித்தார். மலையக மக்கள் வருகை தொடர்பாக சில கால முரண்கள் உள்ளன என்பதனை அவர் குறிப்பிட்டார். வாய்மொழிப் பாடல்கள் துரைமார்களின் எழுத்துக்கள் குறிப்புக்கள் சி.விக்குப் பின்னர் மலையக தேசியம் இடப்பெயர்வுகள் இதனால் ஏற்பட்ட தேசியம் பற்றிய சிதைவுகள் எனப் பல விடயங்கள் குறித்து அவரது ஆய்வுகள் தொடர்ந்தன. 2000 க்குப் பின்னான இடப்பெயர்வுகள் குறிப்பாக கொழும்பு நோக்கி மக்கள் செல்லல் பற்றி கூறினார்.

எவ்வாறெனினும் பூரணமான ஓர் ஆய்வினை அவரால் சபைக்கு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் தர முடியா விட்டாலும் கூட ஒவ்வொரு காலக்கட்டம் பற்றிய சுருக்கத்தைத் தர முயன்றார். சிவனு மனோகரன் மலையக சிறுகதை வரலாறு எனும் தலைப்பின்கீழ் ஆய்வுக்கட்டுரையை தந்தார். தொடக்க காலம் துயரம் தோய்ந்த வாழ்வு பற்றி கூறினார். இம் மக்களின் சிறுகதை வரலாறு துயரத்திலும் வாழ்வினை நேசித்தவர்களின் வரலாறாக திகழ்ந்தமையை அவர் உதாரணங்கள் மூலம் காட்டினார்.

கோ.நடேசைய்யர் கே.கணேஸ் பற்றியதான அவரது ஆய்வு சில விபரங்களைத் தந்தது. மேலும், தொடர்ந்து அவர் ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் பிரகாசித்த எழுத்தாளர்கள் பற்றி கூறுவதாக இருந்தது எனலாம். பல முன்னணி சிறுகதையாளர்களை அவர் கூறினார். சிலரை அவர் தவிர்த்திருந்தார். நூலுரு பெற்ற நூலுரு பெறாத இரு வகையானவர்களும் இதற்குள் உள்ளடங்குவர் எனலாம். எவ்வாறானெனிலும் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட நேரம் (ஏறத்தாழ 15 நிமிடங்கள்) போதாமையால் அவரால் முழுமையான ஆய்வு விபரத்தைத் தர இயலாது போனது என்றும் கூறலாம். மலையகத் தமிழ்ச்சஞ்சிகைகள் பற்றி திருமதி இரா.சர்மிளாதேவி ஆய்வினை செய்தார் மலையகம் சாராதவர்கள் மலையகம் பற்றி ஆய்வுகள் செய்துள்ளமையை அவர் கூறினார். மலையக சஞ்சிகைகள் மலையக தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவி உள்ளமையை தனது ஆய்வில் குறிப்பிட்டார். மேலும் மலையக சஞ்சிகைகள் பற்றிய பல விபரங்களை அவர் அட்டைப்பட விபரங்களுடன் சபையோர்களுக்கு விளக்கினார். இவ்வாறு பல சஞ்சிகைகளின் விபரங்களை அவர் தேடி ஆய்வுக்குட்படுத்திய அவரது முயற்சி பராட்டுக்குரியதே. மேலும், மிக அண்மைக்கால சஞ்சிகைகளையும் மேலும் சேர்த்திருக்கலாம் என்றொரு கருத்து சபையில் சிலரிடையே நிலவியது. எவ்வாறெனினும் அவரது ஆய்வு மேலும் பலர் இதனைத் தொடர வழிகோலி உள்ளது எனலாம்.

சிங்கள படைப்புகளில் மலைகத்தமிழ்

மக்களின் வாழ்வியல் எனும் தலைப்பில் திருமதி லீனா அப்துல்ஹக் தனது ஆய்வை மேற்கொண்டிருந்தார். கட்டுரையாளர் பல படைப்புகளை உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கியதுடன் பிரதேச வழக்கு மொழிகளின் வேறுபாடுகள், உபயோகம், அதன் கருத்து போன்றன பற்றி சில உரையாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். அவரது இவ்வாய்வு முயற்சி தமிழ் சிங்கள படைப்புலக்கத் துக்கிடையிலே பரஸ்பரம் ஒரு புரிந்துணர்வையும் பரிமாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தி வித்திட உதவும் எனலாம்.

மலையகத்தின் தமிழ் நாடக முயற்சிகள் பற்றிய ச.லெட்சுமணனின் ஆய்வுக்கட்டுரை மலையக நாடக முயற்சிகள் பற்றி சில தகவல்களை சபைக்கு முன் வைத்த அதேவேளை இன்னும் பல தகவல்கள் சேர்க்கப்பட்ட வேண்டிய ஒன்றாகவேபட்டது.

அடுத்து சாரல்நாடன் அரங்கில் கருத்துரைகள் நிகழ்வை கலாநிதி பெருமாள் சரவணகுமார் அவர்கள் நெறிப்படுத்தினார். இந்நிகழ்வில் சிவனு இராஜேந்திரன், க.மகாலிங்கம் (மொழிவரதன்) இரா.சடகோபன், ஜே.சற்குருநாதன் போன்றோர்கள் வழங்கினர். சில பயனுள்ள குறிப்புகள் கருத்துக்கள் சிலரால் முன்வைக்கப்பட்டன.

மலையகம் 200 இலக்கிய மாநாடு ஒருநாள் விழாவாக பல்கலைக்கழக கலைப்பிரிவு மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. இந்நிகழ்வில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக கலைப்பீடப் பீடாதிபதி கலாநிதி இ.எம்.பி.சி.எஸ். ஏக்கநாயக்க கலந்து கொண்டதுடன், தமிழர், பௌத்தர் இனத்தவர்களுக்கிடையே இருக்க வேண்டிய சமத்துவமான உரிமைகள், அங்கீகாரங்கள் பற்றி சிறப்பாக குறிப்பிட்டார்.

பிரதம விருந்தினராக பொருளியல் துறை பேராசிரியர் ச.விஜேசந்திரனும் சிறப்பு விருந்தினராக நாவலரிட்டி ஸ்ரீ கதிர்வேல் சுவாமி ஆலயத்தின் அறங் காவலர் முத்தையாபிள்ளை ஸ்ரீகாந்தன் கலந்து கொண்டு உரைநிகழ்த்தினர். மாநாட்டு ஒருங்கிணைப் பாளர் செல்வி.த. ஜெலானி, தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ஸ்ரீபிரசாந்தன் ஆகியோர்களும் இதன் அமைப்புக்குழு வினரும் மிக நேர்த்தியாக விருந்துபசாரத்துடன் ஒழுங்கு செய்திருந்தமை எல்லோரினதும் பாராட்டைப் பெற்றது.

இறுதியாக கருத்துரையில் மொழிவரதன் அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல் ஆய்வுகளின் தலைப்புகள் அடக்கும் விடயப் பரப்பு இதற்கான நேரம் என்பன வற்றுக்கு இடையே ஓர் ஒருங்கிணைப்பு காணப்படல் வேண்டும். மேலும், அரங்குகளை குறைத்தும் ஆய்வு கட்டுரைகளை வரவேற்கலாம் அல்லது சிவ.இரா ஜேந்திரன் அவர்கள் தனது கருத்துரையில் தெரிவித்தது போல் காலை முதல் நண்பகல் வரை ஒரு பேசு பொருளையும் தெரிந்து ஆய்வுக்கான நேரத்தையும் கூட்டி வழங்கி கட்டுரைகளை எதிர்பார்க்கலாம்.

எவ்வாறெனினும் இவ்வாய்வு மாநாடு “மலையகம் 200” எனும் மலையகக்குரலுக்கு வலு சேர்ப்பதுடன் அதனை அர்த்தம் செறிந்ததாக்கி உள்ளது எனின் தவறில்லை. ஆய்வாளர்கள், உரையாளர்கள் அதிதிகள் கௌரவிக்கப்பட்டதுடன், அன்று ஆங்கே வெளியிடப்பட்ட சு.தவச்செல்வனின் இருநூறு வருட கால மலையக சமூகமும் இலக்கியமும் ஒரு காலக் கணக்கெடுப்பு நூல் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

“பாவேந்தல்” எனும் அடைமொழியுடன் அழைக்கப் படும் கவிஞர் பாலமுனை பாறுக்கி அவர்கள் ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருகின்ற மூத்த இலக்கியவாதியாவார். கவிதை, குறும்பா, குறுங்காவியம், நாவல், சிறுகதை, ஹைக்கூ, கட்டுரை எனப் பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களில் ஆழ்ந்த புலமைமிக்க இவர், பதம், சந்தனப் பொய்கை, கொந்தளிப்பு, தோட்டுப்பாய், மூத்தம்மா, பாலமுனை பாறுக்கின் குறும்பாக்கள், பாலமுனை பாறுக்கின் மூன்று நவீன காவியங்கள், மீளுப்பறக்கும் நங்கணங்கள் முதலாய படைப்புகளை இலக்கிய உலகுக்கு வழங்கியுள்ளார். “தோட்டுப்பாய் மூத்தம்மா” எனும் கவிதை நூலுக்கு அரச சாகித்திய விருது உள்ளிட்ட பல விருதுகள் கிடைக்கப்பெற்றன. மேலும் அவரது இலக்கியச் செயற்பாட்டை கௌரவிக்கும் முகமாக 2009 இல் கலாபூஷணம் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டது.

“பாலேந்தல் பாடல்கள்” ஐம்பத்து நான்கு இன்னிசைப் பாடல்களின் தொகுப்பாகக் காணப்படுகின்றது. தொகுப்பில் இறைவனது பெருமைகள், இறை தூதரான நபிகள் நாயகத்தின் பெருமைகள், தாய்மையின் மேன்மை, மண்ணின் பெருமை, வாழ்க்கை, மனிதநேயம், நம்பிக்கைகள், கொரோனா, சிறுவர் நலம், முதுமை, மதுவொழிப்பு போன்ற பாடுபொருள்களாகக் காணப்படுகின்றன.

பாடல் வடிவங்களில் சந்தம் ஓர் இன்றியமையாத கூறாகும். சொற்களின் வாயிலாக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் போது சந்தம் அதற்கு துணை நிற்கிறது. அத்தகு சந்தப்பாடல்கள் பலவற்றைத் தாங்கியதாக பாலேந்தல் பாடல்கள் தொகுப்பு காணப்படுகின்றது.

“அழகான வாழ்க்கை யொன்றை அமைத்து வாழ்ணும்
அடுத்தவன் போல் எதுக்கு நாங்க வாழ நினைக்கணும்
யாருக்காக நம்மை நாமே இழந்து வாழ்ணும்
பேருக்காகப் பெருமைக்காக ஏன் தான் வாழ்ணும்”

என்னும் பாடல் வரிகளில் எமக்கான வாழ்வை நாமே அமைத்து ஏற்றாற்போல் வாழவேண்டும் என்பதனை சந்த நயத்தோடு பாடியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

அருள் வாக்கியே அப்துல்காதிர் அவர்களைப் புகழுமிடத்து

“எரியென்றே நீ பாடித் திரி ஏற்றினாய்
எரியரணையில் அணையென்றே ஒளி போக்கினாய்
சிறுவயதில் போட்டிகளில் திறன் காட்டினாய்
யாழ்ப்பாணச் சங்கனென்றும் பெயரீட்டினாய்...”

என்று சந்தப்பாடலூடு அருள் வாக்கியாரை அரியனை ஏற்றியுள்ளார்.

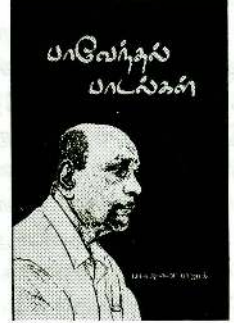
தொகுப்பில் அதிக இடங்களை இறைபெருமை பேசும் பாடல்கள் பெற்றிருக்கின்றன. குறிப்பாக இறைவனது சிறப்புக்கள், நபிகள் நாயகத்தின் பெருமைகள், இஸ்லாம் மார்க்கச் சிறப்புக்கள் போன்றவற்றை அவை எடுத்துக்கூறி நிற்கின்றன. வல்லநாயனைப் பிரார்த்தனை புரிந்தால் எனும் பாடலில்

“வல்ல நாயனைப் பிரார்த்தனை புரிந்தால்
உள்ளமும் உடலும் உறுதியைப் பெறுமே
செல்லும் வழிகள் பெற்றியைத் தருமே
நல்ல செயல்களால் நன்மை மலருமே...”

என்றும், இறைவா உன்னை வேண்டுகின்றோம்.

“மலையைக் கடலைத் தந்தவனே!
மழையை வெயிலைத் தருவனே!

பாவேந்தல் பாடலினைத் தோய்தல் ஓர் இரசனைக் குறிய்பு

வளங்க ளெல்லாம் வழங்குகிற
வல்ல இறைவா வணங்குகிறோம்!

என்றும் இறை வல்லமையை எளிமைத் தமிழில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“எவர்தான் இருக்க வந்தவரோ” எனும் பாடலில்

“மணி முடி தரித்து வாழ்ந்தவரும்
மறைந்தே போனார் மண்ணறையுள்
பிணி மூப்பென்றுசில பேர்கள்
பிரிந்தே
போனார் உண்மையடா
எவர் தான்...”

இருக்கும் வரையில் சுகமாக
இருக்கத் தகுந்த வழிநடந்து
மரண அச்ச மற்றவராய்
மகிழ்ந்து வாழ்தல் இன்பமடா...”

வாழ்வின் நிலையாமைத் தன்மையை எடுத்துரைத்து அர்த்தமுள்ள வாழ்வை மகிழ்வோடு வாழ வழிகாட்டியுள்ளார் அவ்வாறே “அமைதி வேண்டும் மனசிலே” பாடலில்

“தன்னை உயர்த்திப்
பிறரைத் தாழ்த்தும்
தன்மை விட்டுப் போகணும்
அன்பில் தோய்ந்து
அணைத்து மகிழும்
அழகு வாழ்க்கை அமையணும்...”

கனிவு கொண்ட
இனிய வாழ்வை
விரும்பி மனசு ஏற்கணும்
புனிதமான
நட்பி லென்றும்
பூத்துக் குலுங்கி வாழ்ணும்...!”

என்று, அழகான வாழ்வை அமைப்பதற்கான வழிமுறைகளை எடுத்துரைத்துள்ளார். வாழ்வை அழகாக்குவதும், அழகற்ற தாக்குவதும் அவரவர் கைகளிலேயே தங்கியுள்ளது என்ற நிதர்சனமான போக்கை எளிமையாக தனக்கேயுரிய பாணியில் பதிவு செய்துள்ளார்.

தொகுத்து நோக்கின் இத்தொகுப்பின் வழி பாலேந்தல் எனும் ஆளுமையை, மானுட நேசிப்பாளனை, இறை விசுவாசம் மிக்க மனிதனை, மண்பற்றுடைய மாந்தரை தரிசிக்க முடிகின்றது.

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்தல்
சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சுக்கூடம்

மதி கலர்ஸ்

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

உங்கள் எண்ணங்களில் உண்ணங்களாய்!....

PRINTERS & WEDDING CARDS

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிறிண்டிங் தேவைகளையும் உடனுக்குடன்
தரமாகவும், நேரத்தாமியாகவும் வழங்கும் உகமான நாளாடுவகை...

One Miss Call
070 222 2259

தீர்மான

அழைப்புகளின்

கட்சியறை

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.

021 222 9285

mathicolours@gmail.com

CUSTOMERCARE

077 722 2259

ஒவ்வொரு பத்திரம், ஸ்கர்ன் பத்திரம், டிஜிட்டல் பத்திரம், கலர் பத்திரம், கராபிக் டிசைனில்,
டைப் ஷெட், டைட்டில், டைட்டில்